DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

10 sierpnia | Nr. 21. | Rok 1936.

Cena numeru niniejszego zł 1,20, z przesyłką zwyczajną zł 1,45, poleconą zł 1,75. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

INSTRUKCJA MINISTRA SKARBU

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

639.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 29 lipca 1936 r.

w sprawie zatwierdzenia porozumienia polsko-gdańskiego w przedmiocie uregulowania spraw, związanych z oddziaływaniem na Gdańsk polskiej gospodarki dewizowej, podpisanego z Zoppotach dnia 9 czerwca 1936 r.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt. a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. Zatwierdza się podpisane w Zoppotach dnia 9 czerwca 1936 r. porozumienie pomiędzy Rządem Polskim i Senatem Wolnego Miasta Gdańska w przedmiocie uregulowania spraw, związanych z oddziaływaniem na Gdańsk polskiej gospodarki dewizowej.

Art. 2. (1) Upoważnia się Ministra Przemysłu i Handlu do powołania w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Zagranicznych polskiej delegacji do Polsko-Gdańskiego Komitetu do spraw dewizowych, przewidzianego w art. 1 porozumienia.

(2) Upoważnia się Ministra Przemysłu i Handlu do powołania w porozumieniu z Ministrem Skarbu przedstawiciela polskiego do Gdańskiej Izby Handlu Zagranicznego, przewidzianego w art. 7 porozumienia.

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego oraz przepisów porozumienia porucza się Ministrom: Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, każdemu we właściwym mu zakresie działania, w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 19 czerwca 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1936 r. Nr. 58, poz 426).

640.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 29 lipca 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt. a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. W art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 252) wprowadza się zmiany następujące:

1) dodaje się nowy ustęp 2) o brzmieniu:

„2) Minister Skarbu upoważniony jest do obniżania w drodze rozporządzeń stawki podatku od oleju mineralnego, wymienionego w ust. 1) lit. a).";

2) dotychczasowe ustępy 2) i 3) otrzymują numerację 3) i 4).

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1936 r. Nr. 58, poz. 427).

641.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 lipca 1936 r.

o obniżeniu dodatku drogowego do państwowego podatku od olejów mineralnych.

Na podstawie art. 14 ust. (3) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dodatek drogowy do państwowego podatku od olejów mineralnych, ustalony w § 1 pkt. 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca

1933 r. w sprawie dodatku drogowego i opłat od materjałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 380) w wysokości 12 gr od 1 kg produktów, otrzymanych z gazu ziemnego i oleju ziemnego (ropy naftowej), o ciężarze własnym do 0,810 przy + 15° C obniża się dla tychże produktów o ciężarze własnym do 0,790 przy + 15° C do 10,86 gr od 1 kg.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Komunikacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1936 r. Nr. 58, poz. 428).

642.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 lipca 1936 r.

w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 294) zarządzam co następuje:

§ 1. Przez sumy wydatkowane na nabycie pojazdu mechanicznego rozumieć należy cenę uiszczoną za pojazd w stanie gotowym do użytku według przeznaczenia, a więc cenę podwozia łącznie z karoserją.

Przez całkowite uiszczenie ceny nabycia pojazdu mechanicznego rozumieć należy również uiszczenie przez wręczenie wekslu.

Zastrzeżenie prawa własności pojazdu przez sprzedającego aż do opłacenia całej ceny kupna jest dla sprawy przyznania ulgi bez znaczenia.

§ 2. Ulga, przewidziana w art. 1 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 294), przysługuje każdemu podatnikowi raz jeden w okresie obowiązywania dekretu. Ponowne przyznanie ulgi tej samej osobie może nastąpić wyłącznie w przypadku nabycia drugiego pojazdu mechanicznego w okresie do dnia 1 stycznia 1938 r. po wykazaniu się dowodem, że pierwszy pojazd uległ zniszczeniu ponad 80% ceny nabycia.

§ 3. Ulgę w podatku dochodowym z działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym przyznaje się przez potrącenie z opodatkowanego dochodu sum wydatkowanych na nabycie pojazdu mechanicznego.

Od pozostałej po dokonaniu potrącenia różnicy obliczyć należy podatek według tej stopy procentowej, jaka wyniknie z obliczenia stosunku procentowego wymierzonego podatku do kwoty opodatkowanego dochodu.

Przykład:

Płatnik, ubiegający się o ulgę, nabył pojazd mechaniczny w 1936 r. za sumę 8.000 zł, uiszczoną całkowicie przy kupnie.

Dochód płatnika, opodatkowany w roku podatkowym 1937 wynosi	20.000 zł
Od tego dochodu podatek według 38 stopnia skali art. 23 ustawy o podatku dochodowym . .	2.156 zł
Stosunek procentowy podatku do dochodu	10,78%
Różnica pozostała po potrąceniu z dochodu ceny kupna pojazdu mechanicznego (20.000 — 8.000) wynosi	12.000 zł
10,78% od 12.000 zł, czyli podatek przypadający do uiszczenia na rok podatkowy 1937 . . .	1.293 zł 60 gr.

Jeżeli na skutek przyznania ulgi powstanie nadpłata w podatku dochodowym, zalicza się ją na inne płatne w danym czasie zaległości podatkowe płatnika. W razie braku takiej zaległości nadpłatę zwraca się w gotówce.

§ 4. Ulgę w podatku dochodowym z działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym oraz w specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych, przyznaje się przez potrącenie kwoty wydatkowanej na nabycie pojazdu mechanicznego z ogólnej sumy wynagrodzeń opodatkowanych podatkiem dochodowym według działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym lub specjalnym podatkiem od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych, a otrzymanych w roku nabycia pojazdu mechanicznego.

Podatek przypadający do zwrotu oblicza się przez zastosowanie do kwoty wydatkowanej na nabycie pojazdu mechanicznego tej stopy procentowej, jaka wyniknie z obliczenia stosunku procentowego potrąconego w ciągu roku podatku do rocznej sumy wynagrodzeń.

Przykład:

Płatnik nabył pojazd mechaniczny w roku 1936 za cenę 10.000 zł, uiszczoną całkowicie przy kupnie.

Wynagrodzenie płatnika, podlegające podatkowi dochodowemu i specjalnemu podatkowi od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych wynosiło: w ciągu pierwszych sześciu miesięcy 1936 r. po 1.000 zł miesięcznie i w ciągu pozostałych sześciu miesięcy — po 1.500 zł miesięcznie, czyli ogółem za rok 1936 . . . . . . 15.000 zł

Od tych wynagrodzeń potrącono:

a) podatku dochodowego . . . . . . 1.866 zł czyli 12,44%.

b) podatku specjalnego (art. 5 ust. (1) pkt. 2) dekretu z dn. 14.XI. 1935 r.— Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503) . . . 1.500 zł czyli 10%.

a) 12,44% od 10.000 zł . . . . 1.244 zł

b) 10% od 10.000 zł . . . . 1.000 zł

Razem 2.244 zł

Sumę tę należy płatnikowi zwrócić w gotówce.

§ 5. Zwrot nadpłaconego podatku dochodowego z działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym oraz specjalnego podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych, nastąpić może, na życzenie osoby ubiegającej się o ulgę, również wtedy, gdy wynagrodzenia otrzymane w roku nabycia pojazdu mechanicznego osiągną wysokość równą cenie nabycia pojazdu, a potrącony podatek — kwocie podlegającej zwrotowi.

Celem ustalenia wysokości przypadającego do zwrotu podatku dochodowego z działu II należy wówczas obliczyć kwotę wypłaconego wynagrodzenia perjodycznego w stosunku rocznym i po dodaniu do tej kwoty wypłaconych wynagrodzeń jednorazowych ustalić dla łącznej sumy właściwą stopę procentową podatku według skali art. 43 ustawy o państwowym podatku dochodowym. Podatek przypadający do zwrotu oblicza się przez zastosowanie tej stopy procentowej do kwoty wydatkowanej na nabycie pojazdu mechanicznego.

Przykład:

Płatnik, ubiegający się o ulgę, nabył pojazd mechaniczny w kwietniu 1936 r. za cenę zł 8.000. W czerwcu złożył podanie o ulgę, dołączając zestawienie wynagrodzeń, z którego wynika, że w miesiącach: styczniu, lutym, marcu, kwietniu i maju otrzymywał wynagrodzenie perjodyczne po 1.500 zł miesięcznie (razem 7.500 zł), a prócz tego w maju otrzymał tytułem wynagrodzenia jednorazowego 1.000 zł.

Potrącony podatek wynosi:

od wynagrodzenia perjodycznego (stopień 43 skali art. 43 ustawy o państwowym podatku dochodowym) . . 1.065 zł

od wynagrodzenia jednorazowego . . . 148 zł

Razem 1.213 zł

Kwotę przypadającą do zwrotu obliczyć należy w sposób następujący:

Wynagrodzenie perjodyczne w stosunku rocznym (1.500 × 12) . . . . . . 18.000 zł

otrzymane wynagrodzenie jednorazowe . 1.000 zł

Razem 19.000 zł

Podatek od rocznego wynagrodzenia 19.000 zł według 44 stopnia skali art. 43 ustawy o państwowym podatku dochodowym wynosi 14,8%

Suma podlegająca zwrotowi, czyli 14,8% od 8.000 zł . . . . 1.184 zł

Przypadający do zwrotu podatek specjalny ustala się w sposób przytoczony w § 4 rozporządzenia niniejszego, potrącając jednak kwotę wydatkowaną na nabycie pojazdu mechanicznego z łącznej sumy wynagrodzenia perjodycznego, obliczonego w stosunku rocznym, i wypłaconych wynagrodzeń jednorazowych.

§ 6. W sposób, określony w § 3, 4 i 5 rozporządzenia niniejszego, oblicza się dodatek komunalny, pobierany na podstawie art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1936 r. Nr. 58, poz. 430).

643.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lipca 1936 r.

o obniżeniu stawek podatku spożywczego od napojów winnych.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 763) zarządzam co następuje:

§ 1. Stawki podatku spożywczego, określone w ust. 1 art. 2 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 763), zmienione rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 23 listopada 1931 r. w sprawie stawek podatku spożywczego od wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 798) i rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 września 1932 r. w sprawie obniżenia stawek podatku spożywczego

od win musujących (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 720), dla wyszczególnionych niżej rodzajów napojów winnych obniża się jak następuje:

dla win owocowych	do 0,20 zł od 1 litra	
dla moszczu owocowego	„ 0,10 „ „ „ „	
dla win gazowanych owocowych	„ 0,50 „ „ „ „	
dla win musujących owocowych	„ 1,00 „ „ całej butelki	
	i „ 0,50 „ „ półbutelki.	

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1936 r. Nr. 58, poz. 431).

644.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 lipca 1936 r.

o obniżeniu stawki podatku od olejów mineralnych.

Na podstawie art. 2 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 252) w brzmieniu zmienionem rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 657), 24 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 764) i z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) oraz dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 427) zarządzam co następuje:

§ 1. Stawkę podatku od oleju mineralnego, określoną w art. 2 ust. 1 lit. a) wyżej wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, obniża się do 9 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1936 r. Nr. 58, poz. 432).

645.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lipca 1936 r.

o zmianie Statutu Banku Gospodarstwa Krajowego.

Na podstawie art. 2 i 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 maja 1924 r. o połączeniu (fuzji) państwowych instytucyj kredytowych w Bank Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 477) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. w sprawie zmian i uzupełnień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 maja 1924 r. o połączeniu (fuzji) państwowych instytucyj kredytowych w Bank Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) oraz zgodnie z § 108 statutu Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 46, poz. 478) zarządzam co następuje:

§ 1. W statucie Banku Gospodarstwa Krajowego, ogłoszonym jako załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 maja 1924 r. o statucie Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 478), zmienionego rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 597), z dnia 2 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 974), z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 332), z dnia 28 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 640), z dnia 30 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195), z dnia 15 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 402), z dnia 5 maja 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 532) i z dnia 16 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 334), wprowadza się zmiany następujące:

1) § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. Bank udziela pożyczek hipotecznych, komunalnych, kolejowych i przemysłowych w listach zastawnych, bądź w obligacjach, bądź w gotówce, spłacalnych częściowo lub jednorazowo.

Z pożyczek tych korzystać mogą osoby fizyczne i prawne, z wyłączeniem Skarbu Państwa i przedsiębiorstw państwowych, nieposiadających osobowości prawnej.

Na podstawie długoterminowych pożyczek w gotówce Bank ma prawo wydawać listy zastawne lub obligacje.";

2) § 15 otrzymuje brzmienie:

„§ 15. Łączna suma nominalna emisji listów zastawnych i obligacyj, wydanych przez Bank na zasadach, określonych w statucie niniejszym, nie może przekraczać 15-krotnej wysokości kapitału zakładowego Banku.";

3) § 18 otrzymuje brzmienie:

„§ 18. Skarb Państwa odpowiada za zobowiązania Banku, wypływające z emisji listów zastawnych bez ograniczenia, za zobowiązania, wypływające z emisji obligacyj komunalnych do wysokości 860.000.000 złotych w złocie, zaś kolejowych do wysokości 20 miljonów złotych.

Skarb Państwa odpowiada za zobowiązania Banku, wypływające z emisji obligacyj bankowych Banku Gospodarstwa Krajowego, emitowanych na

zasadach, ustalonych w § 13 i następnych statutu niniejszego, do wysokości 172 miljonów złotych w złocie.";

4) § 20 otrzymuje brzmienie:

„§ 20. Listy zastawne i obligacje muszą posiadać pokrycie w pożyczkach w wysokości co najmniej równej sumie nominalnej obiegu emisyj Banku.

Wysokość oraz terminy płatności procentów i sum, przypadających na umorzenie kapitału podkładowych pożyczek, muszą być ustanowione w ten sposób, aby zapewniały terminową wypłatę procentów oraz terminowe umorzenie kapitału, wydanych przez Bank listów zastawnych i obligacyj.

Na poczet pokrycia listów zastawnych lub obligacyj nie mogą być wliczane należności, powstałe z zaległych rat umorzenia.

W razie gotówkowej spłaty pożyczek hipotecznych oraz komunalnych, kolejowych i przemysłowych przed upływem ustanowionego terminu, powinien Bank wycofać z obiegu listy zastawne lub obligacje, na kwotę, odpowiadającą spłaconemu kapitałowi.";

5) w § 25 ust. 2 wyraz: „trzydziestu" zastępuje się wyrazem: „dwudziestu";

6) w § 38 pkt. 2 dodaje się po zdaniu, oznaczonem literą b), przepis:

„c) na oddzielne lokale, piętra i części pięter odrębnej własności, zgodnie z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 848).";

7) w § 48 pkt. 1 skreśla się wyrazy: „Państwu i";

8) w § 49, w § 50 ust. 1 w zdaniu oznaczonem literą a) i w § 54 ust. 1 skreśla się wyraz: „Państwu" i następujący po tym wyrazie przecinek;

9) § 75 otrzymuje brzmienie:

„§ 75. Władzami Banku są:

a) Prezes Banku i Wiceprezes Banku,

b) Rada Nadzorcza,

c) Dyrekcja,

d) Komisja Rewizyjna.";

10) § 82 otrzymuje brzmienie:

„§ 82. Wiceprezesa Banku powołuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów, przedstawiony przez Ministra Skarbu, na okres pięciu lat.

Wiceprezes zastępuje Prezesa Banku w razie jego nieobecności, pozatem pełni obowiązki, przekazane mu przez Prezesa.

Wiceprezes musi odpowiadać warunkom, określonym w § 76 statutu Banku.

Wiceprezes otrzymuje stałe uposażenie z funduszów Banku, ustalone przez Ministra Skarbu, za udział zaś w posiedzeniach Rady nie otrzymuje osobnego wynagrodzenia.";

11) § 97 otrzymuje brzmienie:

„§ 97. Komisja Rewizyjna Banku składa się z pięciu członków i dwóch zastępców; jednego do dwóch członków Komisji powołują samorządy w miarę obejmowania udziałów, pozostałych powołuje Minister Skarbu. Członkowie i zastępcy członków Komisji powołani są na lat dwa. Wynagrodzenie ich, płatne z funduszów Banku, określa Minister Skarbu.".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 sierpnia 1936 r. Nr. 59, poz. 436).

646.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lipca 1936 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 maja 1924 r. o połączeniu (fuzji) państwowych instytucyj kredytowych w Bank Gospodarstwa Krajowego.

Na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. w sprawie zmian i uzupełnień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 maja 1924 r. o połączeniu (fuzji) państwowych instytucyj kredytowych w Bank Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 maja 1924 r. o połączeniu (fuzji) państwowych instytucyj kredytowych w Bank Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 477) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, wprowadzonych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666), sprostowanem obwieszczeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 835).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 sierpnia 1936 r. Nr. 59, poz. 438).

Załącznik do obw. Min. Skarbu z dnia 10 lipca 1936 r. (poz. 645).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 maja 1924 r.

o połączeniu (fuzji) państwowych instytucyj kredytowych w Bank Gospodarstwa Krajowego.

Na zasadzie art. 1 punkt 7 i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 maja 1924 r. zarządzam co następujące:

Art. 1.

Polski Bank Krajowy, utworzony ustawą z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 220), Państwowy Bank Odbudowy, utworzony ustawą z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 217), Zakład Kredytowy Miast Małopolskich, zatwierdzony reskryptem Ministra Skarbu z dnia 6 grudnia 1919 r. Nr. 84200/23113 S. III — zostają złączone w jeden Bank pod firmą Bank Gospodarstwa Krajowego, któremu przysługują wszystkie przywileje,

nadane odnośnemi ustawami obecnie fuzjonowanym Bankom.

Art. 2.

Statut Banku Gospodarstwa Krajowego wyda Minister Skarbu na zasadach, zawartych w niniejszem rozporządzeniu.

Art. 3.

Bank Gospodarstwa Krajowego jest instytucją państwową, której przysługuje osobowość prawna i uprawnienie do używania samoistnego przedstawicielstwa prawnego oraz używania w swej pieczęci godła państwowego. Siedzibą Banku jest m. st. Warszawa, obszarem działalności cała Rzeczpospolita.

Art. 4.

Kapitał zakładowy, wynoszący 150.000.000 zł, dzieli się na udziały po 250.000 zł. Właścicielami udziałów mogą być Skarb Państwa oraz samorządy i ich związki, przyczem Skarb Państwa nie może posiadać udziałów mniej, niż 60% kapitału zakładowego.

Czysty majątek instytucyj, oznaczonych w art. 1, będący własnością Skarbu Państwa, oraz udział samorządów w czystym majątku Zakładu Kredytowego Miast Małopolskich będą w każdym razie wcielone do kapitału zakładowego.

Podwyższenie i zmniejszenie kapitału zakładowego oraz odstąpienie udziałów, może nastąpić za zgodą Ministra Skarbu.

Udziałowcy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania Banku tylko do wysokości swoich udziałów w kapitale zakładowym Banku z wyłączeniem innego swego majątku. Przepis ten nie narusza odpowiedzialności Skarbu Państwa, wynikającej z postanowień art. 6 i 19, jako też z tytułu innych gwarancyj, udzielonych za zobowiązania Banku.

Art. 5.

Bank w zakresie swoich czynności posiada dwa odrębne działy: dział kredytów długoterminowych oraz dział innych operacyj bankowych.

Sposób wyodrębnienia tych działów ustali Minister Skarbu.

W dziale długoterminowych kredytów Bank udziela pożyczek na nieruchomości ziemskie i domy murowane, na przedsiębiorstwa przemysłowe oraz pożyczek komunalnych i kolejowych. Z pożyczek tych korzystać mogą osoby fizyczne i prawne z wyłączeniem Skarbu Państwa i przedsiębiorstw państwowych, nie posiadających osobowości prawnej. Pożyczki długoterminowe udzielane będą w listach zastawnych względnie obligacjach lub w gotówce i podlegają stopniowej amortyzacji drogą opłacania annuitetów lub rat kapitałowych, bądź jednorazowej spłacie w umówionym terminie, nieprzekraczającym jednak dziesięciu lat.

Na terenie województwa poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego wpis pożyczek w listach zastawnych i obligacjach Banku jest hipoteką zwyczajną w rozumieniu kodeksu cywilnego z dnia 18 sierpnia 1896 r. i bez względu na przepis § 1187 tego kodeksu nie będzie uważany za hipotekę zabezpieczającą.

W dziale innych operacyj bankowych Bank może wykonywać wszelkie czynności bankowe; w działalności tej Bank uwzględnia przedewszystkiem interesy o znaczeniu państwowem.

Art. 6.

Gwarancje Skarbu Państwa, ustanowione na zasadzie ustawy z dnia 14 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 769) oraz art. 5 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 220), a także 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 512) dla emisji listów zastawnych Polskiego Banku Krajowego bez ograniczenia, dla zobowiązań, wypływających z emisji obligacyj komunalnych do wysokości marek polskich 20 miljardów, zaś kolejowych do marek polskich 2 miljardów, pozostają w mocy w stosunku do Banku, utworzonego niniejszem rozporządzeniem. Powyższe gwarancje zostają przerachowane dla obligacyj komunalnych na złotych 200 miljonów, dla obligacyj kolejowych na złotych 20 miljonów łącznie z dotychczasowemi emisjami Polskiego Banku Krajowego. Podwyższenie tych gwarancyj może nastąpić na podstawie ustawy.

Art. 7.

Bank administruje funduszami, powierzonemi przez władze państwowe na ustawowo określone cele. Fundusze te będą uwidaczniane przez Bank poza bilansem, a podlegają zwrotowi w miarę spłaty kredytów udzielonych przez Bank na podstawie wspomnianych funduszów.

Art. 8.

Długoterminowe pożyczki komunalne zabezpieczone będą prawem zastawu na publicznych świadczeniach pieniężnych względnie innych wpływach majątkowych samorządów oraz ewentualnie na ich majątku, długoterminowe zaś pożyczki kolejowe — na dochodach przedsiębiorstwa kolejowego oraz ewentualnie na jego majątku. Prawa, nabyte przez osoby trzecie na takich dochodach po udzieleniu przez Bank pożyczki, są wobec Banku bez skutku prawnego, a Bankowi służy aż do zupełnego umorzenia pożyczki pierwszeństwo do zaspokojenia się z tych dochodów celem pokrycia swych należności przed wszystkimi innymi wierzycielami dłużnika, którzy nabyli prawa swe po udzieleniu przez Bank pożyczki. Żadna egzekucja do majątku dłużnika nie może być prowadzona z naruszeniem tego pierwszeństwa. Jednakowoż roszczenia Skarbu Państwa do samorządów, oparte na tytułach publiczno-prawnych, mają pierwszeństwo przed wyżej wymienionemi roszczeniami Banku.

Art. 9.

Budowle, a przy pożyczkach przemysłowych również maszyny i urządzenia, stanowiące zabezpieczenie udzielonych przez Bank pożyczek długoterminowych, powinny być przez cały czas trwania stosunku pożyczkowego ubezpieczone w zakładach ubezpieczeń, wskazanych przez Ministra Skarbu.

W razie zniszczenia przedmiotów, stanowiących zabezpieczenie pożyczki Banku, skutkiem wypadku, wchodzącego w zakres odpowiedzialności zakładów ubezpieczeń (pożar, wybuch i t. p.), Bank ma prawo bez potrzeby uprzedniej zgody ze strony ubezpieczonego dłużnika i bez względu na obowiązujące w tej mierze odmienne przepisy ustawowe podjąć wprost z instytucji ubezpieczeniowej odszkodowanie w wysokości nieumorzonej części pożyczki wraz ze wszyst-

kiemi innemi należnościami z niej wynikającemi i użyć go na pokrycie nieumorzonej części pożyczki i wspomnianych innych należności, o ile nie uzna, że odbudowa może być uskuteczniona.

Pozatem do budowli, obciążonych długoterminowemi pożyczkami Banku, mają zastosowanie przepisy obowiązujących ustaw o ubezpieczeniu, jednakowoż bez naruszenia uprawnień, przyznanych Bankowi niniejszym artykułem.

Postanowienia niniejszego artykułu nie mogą w żadnym wypadku naruszać praw wierzycieli, których wierzytelności poprzedzają w hipotece pożyczkę Banku.

Art. 10.

Na podstawie pożyczek długoterminowych lub nabytych wierzytelności, odpowiadających pod względem zabezpieczenia normom, przewidzianym w statucie dla tych pożyczek, i na zasadzie ich zabezpieczenia Bank wydawać może listy zastawne względnie obligacje.

Łączna suma nominalna emisji listów zastawnych i obligacyj, wydanych przez Bank na zasadach, określonych w tym artykule, nie może przekraczać 15-krotnej wysokości kapitału zakładowego Banku.

Listy zastawne i obligacje mogą być wydawane w walucie krajowej i obcej oraz w złocie.

Listy zastawne i obligacje muszą posiadać pokrycie w pożyczkach względnie nabytych wierzytelnościach w wysokości co najmniej równej sumie nominalnej obiegu emisji Banku. Wysokość oraz terminy płatności procentów i sum, przypadających na umorzenie kapitału podkładowych pożyczek względnie wierzytelności, muszą być ustanowione w ten sposób, aby zapewniały terminową wypłatę procentów oraz terminowe umorzenie kapitału wydanych przez Bank listów zastawnych i obligacyj.

Posiadaczom listów zastawnych i obligacyj mogą być przyznawane premje, które Bank wypłaca wszystkim posiadaczom danej emisji równocześnie z wypłatą kapitału.

Art. 11.

Bank obowiązany jest do prowadzenia rejestru pokrycia listów zastawnych i obligacyj, do którego należy wpisywać hipoteki, objęte zastawem wpływy pieniężne, poręki i wierzytelności, które tworzą podstawę wydania listów zastawnych i obligacyj.

Art. 12.

Poszczególne emisje listów zastawnych i obligacyj posiadają odrębne zabezpieczenia.

Wierzytelności Banku, które służą jako zabezpieczenie poszczególnej emisji listów zastawnych lub obligacyj, oraz fundusze i rezerwy, które będą przeznaczone na takie zabezpieczenie, stanowią przedewszystkiem zabezpieczenie praw posiadaczy danej emisji listów zastawnych względnie obligacyj. Prawa te nie mogą być w żadnym wypadku naruszane przez egzekucję do majątku Banku z innych tytułów.

Art. 13.

Prawo pierwszeństwa, ustanowione w artykule poprzednim na rzecz posiadaczy emisyj, będzie na żądanie Banku lub właściciela nieruchomości ujawnione przez sądy i urzędy, prowadzące księgi hipoteczne, w treści wpisów hipotecznych, dokonywanych na rzecz Banku dla zabezpieczenia pożyczek, stanowiących podstawę wydania listów zastawnych lub obligacyj oraz w treści odnośnych listów hipotecznych w brzmieniu, które ustali Minister Sprawiedliwości.

Art. 14.

W razie likwidacji Banku majątek, tworzący w myśl art. 12 niniejszego rozporządzenia zabezpieczenie poszczególnych emisyj listów zastawnych lub obligacyj, tworzy odrębną masę, służącą przedewszystkiem do zaspokojenia praw posiadaczy danej emisji z pierwszeństwem przed innymi wierzycielami Banku. O ileby masa, zabezpieczająca poszczególną emisję listów zastawnych lub obligacyj, okazała się niewystarczającą do zupełnego zaspokojenia praw posiadaczy, wówczas posiadaczom takiej emisji służy prawo pierwszeństwa przed innymi wierzycielami Banku do zaspokojenia swych roszczeń z nadwyżek, jakie pozostaną z mas, zabezpieczających wszystkie inne emisje listów zastawnych i obligacyj, po zupełnem zaspokojeniu praw posiadaczy tych emisyj.

Co do żądań zaspokojenia z innych części majątku Banku posiadacze listów zastawnych i obligacyj stoją narówni z innymi wierzycielami Banku.

Art. 15.

Fundusze rezerwowe działu kredytów długoterminowych oraz fundusze specjalne tegoż działu winny być lokowane:

a) w papierach procentowych państwowych i innych, mających bezpieczeństwo prawne (pupilarne), za wyłączeniem jednakże papierów, emitowanych przez Bank;
b) na rachunkach bieżących i w akceptach banków, wskazanych przez Ministra Skarbu.

Sposób wyodrębnienia wyżej wymienionych funduszów ustali Minister Skarbu.

Art. 16.

Bank może utrzymywać składy towarowe i wydawać dowody składowe na zasadach, ustalonych w Kodeksie Handlowym.

Art. 17.

W razie niezaspokojenia w umówionym terminie roszczeń Banku, zabezpieczonych zastawem ręcznym, służy Bankowi prawo sprzedaży zastawionych przedmiotów na giełdzie lub w drodze publicznej licytacji. Przed uskutecznieniem sprzedaży winien Bank wezwać dłużnika listem poleconym do zaspokojenia przypadającej od niego należności w terminie co najmniej 10-dniowym od daty wysłania wezwania.

Przedmioty ruchome, obciążone zastawem ręcznym na rzecz Banku, nie podlegają zajęciu egzekucyjnemu (aresztowi, sekwestrowi) i nie mogą być wciągnięte do masy upadłości ich właścicieli dla zaspokojenia należności, zarówno prywatnych, jak i Skarbu Państwa, dopóki wierzytelność Banku, pod ich zastaw udzielona, nie zostanie spłacona.

Art. 18.

Księgi Banku i wypisy z nich, podpisane przez Bank w sposób statutem Banku przewidziany i zaopatrzone w okrągłą pieczęć Banku z godłem państwowem, jak również w ten sam sposób wystawione wszelkie oświadczenia na piśmie, zawierające zobowiązania, zwolnienia od zobowiązań, zrzeczenia się praw oraz pokwitowania z odbioru należności, mają moc prawną dokumentów publicznych, wykazy zaś za

łości, wystawione w ten sposób i zaopatrzone stwierdzeniem, że pretensja prawnie dojrzała do egzekucji, mają moc prawną wykonalnego tytułu egzekucyjnego hipotecznego.

Podpisy firmowe Banku, umieszczone na dokumentach, o których mowa powyżej, nie wymagają uwierzytelnienia.

Jednakowoż wszelkie czynności hipoteczne mogą być dokonywane na mocy dokumentów w powyższy sposób wystawionych tylko w odniesieniu do wpisów hipotecznych, zabezpieczających prawa o wartości, nieprzewyższającej 10.000 złotych.

Art. 19.

Bank przyjmować będzie gotówkę na wkładki oszczędnościowe.

Poręką Skarbu Państwa przyznaną artykułem 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 769) z tytułu wkładek oszczędności w wysokości 500 miljonów marek polskich przerachowuje się na sumę 5 miljonów złotych.

Formularze książeczek oszczędności podlegają zatwierdzeniu Ministra Skarbu, który też zatwierdza plan lokaty i zabezpieczenia sum zebranych z wkładek oszczędności, oparty na zasadach analogicznych z zasadami obowiązującemi Kasy Oszczędności.

Książeczki wkładkowe Banku, które mogą opiewać również na okaziciela, mają wszelkie prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne), i mogą być przyjmowane na wszelkiego rodzaju kaucje i wadja licytacyjne.

Lokowane w Banku sumy na książeczki oszczędności do 2.500 złotych nie podlegają zajęciu egzekucyjnemu.

Art. 20.

Bank może prowadzić egzekucję swych należności wedle swego uznania bądź na zasadzie ogólnie obowiązujących ustaw, bądź w trybie, przewidzianym w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

Niezależnie od powyższych postanowień Bank może na terenie województw warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i m. st. Warszawy celem ściągnięcia należności z tytułu kredytu długoterminowego prowadzić egzekucję również na podstawie uprawnień, przewidzianych w ustawach Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie i Towarzystwa Kredytowego m. Warszawy w sposób, który określi Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Na terenie, wymienionym w poprzednim ustępie, w razie wystawienia na licytację nieruchomości przez Bank lub też przyłączenia się Banku do postępowania subhastacyjnego licytacja rozpoczynać się będzie od sumy, jednostronnie przez Bank ustalonej; przeciw takiemu ustaleniu nie będą dopuszczalne jakiekolwiek zarzuty ze strony dłużnika lub osób trzecich. Bank jest zwolniony od składania do depozytu sądowego lub też komornikom sądowym szacunku postąpionego na licytacjach zarówno nieruchomości, jak i ruchomości.

Upoważnia się Ministra Sprawiedliwości do wydawania w porozumieniu z Ministrem Skarbu szczegółowych przepisów wykonawczych, normujących uprawnienia Banku w postępowaniu egzekucyjnem na terenie, wymienionym w ust. 2 niniejszego artykułu.

Art. 21.

Bank wolny jest od państwowych podatków: majątkowego, dochodowego i przemysłowego.

Art. 22.

Bank ma prawo nabywać nieruchomości, o ile one są potrzebne na pomieszczenie własne i personelu Banku, względnie gdy chodzi o uchronienie się przed stratami z powodu udzielonych pożyczek hipotecznych.

Art. 23.

Z zysku Banku, po potrąceniu amortyzacji w wysokości, określonej w statucie Banku, Minister Skarbu na wniosek Rady Nadzorczej przeznacza odpowiednie sumy na dodatkowe wynagrodzenie dla osób, powołanych do pracy w Banku.

Czysty zysk ma być rozdzielany w sposób następujący:

a) co najmniej 35% na utworzenie specjalnych funduszów rezerwowych dla listów zastawnych i obligacyj Banku; fundusze te będą dzielone pomiędzy fundusze rezerwowe poszczególnych emisyj w stosunku do sumy nominalnej listów zastawnych i obligacyj tych emisyj, będących w obiegu w ostatnim dniu roku sprawozdawczego;
b) co najmniej 20% na ogólny fundusz rezerwowy, względnie 10%, gdy fundusz ten osiągnie wysokość, równą połowie kapitału zakładowego;
c) nie wyżej niż 10% na inne cele, przewidziane w statucie;
d) pozostały czysty zysk do rozporządzenia Skarbu Państwa i samorządów w stosunku do posiadanych udziałów.

Podział czystego zysku w myśl punktów a), b) i c) zatwierdza Minister Skarbu na wniosek Rady Nadzorczej.

Art. 24.

Władzami Banku są:

1) Prezes Banku i Wiceprezes Banku,
2) Rada Nadzorcza,
3) Dyrekcja,
4) Komisja Rewizyjna.

Art. 25.

Prezesa Banku, który jest przewodniczącym Rady Nadzorczej, powołuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów, przedstawiony przez Ministra Skarbu, na okres pięciu lat.

Art. 26.

Prezes nie może być równocześnie posłem lub senatorem, ani też sprawować żadnego płatnego, państwowego, komunalnego lub prywatnego urzędu, ani należeć do organów kierowniczych lub nadzorczych jakiegokolwiek przedsiębiorstwa. Ograniczenie to nie dotyczy brania udziału w Radzie Banku Polskiego oraz w radach i komisjach rewizyjnych przedsiębiorstw, które wskaże Minister Skarbu. Prezes winien posiadać zdolność do działań prawnych i pełnię praw obywatelskich. Wynagrodzenie za sprawowanie powyższych obowiązków będzie wyznaczone przez Radę Ministrów.

Art. 27.

Wiceprezesa Banku powołuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów, przedstawiony przez Ministra Skarbu, na okres pięciu lat.

Wiceprezes zastępuje Prezesa Banku w razie jego nieobecności, pozatem pełni obowiązki, przekazane mu przez Prezesa.

Postanowienia art. 26 dotyczą również Wiceprezesa Banku.

Art. 28.

Rada Nadzorcza składa się: z Prezesa, z Wiceprezesa i z 9 do 15 członków.

Dziewięciu członków powołuje i zwalnia Minister Skarbu, pozostałych sześciu członków powołują samorządy lub ich związki, w miarę deklarowania w sposób oznaczony statutem wpłat na kapitał zakładowy Banku w granicach ich maksymalnego udziału w tym kapitale.

Poszczególny samorząd względnie związek kilku samorządów, których udział w kapitale zakładowym łącznie zadeklarowany wynosi 1/9 część łącznego udziału Państwa, mają prawo do powołania jednego członka Rady Nadzorczej.

O ile udziałowcy samorządowi nie przedstawią wogóle lub przedstawią nie wszystkich kandydatów na członków Rady w ciągu sześciu tygodni od dnia wezwania do przedstawienia, przysługuje Ministrowi Skarbu prawo nominacji ich z pośród przedstawicieli samorządu.

Wszyscy członkowie Rady są powoływani na przeciąg trzech lat.

Członkowie Rady winni posiadać pełną zdolność prawną i pełnię praw obywatelskich. Nie mogą oni być posłami i senatorami. Ograniczenie to nie stosuje się do członków z ramienia samorządów i ich związków, powołanych do Rady na pierwsze trzy lata działalności Banku.

Bank może zacząć swą działalność po powołaniu dziewięciu członków Rady.

Prezes Banku winien badać, czy powołani członkowie Rady odpowiadają wymogom niniejszego rozporządzenia i odrzucać powołanych, nieodpowiadających tym wymogom.

Art. 29.

Skład personelu Dyrekcji mianuje Prezes Banku na zasadzie uchwały Rady Nadzorczej, a zatwierdza Minister Skarbu. Rada też określa ilość dyrektorów i ich zastępców. Do członków Dyrekcji stosują się postanowienia art. 26 niniejszego rozporządzenia, za wyjątkiem udziału ich w Radzie Banku Polskiego.

Art. 30.

Komisja Rewizyjna składa się z pięciu członków i dwóch zastępców, powoływanych w sposób przewidziany w statucie.

Art. 31.

Zwierzchni nadzór nad Bankiem wykonywa Minister Skarbu, który ma prawo mianować Komisarza Rządowego oraz zastępców.

Art. 32.

Minister Skarbu powoła Komitet Organizacyjny Banku.

Komitetowi Organizacyjnemu powierza się szczegółowe opracowanie statutu i przeprowadzenie wszystkich czynności przygotowawczych, potrzebnych do uruchomienia Banku.

Art. 33.

W szczególności będzie zadaniem Komitetu Organizacyjnego:

a) przeprowadzić oszacowanie aktywów i pasywów Banków Państwowych, wymienionych w art. 1-ym niniejszego rozporządzenia, w celu ustalenia kapitału zakładowego;

b) przeprowadzić czynności przygotowawcze w sprawie wciągnięcia do Banku samorządów i ich związków;

c) czuwać nad tem, aby powyżej wymienione Banki Państwowe już obecnie zastosowały swoją działalność do zasad, zawartych w niniejszem rozporządzeniu względnie w statucie Banku, który będzie ogłoszony, w szczególności by nie rozpoczynały nowych czynności, które nie mieszczą się w ramach niniejszego rozporządzenia względnie statutu.

Art. 34.

Bank może rozpocząć swą działalność z chwilą ogłoszenia statutu Banku przez Ministra Skarbu i mianowania władz Banku.

Z chwilą rozpoczęcia działalności Banku podlegające fuzjonowaniu instytucje kredytowe wyżej wymienione przechodzą w stan likwidacji, którą przeprowadzi Bank.

Art. 35.

Wykonanie powyższego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 36.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, w miejsce rozporządzenia z dnia 17 kwietnia 1924 r. o połączeniu (fuzji) państwowych instytucyj kredytowych w Bank Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 382), które się niniejszem uchyla.

647.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 lipca 1936 r.

ustalające dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249) ogłaszam następującą dalszą listę przedsiębiorstw bankowych uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi w zakresie wszystkich czynności, wymienionych w § 1 ust. (3) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi

i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 419):

1) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Gdyni w Gdyni,

2) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Cieszyna w Cieszynie,

3) Komunalną Kasa Oszczędności powiatu lublinieckiego w Lublińcu,

4) Miejska Komunalna Kasa Oszczędności we Lwowie.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 1 sierpnia 1936 r. Nr. 177, poz. 329).

648.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lipca 1936 r.

w sprawie zniesienia posterunku celnego w Chudykowcach.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1.

Istniejący na granicy polsko-rumuńskiej posterunek celny Chudykowce znosi się.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 28 lipca 1936 r. Nr. 173, poz. 320).

649.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lipca 1936 r.

o zmianie nazwy podurzędu celnego Huta Piłsudski.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1.

Podurząd Celny Huta Piłsudski w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach otrzymuje nazwę: „Podurząd Celny Chorzów-Miasto (Huta Piłsudski)".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega odpowiedniej częściowej zmianie zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 kwietnia 1936 r. (Monitor Polski Nr. 105, poz. 192).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 lipca 1936 r. Nr. 174, poz. 321).

650.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

o zmianie zakresu działania urzędu celnego w Woronience.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1.

Upoważnia się urząd celny w Woronience do dokonywania odpraw celnych przywozowych owoców świeżych i suszonych, objętych grupą 5 taryfy celnej przywozowej.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie częściowej zmianie ulega załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr. 278, poz. 385) na str. 7 poz. 34.

za Ministra Skarbu:
(—) *F. Świtalski*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 5 sierpnia 1936 r. Nr. 180, poz. 337).

651.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 sierpnia 1936 r.

o przechowywaniu akt we władzach i urzędach skarbowych.

Na podstawie §§ 1 i 2 uchwały Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1931 r. o przechowywaniu akt w urzędach administracji publicznej (Monitor Polski z dnia 4 stycznia 1932 r. Nr. 2, poz. 3) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wymienione w niniejszem zarządzeniu wyrazy względnie skróty oznaczają:

a) władza—władze skarbowe i celne II instancji,

b) urząd—urzędy skarbowe w rozumieniu ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 80/499 z 1935 r.),

c) komórki organizacyjne—wydziały, oddziały w izbach skarbowych (dyrekcjach ceł),

d) władza nadzorcza—wydział ogólny w izbach skarbowych (dyrekcjach ceł),

e) skrót P. K.—zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 grudnia 1933 r. w sprawie przepisów kancelaryjnych dla władz i urzędów skarbowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 35/299).

§ 2.

Akta władz i urzędów, ze względu na potrzebę trwałego lub czasowego przechowywania, dzielą się na dwie kategorje:

Kategorja „A" — akta o znaczeniu trwałem i kategorja „B" — akta o znaczeniu czasowem.

Do kategorji „A" należą akta, posiadające trwałe znaczenie dla interesu i historji Państwa, administracji publicznej, dla praw obywateli oraz dla badań naukowych.

Do tej kategorji należą też wszelkie zapiski, służące do ewidencji akt oraz dowody, dotyczące wydzielania akt i przeznaczenia akt wydzielonych.

Do kategorji „B" należą akta, których nie zaliczono do kategorji „A".

Dokumenty, będące własnością prywatną a wyłączone w myśl postanowień § 14 z akt kategorji „B", traktuje się jako akta kategorji „A" z tem jednak, że na żądanie zainteresowanych stron powinny im być zwrócone; zwrotowi na żądanie zainteresowanych podlegają również dokumenty, będące własnością prywatną, a znajdujące się w aktach kategorji „A".

§ 3.

Do kategorji „A" zalicza się następujące akta:

1. materjały, dotyczące organizacji i zakresu działania władz i urzędów skarbowych (celnych),
2. materjały do projektów ustaw i rozporządzeń,
3. regulaminy, przepisy, instrukcje oraz materjały do nich,
4. akta, charakteryzujące powstanie, organizację i działalność władz i urzędów skarbowych (celnych),
5. akta dotyczące nieruchomości bez względu na tytuł, z którego wypływa zainteresowanie się Skarbu Państwa daną nieruchomością, a w szczególności akta odnoszące się do kupna i sprzedaży nieruchomości,
6. akta osobowe byłych urzędników I i II kategorji, odznaczonych za pracę na polu skarbowości, innych zaś poczynając od naczelnika wydziału wzwyż,
7. akta i zapiski dotyczące ewidencji brakowania akt,
8. akta i mapy katastralne oraz klasyfikacji gruntów,
9. akta, odnoszące się do ustalenia granic gmin,
10. akta, dotyczące punktów trygonometrycznych,
11. akta, odnoszące się do nowych zdjęć,
12. akta, odnoszące się do rekonstrukcji operatów katastralnych,
13. akta, odnoszące się do reaktywowania powiatów pomiarowych,
14. akta, dotyczące likwidacji prywatnych fabryk wódek, tytoniu, zapałek i t. p.

§ 4.

Akta kategorji „B" dzielą się a grupy: I, II i III. Akta grupy I przechowuje się przez 20 lat od chwili ich zakończeia.

Do grupy powyższej należą takie akta jak:

1. okólniki władz w sprawach zasadniczych,
2. protokuły posiedzeń ciał zbiorowych (komisyj i t. p.),
3. akta osobowe byłych urzędników i funkcjonarjuszów niższych,
4. sprawozdania roczne organów, dokonywujących rewizji, względnie inspekcji,
5. odpisy umów z przedsiębiorstwami,
6. akta, dotyczące udzielania koncesyj akcyzowych,
7. akta emerytalne osób zmarłych,
8. akta rent inwalidzkich,
9. akta spraw dyscyplinarnych urzędników i funkcjonarjuszów państwowych,
10. akta, dotyczące upadłości i nadzoru sądowego,
11. wyroki Sądu Najwyższego,
12. uchwały i orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego wraz z odnośnemi aktami,
13. akta, dotyczące preliminarzy budżetowych,
14. księgi i pamiętniki, przewidziane w Ustawie Karno-skarbowej,

15. akta, dotyczące wydanych nagród za przyczynienie się do wykrycia przekroczeń skarbowych,

16. akta przydziału oraz niszczenia towarów niesprzedanych z licytacji,

17. księgi inwentarza,

18. akta, dotyczące remontu i konserwacji budynków.

Akta grupy II przechowuje się przez 10 lat od chwili ich zakończenia.

Do grupy powyższej należą takie akta i księgi, jak:

1. dokumenty wymiaru, umorzenia i odpisania podatków,
2. sprawozdania z lustracji urzędów,
3. akta, dotyczące mianowania członków komisyj podatkowych i klasyfikacji gruntów,
4. protokuły komisyj odwoławczych i klasyfikacji gruntów,
5. akta wymiarowe podatków,
6. akta spraw karno-sądowych,
7. karty likwidacyjne wypłat emerytur, rent i innych zaopatrzeń,
8. księgi przedsiębiorstw akcyzowych,
9. księgi i kontrola wydanych koncesyj,
10. decyzje co do zwrotów i umorzeń podatków pośrednich,
11. akta spraw walutowych,
12. akta, dotyczące przebywania w areszcie osób na podstawie orzeczeń administracyjno-skarbowych,
13. dzienniki oraz akta inwentaryzacji aparatów kontrolno-mierniczych,
14. akta, dotyczące nominacji, awansów, egzaminów, etatów, urlopów, przeniesień, delegacji, przydziałów oraz zwolnień urzędników i funkcjonarjuszów niższych,
15. akta, dotyczące legitymacyj, pomocy lekarskiej, służby wojskowej i przygotowawczej, szkolenia, zapomóg i nagród pieniężnych,
16. sprawy prasowe,
17. sprawy gospodarcze, dotyczące umundurowania niższych funkcjonarjuszów, opału, światła, utrzymania porządku, lokalów, inwentarza, broni, pieczęci, materjałów kancelaryjnych, prenumeraty pism i książek, ogłoszeń, telefonów i telegramów, porta pocztowego,
18. akta, dotyczące ulg podatkowych, ograniczeń egzekucyj, rat, podwójnych wymiarów, przywrócenia terminów, świadectw przemysłowych, dochodzeń o stanie majątkowym, przerachowań i zwrotów nadpłat, zabezpieczeń, uchyleń decyzji władz II instancji i orzeczeń komisyj odwoławczych,
19. akta weryfikacyjne zlikwidowanych przedsiębiorstw,
20. akta, dotyczące poboru opłat państwowych (patentowych),
21. księgi składowe oraz zgłoszenia na skład (celny).

Akta grupy III przechowuje się przez okres 5 lat od chwili ich zakończenia.

Do grupy powyższej należą takie akta i księgi, jak:

1. sprawozdania z biegu spraw karnych,
2. wykazy i sprawozdania urzędów akcyz i monopolów państwowych,
3. wykazy statystyczne,
4. sprawozdania perjodyczne,
5. akta, dotyczące przydziału spirytusu, soli, cukru i t. p.,
6. akta, dotyczące fabryk win i wódek, browarów, rozlewni, wolnych składów win i t. p. (oprócz koncesyjnych),
7. akta, dotyczące przekroczeń tytoniowych, solnych, zapałczanych, loteryjnych, drożdżowych i t. p.,
8. akta, dotyczące wykładni przepisów o opłatach stemplowych, zezwoleń na fabrykację kart do gry, urządzanie loterji i t. p.,
9. rejestry celne,
10. dokumenty celne wstępne, zdawcze i t. p.,
11. akta, dotyczące ruchu osobowego i towarowego z zagranicą.

Za moment zakończenia akt należy przyjąć przy aktach osobowych, emerytalnych, spraw dyscyplinarnych, moment śmierci danego funkcjonarjusza, o ile nie pozostawił on osób, uprawnionych do pobierania pensji wdowiej lub sierocej.

Jeżeli po emerycie pozostała wdowa lub sierota, to momentem zakończenia akt, będzie wygaśnięcie wzgl. utrata uprawnień wdowich względnie sierocych przez wymienione osoby.

Akta funkcjonarjuszów państwowych, którzy ustąpili względnie zostali zwolnieni ze służby, nie nabywszy praw emerytalnych należy uważać za zakończone wówczas, gdy były funkcjonarjusz umrze lub osiągnie taką granicę wieku, która da podstawę do prawdopodobieństwa, że funkcjonarjusz ten nie będzie mógł być przyjęty ponownie do służby.

Akta umów z przedsiębiorstwami należy uważać za zakończone wtedy, kiedy stosunek oparty na umowie został między stronami ostatecznie zlikwidowany.

Momentem zakończenia akt spraw karno-sądowych będzie data uprawomocnienia się wyroku sądowego względnie postanowienia władz sądowych o umorzeniu postępowania, względnie zaś dzień, w którym ukończono odbywanie kary na podstawie orzeczenia administracyjno-skarbowego.

Momentem zakończenia akt podatkowych będzie chwila wygaśnięcia zobowiązania podatkowego (podatek zapłacony, przymusowo ściągnięty, umorzony, przedawnienie).

Księgi inwentarza uznać można za zakończone dopiero wówczas, gdy przeniesiono treść księgi do nowej księgi inwentarzowej lub kiedy przedmioty w nich wymienione uległy zniszczeniu, zostały zbyte albo też przekazane innej instytucji.

§ 5.

Wszelkie czynności, związane z przechowywaniem akt, zbędnych do bieżącego urzędo-

wania, spełnia wspólna przy danej władzy składnica akt, zwana w dalszym ciągu niniejszych przepisów składnicą.

Składnica organizacyjnie stanowi część składową kancelarji głównej, a czynności, związane z jej prowadzeniem spełnia wyznaczony do tego urzędnik.

Bezpośredni nadzór nad składnicą, jak również kontrola nad wykonywaniem przepisów o prowadzeniu składnicy należy do obowiązków Kierownika Kancelarji.

§ 6.

Składnica powinna mieścić się w zasadzie w oddzielnem pomieszczeniu.

Pomieszczenie powinno być suche, widne i należycie zabezpieczone od włamania i ognia, ze szczególnem uwzględnieniem palenisk w piecach. Składnica może mieć, jako światło sztuczne tylko oświetlenie elektryczne, przewody należycie izolowane; ponadto musi posiadać wyłącznik prądu oraz odpowiednie urządzenie do gaszenia ognia.

Składnica powinna być zaopatrzona w odpowiednią ilość półek (szaf), o konstrukcji prostej; wysokość półek nie powinna przekraczać 2,5 metra.

Półki (szafy) powinny być dostosowane do wymiaru akt i ksiąg z przegródkami w zasadzie o wymiarach: 40 cm. głębokości i 30 cm. szerokości na akta, a 60 cm. szerokości na księgi.

Półki powinny być zaopatrzone kolejną numeracją, napisami orjentacyjnemi, oraz ustawione prostopadle do okien, w podwójnych szeregach, z przejściem między niemi, wynoszącem najmniej 70 cm.

Każdy pokój składnicy musi być oznaczony kolejną dużą literą alfabetu. Odpowiedni napis umieszcza się nad drzwiami, wiodącemi do właściwego pokoju.

Przebywanie w składnicy osób obcych, bez zezwolenia urzędnika prowadzącego składnicę jest wzbronione.

W składnicy nie wolno palić tytoniu. Przed wyjściem ze składnicy gasi się światło i wyłącza prąd.

Lokal składnicy, a w szczególności przechowywane akta powinny być utrzymywane w należytym porządku i czystości, tudzież systematycznie odkurzane.

§ 7.

Do obowiązków urzędnika prowadzącego składnicę należy:

1. przyjmowanie akt z poszczególnych komórek organizacyjnych danej władzy, oraz podległych jej urzędów,
2. przechowywanie akt i prowadzenie ich ewidencji,
3. wypożyczanie akt,
4. wydzielanie akt, niepodlegających dalszemu przechowywaniu,
5. przygotowywanie akt przeznaczonych do przechowywania w archiwum państwowem,
6. przekazywanie akt archiwum państwowemu,
7. składanie corocznie sprawozdań z czynności i stanu składnicy.

§ 8.

Akta we właściwych komórkach organizacyjnych i urzędach przechowuje się tak długo, dopóki są one potrzebne do bieżącego urzędowania (§ 39 P. K.).

Poszczególne komórki organizacyjne władz i urzędów oddają akta ostatecznie załatwione i zbędne do bieżącego urzędowania, na przechowanie do składnicy corocznie, z początkiem roku kalendarzowego.

Przed oddaniem do składnicy akta powinny być uporządkowane, zgodnie z postanowieniami § 39 P. K., przyczem na aktach, przekazywanych składnicy, powinno być zaznaczone, do jakich kategoryj i grup akta te należą.

Decyzja w tej sprawie należy do kierownika komórki organizacyjnej lub urzędu, który jest za nią odpowiedzialny.

Komórki organizacyjne władz względnie urzędy, oddające akta, dołączają do nich wykaz teczek względnie skorowidze i dzienniki podawcze oraz sporządzają w dwóch egzemplarzach wykaz zdawczo-odbiorczy. (wzór Nr. 1).

W wykazie powyższym akta przekazywane wpisuje się w takim porządku, w jakim figurują w wykazie teczek (§ 12 P. K.).

Karty akt tak w teczkach, jak i akt luźnych powinny być ponumerowane.

Jeden egzemplarz wykazu pozostaje w komórce organizacyjnej władzy, względnie urzędzie, a drugi przechowuje składnica w układzie grupowym w porządku chronologicznym i o ile możności według układu akt w składnicy.

Wykazy sporządza się oddzielnie w każdej komórce organizacyjnej władzy lub w urzędzie.

W razie ujawnienia niezgodności wykazu z oddawanemi aktami, jak również braku określenia czasu przechowywania akt w składnicy, urzędnik prowadzący składnicę sporządza protokół i przesyła go kierownikowi komórki, przekazującej akta względnie Urzędu w celu usunięcia niezgodności lub uchybień.

Na teczkach (aktach) oraz wykazach zdawczo-odbiorczych, otrzymanych przez składnicę, wyciska się pieczątkę składnicy (wzór Nr. 5).

W odcisku pieczątki wypisuje się numer wpływu do składnicy, rok zakończenia akt, kategorję i grupę akt.

§ 9.

Sposób przechowywania akt w składnicy może być różny, zależny od rodzaju akt.

Mogą być one umieszczane na półkach lub w szafach w pozycji leżącej lub stojącej ze znakami rozpoznawczemi na dolepionych do nich zwisających ogonkach lub z napisami na grzbietach.

Dla każdej komórki organizacyjnej władz oraz urzędów powinny być osobne półki (sza-

fy), w których akta należy układać chronologicznie tak, aby stanowiły oddzielne zespoły.

Plany, rysunki i mapy przechowuje się w odpowiedniem opakowaniu w tekach lub rolkach.

Pisma luźne, które z jakichkolwiek przyczyn znalazły się poza właściwemi aktami, dołącza się do odpowiednich teczek, posługując się dziennikami (przy układzie liczbowym) lub analizą treści (przy układzie rzeczowym akt).

Księgi przechowuje się oddzielnie. Na wierzchu okładki księgi nakleja się pośrodku kartę czystego papieru, na której wpisuje się numer wpływu do składnicy, oznaczenie komórki organizacyjnej władzy, względnie urzędu, tytuł księgi i rok. Te same określenia wpisuje się na grzbietach i na pierwszej karcie wewnętrznej księgi.

§ 10.

Do prowadzenia ewidencji akt, przechowywanych w składnicy służą:

1) wykazy zdawczo-odbiorcze (wzór Nr 1), w których notuje się dane, dotyczące akt, jak: rok, tytuł (nazwa) akt, znak akt, ilość tomów, kategorje akt, datę przekazania akt do archiwum pństwowego lub datę zniszczenia i t. p. Wykazy zdawczo-odbiorcze układa się i przechowuje według komórek organizacyjnych władz, względnie urzędów,

2) spis wykazów zdawczo - odbiorczych (wzór Nr. 2),

3) spis akt (wzór Nr. 3), używany pomocniczo przy postępowaniu z aktami wydzielonemi ze składnicy, który powinien ujmować akta grupami przedmiotowemi (teczkami). W razie potrzeby w spisie należy wyszczególnić pojedyńcze akta,

4) karty wypożyczenia akt (wzór Nr. 4).

§ 11.

Dla celów urzędowych akta ze składnicy mogą być wypożyczane lub przeglądane na miejscu.

Wypożyczanie akt powinno się odbywać na podstawie karty wypożyczenia (wzór Nr. 4).

Składnica zwraca karty wypożyczenia po otrzymaniu spowrotem akt, zatrzymując dla celów ewidencyjnych odcinek wymienionej karty.

Dzienników, skorowidzów oraz wykazów zdawczo-odbiorczych poza lokal składnicy bez zezwolenia władzy nadzorczej wypożyczać nie wolno.

Akta wypożycza się w zasadzie na przeciąg jednego miesiąca.

Jeżeli zachodzi potrzeba przetrzymania wypożyczonych akt dłużej niż miesiąc, składnica powinna być o tem zawiadomiona.

Akta wypożyczone, powinny być zwracane składnicy natychmiast po ich wykorzystaniu.

Wyjmowanie jakichkolwiek pism lub dokumentów z akt wypożyczonych ze składnicy jest niedozwolone.

Na żądanie zainteresowanych osób władza nadzorcza powinna zarządzić wydanie dokumentów osobistych znajdujących się w aktach.

Zarządzenie władzy nadzorczej i pokwitowanie z odbioru należy włożyć na miejsce wydanego dokumentu.

W aktach może być pozostawiony odpis wydanego dokumentu.

Przy zwrocie akt wypożyczonych urzędnik prowadzący składnicę sprawdza w obecności oddającego, a jeżeli akta zwrócono pocztą w obecności drugiego urzędnika, czy akta wróciły w takim stanie, w jakim je wypożyczono.

Jeżeli akta nie zostaną zwrócone w terminie, urzędnik prowadzący składnicę przypomina o konieczności ich zwrotu, a gdyby w ciągu 7-miu dni od chwili przypomnienia, zwrot akt nie nastąpił, urzędnik prowadzący składnicę zawiadamia o tem władzę nadzorczą.

W razie uszkodzenia akt, lub braku w aktach kart, urzędnik prowadzący składnicę powinien w obecności oddającego akta, a jeżeli akta zwrócono pocztą, w obecności drugiego urzędnika sporządzić odpowiedni protokuł. Protokuł ten podpisuje oddający akta i urzędnik prowadzący składnicę.

Jeden egzemplarz protokułu dołącza się do wykazu zdawczo - odbiorczego, czyniąc czerwonym atramentem w odpowiedniej pozycji wykazu adnotację, a drugi egzemplarz przesyła się władzy nadzorczej.

Postanowienia ust. 5 i 8-go niniejszego paragrafu o terminie wypożyczania akt i zakazie wyjmowania zeń dokumentów i pism nie odnosi się do akt wypożyczanych przez Prokuratorję Generalną Rzeczypospolitej Polskiej na zasadzie § 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 967).

§ 12.

W razie likwidacji komórki organizacyjnej lub urzędu, bez przekazania jej agend innej komórce organizacyjnej względnie innemu urzędowi, wszystkie akta powinny być przekazane składnicy w sposób przewidziany w postanowieniach § 8 niniejszego zarządzenia.

Przy likwidacji komórki organizacyjnej lub urzędu, połączonej z przekazaniem akt innej komórce organizacyjnej względnie innemu urzędowi, komórka organizacyjna lub urząd likwidujący się powinien akta zbędne do bieżącego urzędowania przekazać wprost do składnicy.

O przejęciu składnicy przez inną składnicę należy zawiadomić właściwe archiwum państwowe.

§ 13.

Zgodnie z postanowieniami § 7 urzędnik prowadzący składnicę, opierając się na adnotacjach zamieszczonych w wykazach zdawczo-odbiorczych oraz na aktach, określających okres przechowywania akt w składnicy, przystępuje w końcu roku kalendarzowego do przeglądu akt i wyłączenia z nich takich akt, których przechowywanie dalsze jest zbędne.

Przegląd powyższy ma na celu:

a) przekazanie do archiwum państwowego na dalsze przechowanie akt kategorji A,
b) przeznaczenie do zniszczenia akt kategorji B, grup I, II i III, których okres przechowania już minął.

§ 14.

Przy wydzielaniu, akta przegląda się szczegółowo karta po karcie, wyłączając z akt podlegających zniszczeniu, dokumenty, stanowiące własność osobistą interesowanych, które należy przechowywać w składnicy (§ 2).

Akta wydzielone układa się w takim porządku, w jakim figurują one w wykazach zdawczo-odbiorczych i wiąże w oddzielne paczki.

Na wierzchu każdej paczki umieszcza się kartę z napisem: „akta wydzielone — wykaz zdawczo-odbiorczy Nr. . . . .".

Po wydzieleniu akt urzędnik prowadzący składnicę w drodze służbowej zawiadamia władzę nadzorczą o uskutecznionem wydzieleniu akt, podając niezbędne dane orjentacyjne.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od chwili wysłania zawiadomienia o wydzieleniu akt władza nadzorcza nie podniesie sprzeciwu, urzędnik prowadzący składnicę przystępuje do dalszych czynności, związanych z wydzieleniem akt, a mianowicie:
a) przekreśla czerwonym atramentem w wykazach zdawczo-odbiorczych numery początkowe akt mających ulec zniszczeniu, notując w rubryce 8 tych wykazów datę ich zniszczenia,
b) powiadamia w drodze służbowej miejscowe Archiwum Państwowe o powziętym zamiarze przekazania, względnie zniszczenia akt.

Urzędnik prowadzący składnicę może podczas wydzielania akt przenosić akta do kategoryj i grupy wyższej, niż ta, którą podano w pierwotnej ocenie, jeżeli uzna, że należy je dłużej przechowywać, nie może jednak samowolnie skracać okresów przechowywania akt.

§ 15.

W zawiadomieniu przesłanem Archiwum Państwowemu należy podać niezbędne dane orjentacyjne, jak: określenie grup akt, datę założenia i zakończenia akt, ilość teczek, tomów ksiąg i t. p.

Jeżeli w ciągu 2 miesięcy od chwili wysłania zawiadomienia, archiwum państwowe nie podniesie żadnych zastrzeżeń, składnica przekazuje akta kategorji A do miejscowego archiwum państwowego i przystępuje do zniszczenia akt kategorji B grup I, II i III.

§ 16.

Akta przeznaczone do archiwum powinny być uporządkowane według systemu, jaki był przyjęty przy układaniu ich w poszczególnych komórkach organizacyjnych względnie urzędach, a w związku z tem i w składnicy.

Do akt przekazywanych Archiwum Państwowemu powinien być dołączony spis akt (§ 10 p. 3), przy aktach zaś, które były układane systemem liczbowym, wszelkie odnośne zapiski kancelaryjne (dziennik, rejestr i t. p.).

Przekazywanie akt do archiwum państwowego odbywa się w terminach, ustalonych przez właściwe archiwum w porozumieniu ze składnicą.

Po uskutecznieniu przekazania akt do archiwum państwowego, urzędnik prowadzący składnicę zamieszcza w rubryce 8 odnośnego wykazu zdawczo - odbiorczego notatkę, stwierdzającą przekazanie akt.

Dostarczenie akt przekazanych archiwum państwowemu uskutecznia władza nadzorcza.

§ 17.

Przeznaczone do zniszczenia akta kategorji B grup I, II i III, doprowadza się do stanu nieużywalności (pruje się zeszyty, miesza akta), poczem sprzedaje się w drodze przetargu papierniom na przeróbkę.

Kwotę, uzyskaną ze sprzedaży akt wydzielonych, zarachowuje się jako dochód budżetowy.

§ 18.

Akta tajne i poufne przechowuje się, oddzielnie od innych, pod specjalnem zamknięciem.

Wypożyczanie akt tajnych (poufnych) może być uskutecznione tylko za wyraźnem, pisemnem zezwoleniem kierownika odnośnej komórki organizacyjnej władzy, względnie urzędu, przy zachowaniu przyjętego trybu przesyłania akt tajnych (poufnych). Zezwolenie na wypożyczenie akt tajnych (poufnych) przechowuje składnica łącznie z kartami wypożyczenia akt.

Wydzielanie akt tajnych (poufnych) dokonywa urzędnik wyznaczony do tego przez władzę nadzorczą.

Wydzielonych akt tajnych (poufnych) kategorji B nie wolno sprzedawać, lecz należy je niszczyć przez spalenie. Spalenie tych akt odbywa się w obecności urzędnika prowadzącego składnicę i urzędnika delegowanego przez władzę nadzorczą.

Po dokonaniu tej czynności, spisuje się odpowiedni protokuł z wyszczególnieniem akt spalonych. Protokuł dołącza się do odpowiedniego wykazu zdawczo-odbiorczego, w którym odnotowuje się akta spalone.

§ 19.

W wypadku zmiany urzędnika prowadzącego składnicę, akta znajdujące się w składnicy powinny być przekazane nowemu urzędnikowi protokularnie.

Protokuł powinien być sporządzony w dwóch egzemplarzach i podpisany przez ustępującego i nowego urzędnika, mającego prowadzić składnicę.

Jeden egzemplarz protokułu otrzymuje władza nadzorcza, drugi pozostaje w zbiorach składnicy.

W protokule podaje się sumarycznie ilość:

1) zeszytów, akt, ksiąg i t. p., według wykazów zdawczo-odbiorczych,

2) wykazów zdawczo-odbiorczych,

3) inwentarza składnicy.

§ 20.

Organa państwowej służby archiwalnej mają prawo na zasadzie upoważnienia Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zaznajamiania się na miejscu ze sposobem prowadzenia składnicy pod względem technicznym i z warunkami przechowywania akt.

Wgląd organów archiwalnych do akt tajnych może mieć miejsce tylko za pisemną zgodą władzy nadzorczej.

§ 21.

Pieczęcie i stemple wycofane z użycia urzędy przesyłają właściwym władzom.

Przed ich odesłaniem urzędy sporządzają w trzech egzemplarzach, oddzielnie dla pieczęci metalowych i kauczukowych, wykazy tych pieczęci według poszczególnych swych komórek organizacyjnych (urzędy, kasy, organa wykonawcze), które ich używały.

Do wykazów dołącza się na arkuszach odciski pieczęci i stempli, umieszczone w tej samej kolejności, w jakiej podane są w wykazie, pieczęcie zaś i stemple zaopatruje się numerami kolejnemi wykazu.

Jeden egzemplarz wykazu oraz odcisków pieczęci i stempli zachowuje się w urzędzie, dwa zaś wykazy i arkusze z odciskami przesyła się właściwej władzy łącznie z pieczęciami i stemplami odpowiednio opakowanemi.

W ten sam sposób postępuje władza, przesyłając Ministerstwu Skarbu po jednym wykazie i arkuszu z odciskami pieczęci i stempli łącznie z pieczęciami i stemplami, opakowanemi według poszczególnych komórek organizacyjnych (izba, dyrekcja, urząd, kasa, organa wykonawcze).

§ 22.

Przepisy niniejszego zarządzenia należy stosować również do akt znajdujących się już w składnicach.

Ewentualnie przechowywane jeszcze we władzach i urzędach poza składnicą akta b. władz zaborczych, należy zewidencjonować w sposób ogólny (o ile nie są utrzymane w należytej ewidencji) i przekazać składnicy.

Akta okupacyjne i pochodzące z początku powstania Państwa Polskiego do końca 1923 roku powinny być bez względu na kategorję przekazane przez składnicę właściwom Archiwom Państwowym.

Wszelkie spisy sporządzane w składnicy, a mające charakter akt kategorji A (§ 2 przepisów z dnia 21 grudnia 1931 r., Monitor Polski Nr. 2, poz. 3 z 1932 r.) mają być sporządzane na papierze trwałym.

§ 23.

Przechowywanie akt i ksiąg rachunkowo-kasowych regulują oddzielne przepisy.

§ 24.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 5 sierpnia 1936 r.

Wzór Nr. 1.

WYKAZ ZDAWCZO-ODBIORCZY

Izba Skarbowa w ....

Dyrekcja Ceł w ....

Wydział ....

Oddział ....

Rok ....

Urząd ....

Referat ....

Nr. wykazu ....

Data ....

Nr. teczki	Rodzaj akt lub tytuł teczki	Tom	Data	
			założenia	zakończenia
1	2	3	4	5

Kategorja akt	Rozkład akt w składnicy	Data przekazania do archiwum względnie zniszczenia akt	Uwagi
6	7	8	9

Razem .... zeszytów/tomów ....

dzien. .... skorowidzów ....

ksiąg rachunkowych i t. p.

Podpis oddającego akta: Podpis przyjmującego akta:

....

Wzór Nr 2.

SPIS WYKAZÓW ZDAWCZO-ODBIORCZYCH.

Izba Skarbowa w ....

Dyrekcja Ceł w ....

Urząd Skarbowy w ....

NAZWA KOMÓRKI ORGANIZACYJNEJ	Rok 1936	Rok 1937	
	Nr składnicy (wykazu zdawczo-odbiorczego)	Nr składnicy (wykazu zdawczo-odbiorczego)	
Wydział I Oddział Osobowy			
Oddział Gospodarczy			
Wydział II			
Wydział III Wydział IV			

Wzór Nr 3.

SPIS AKT

Izba Skarbowa ....

Dyrekcja Ceł .... Urząd.................... w..

Składnica w ....

L. p.	SYGNATURA AKT	Rodzaj akt lub tytuł teczki	Rocznik	Tom	UWAGA
1	2	3	4	5	

Wzór Nr 4.

Składnica akt w ....

....

Akta (tytuł lub znak akt) ....

....

wypożyczono w dniu ....

....

przez ....

zwrócono dnia ....

....

podpis wypożyczającego

Urząd..

Wydział Oddział...

Data ....

Karta wypożyczenia akt

Wypożyczono akt ....

....

(tytuł lub rodzaj akt)

do sprawy Nr .... które będą zwrócone

do dnia ....

....

podpis wypożyczającego

Uwagi składnicy akt:

Akta zawierają .... kart i znajdują się w stanie ....

Wzór Nr 5.

SKŁADNICA AKT w ....

Rok .... Nr.............................

Kategorja ....

Grupa ....

652.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 lipca 1936 r.

L. D. I. 55242/1/36

w sprawie zasad nowej pisowni.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Dyrekcyj Ceł, Urzędów Skarbowych, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, Urzędów Opłat Stemplowych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz wszystkich urzędów Celnych.

Komitet Ortograficzny Polskiej Akademji Umiejętności uchwalił zasady nowej pisowni, ustalone w wydawnictwie: „Uchwały Komitetu Ortograficznego Polskiej Akademji Umiejętności, Kraków 1936."

W celu ujednostajnienia pisowni — Ministerstwo Skarbu zarządza stosowanie nowych zasad pisowni od dnia 1 września 1936 r.

Za Dyrektora Departamentu:

(—) *W. Turteltaub,*
Naczelnik Wydziału.

— — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 55242/1/36.

Warszawa, dnia 28 lipca 1936 r.

wszystkim Departamentom i Biurom Ministerstwa Skarbu, Gabinetowi Ministra, Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń, Dyrekcjom: Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskiego Monopolu Tytoniowego i Polskiego Monopolu Solnego, Komendzie Straży Granicznej, Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej, Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu, Komisarjatowi do spraw likwidacji niemieckiej w Poznaniu, Mennicy Państwowej oraz Centralnej Komisji Oszczędnościowo - Oddłużeniowej dla Samorządu

do wiadomości i stosowania.

Za Dyrektora Departamentu:

(—) *W. Turteltaub,*
Naczelnik Wydziału.

653.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 lipca 1936 r.

L. D. I. 47605/2/36

w sprawie odpowiedzialności karnej skarbowej przy zgłoszeniach ogólnych do odprawy celnej.

Do

Dyrekcyj Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie oraz wszystkich Urzędów Celnych.

Wobec zachodzących wątpliwości, czy przy zgłoszeniu ogólnem do odprawy celnej może mieć miejsce odpowiedzialność karna skarbowa, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że stosownie do § 48 ust. 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego, przy zgłoszeniu ogólnem do odprawy celnej strona jest obowiązana podać m. in. również nazwę handlową lub potoczną towaru i że wobec tego wdrożenie postępowania karnego skarbowego jest prawnie uzasadnione w następujących wypadkach:

1) gdy przy rewizji zostanie stwierdzone, że w przesyłce, oprócz towaru zgłoszonego ogólnie do odprawy celnej, znajduje się również towar, zapakowany lub ukryty w sposób wskazujący na zamiar uchylenia tego towaru od powinności celnej (np. ze względu na wyższe cło lub zakaz przywozu), choćby nawet ukryty towar podpadał pod tę samą nazwę handlową lub potoczną, co towar zgłoszony. Zamiar uchylenia towaru od powinności celnej może być ujawniony między innemi na podstawie ewentualnie zajętej korespondencji i innych okoliczności,

2) gdy rewizja celna wykaże, że zamiast lub oprócz towaru zgłoszonego do odprawy celnej, znajduje się towar, chociaż nieukryty, lecz gatunkowo lub rodzajowo inny, niż towar zgłoszony, t. zn., że towar stwierdzony przy rewizji celnej nie podpada w całości lub części pod tę samą nazwę handlową lub potoczną, co towar zgłoszony, np. zgłoszono do odprawy tkaniny, a w przesyłce oprócz tkanin znajduje się konfekcja; zgłoszono do odprawy celnej wyroby z żelaza, a znaleziono również wyroby z gumy i t. p.

Natomiast, jeżeli w przesyłce znajdują się (nieukryte) różne towary, podpadające pod podaną przez stronę nazwę handlową lub potoczną, choćby taryfowo podlegające różnym stawkom celnym, to niema podstawy prawnej do wdrażania postępowania karnego skarbowego, gdyż przy zgłoszeniu ogólnem strona nie jest obowiązana podawać przynależności taryfowej towaru.

Fakt, że towar zgłoszony ogólnie był uprzednio poddany wstępnemu zbadaniu, powinien być brany pod uwagę przy wymiarze kary jako okoliczność obciążająca.

Za Dyrektora Departamentu:

(—) *W. Turteltaub,*
Naczelnik Wydziału.

654.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 sierpnia 1936 r.

L. D. I. 33819/2/35

w sprawie umarzania kar pieniężnych za przestępstwa z u. k. s. na podstawie art. 2 § 2 k. k.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego Wydział Skarbowy w Katowicach, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

Na zapytania podległych władz wyjaśnia się, że w postępowaniu karnem przed władzami skarbowemi art. 2 § 2 k. k. ma zastosowanie w związku z art. 2 u. k. s. w stosunku do prawomocnie orzeczonych kar pieniężnych w sprawach karnych skarbowych, w których osądzone czyny lub zaniechania utraciły cechy przestępstwa skarbowego wskutek zmiany przepisów.

Do umarzania prawomocnie orzeczonych kar pieniężnych, uprawnione są w tych wypadkach władze skarbowe II instancji, na wniosek władz skarbowych I instancji powołanych do wykonywania orzeczeń karnych.

W wypadkach nasuwających wątpliwości co do zasadności umarzania kar w trybie art. 2 § 2 k. k. władze skarbowe II instancji powinny przedstawiać sprawę do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *W. Turteltaub,*
Naczelnik Wydziału.

655.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 sierpnia 1936 r.

L. D. I. 55270/2/36

w sprawie stosowania ustawy z dnia 2 stycznia 1936 r. o amnestji (Dz. U. R. P. Nr. 1/36, poz. 1).

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 9 lipca 1936 r. (spr. Nr. I. K. 373/36) wypowiedział pogląd, że „skazanie oskarżonego z mocy art. 25 u. k s. na dodatkową karę nie może być przeszkodą do zastosowania amnestji". Teza ta dotyczy również innych przypadków kwalifikowanego ukarania na podstawie art. 24 — 29 u. k. s.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu uchyla 2 ostatnie ustępy punktu II lit. A. okólnika z dnia 11 stycznia 1936 r. L. D. I. 735/2/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 1/36, poz. 40).

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *W. Turteltaub,*
Naczelnik Wydziału.

656.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 sierpnia 1936 r.

L. D. III. 11941/4/36

w sprawie konwersji wewnętrznych pożyczek państwowych — wślad zarządzenia z dnia 19 czerwca 1936 r. L. D. III. 6295/4/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 17, poz. 538).

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Wskutek zapytania jednej z izb skarbowych Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że otrzymane ewent. od władz prokuratorskich śledczych lub policyjnych zastrzeżenia odnośnie obligacyj pożyczek wewnętrznych (również premjowych) podlegających konwersji, a nieobjętych otrzymanemi z Urzędu Długów Państwa wykazami obligacyj zastrzeżonych sądownie, powinna kasa urzędu skarbowego honorować narówni z zastrzeżeniami sądowemi. W razie przeto złożenia takiej obligacji do konwersji nie należy wzamian obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej wydawać, natomiast spisać protokół w 2-ch egzemplarzach na druku wzór Nr. 7, po odpowiedniem dostosowaniu treści tego druku. Jeden egzemplarz protokółu w odchyleniu od zasady ustalonej powołanym wyżej okólnikiem ma być przesłany przy odpowiedniem piśmie nie do Urzędu Długów Państwa, lecz do władzy, która wydała decyzję o zastrzeżeniu. Również sama obligacja nie powinna być odsyłana do Urzędu Długów Państwa, lecz przechowywana w kasie do czasu otrzymania dalszych dyspozycyj od właściwej władzy, która zastrzeżenie poczyniła. Obligacje takie powinna kasa ująć w osobną ewidencję na druku dziennika przychodu obligacyj przyjętych do konwersji, który ma być przechowywany w skarbcu łącznie z zatrzymanemi obligacjami.

W razie anulowania zastrzeżenia, złożenia obligacji do depozytu Sądu i t. d., należy w dzienniku tym uwidocznić stosowną adnotację.

Przy tej sposobności Ministerstwo Skarbu zauważa, wobec wątpliwości poruszonych przez niektóre izby skarbowe, że otrzymane z Urzędu Długów Państwa wykazy zastrzeżonych sądownie obligacyj 6% Pożyczki Narodowej stanowią całkowity materjał obligacyj państwowych pożyczek wewnętrznych zastrzeżonych sądownie, obligacje bowiem pożyczek premjowych jako nieobjęte ustawą o utraconych tytułach na okaziciela nie podlegają zastrzeżeniom sądowym, natomiast w odniesieniu do obligacyj 5% państwowej renty ziemskiej brak omawianych zastrzeżeń.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia w końcu, że kupon Nr. 17 płatny 1 czerwca 1936 r. od złożonych do konwersji obligacyj 5% państwowej renty ziemskiej podlega kasowaniu narówni z kuponami od złożonych do konwersji obligacyj 6% Pożyczki Narodowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

657.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 16221/1/36

w sprawie zwalniania od cła rzeczy przesiedlenia.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz Urzędu Celnego w Gdyni.

Wobec wątpliwości podnoszonych przez niektóre Dyrekcje Ceł co do interpretacji art. 22 p. II ust. 14 rozporządzenia o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 610 z 1933 r.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż aczkolwiek przepis tego artykułu nie ustala w jakim terminie, po przesiedleniu się winy być rzeczy przesiedlenia przywiezione do Polski, to jednakże uznać należy, iż normalnym biegiem rzeczy mienie osób przesiedlejących się winno być sprowadzone w przeciągu krótkiego czasu od daty przesiedlenia. Z tego względu Dyrekcja Ceł (Urząd Celny w Gdyni) winny zwalniać od cła mienie osób przesiedlających się, sprowadzone do Polski przed upływem roku od daty przyjazdu strony. W wypadku przekroczenia roycznego terminu podania o zwolnienie od cła winny być załatwiane odmownie, chyba, że strona przytoczy słuszne motywy przekroczenia terminu, przyczem w takich wypadkach podania należy przedkładać do decyzji Ministerstwu Skarbu.

W dalszym ciągu wyjaśnia się, iż ustanowiony w tym artykule wymóg rocznego pobytu zagranicą nie należy rozumieć jako czasokres nieprzerwanego pobytu zagranicą, gdyż istotną cechą tego pobytu jest posiadanie stałego miejsca zamieszkania zagranicą, zaś nawet wielokrotne w tym okresie przywanie do polskiego obszaru celnego na niedługi przeciąg czasu nie może być przeszkodą do uznania tego terminu za dochowany.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Kurnatowski.*

658.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 16674/2/36

w sprawie uzupełnienia wykazu przetworów odurzających, których przywóz jest ograniczony ze względu na zdrowie publiczne.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że załącznik do okólnika z dnia 16 listopada 1935 r. L. D. IV. 30359/2/35 w sprawie wykazu przetworów odurzających, których przwóz jest ograniczony ze względu na zdrowie publiczne (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 35 poz. 806 z 1935 r.), uzupełnia się następująco:

Nazwa	Kraj pochodzenia
Dicodid tabl. (Knoll A. G.)	Niemcy
Didial tabl. („Ciba")	Szwajcarja
Dilaudid tabl. (Knoll A. G.)	Niemcy
Dilaudid amp. (Knoll A. G.)	Niemcy

Jednocześnie zostaje skreślony z wykazu stanowiącego załącznik do okólnika z dnia 19 czerwca 1935 r. L. D. IV. 4825/2/35 w sprawie wykazu środków leczniczych dozwolonych do przywozu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19, poz. 441 z 1935 r.), — Didżal (tabletki) — T-wo Przemysłu Chemicznego „Ciba)) w Bazylei, Nr. reg. 463, poz. taryfy celenej 384 i uwaga.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

659.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 18290/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy opakowań).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Blaszanki, w których są przywożone towary, chociażby wykonane z blachy pokrytej farbą, lakierem, nieszlachetnemi metalami, napisami, znakami fabrycznemi, nawet zaopatrzone w uchwyt do ręcznego przenoszenia oraz otwór na górnem denku zakryty pokrywką, korkiem lub blaszką, należy traktować jako zwykłe, przyjęte w handlu, opakowanie, niepodlegające ocleniu osobno.

Takież blaszanki, lecz zaopatrzone w kurek lub przystosowane do wkręcania kurka, należy traktować jako opakowanie specjalne do stałego przechowywania towarów i clić osobno według materjału i stopnia obrobienia.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dydektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

660.

OKÓLNIK T. 104 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 3638/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy uwagi do poz. 393-402 taryfy celnej).

Uwaga do poz. 393-402 taryfy celnej zawiera postanowienie, wedle którego do przesyłek produktów objętych temi pozycjami powinna być dołączona faktura z wymienieniem szczegółowej nazwy chemicznej produktu; w razie niedołączenia takiej faktury, produkty te podlegają cłu według stawki poz. 403 taryfy celnej.

W związku z tem wyjaśnia się co następuje:

1. Jeżeli dołączona do zgłoszenia celnego faktura ze szczegółową nazwą chemiczną towaru nie odpowiada ustalonej przez urząd celny w drodze analizy jakości produktu chemicznego, zgłoszonego do oclenia, należy produkt taki traktować, jako zgłoszony bez wymaganej faktury, i clić go według stawki poz. 403 taryfy celnej.

2. W ten sam sposób należy traktować produkty chemiczne, przy których zgłoszeniu przedstawiana jest faktura, zawierająca **ogólną** nazwą chemiczną towaru.

3. Przy zgłoszeniu szczegółowem (§ 48 p. 3 i 4 przepisów wyk. do prawa celnego) strona ponosi odpowiedzialność karno-skarbową za ew. nieprawidłowe deklarowanie produktu chemicznego — bez względu na to, czy faktura podaje nazwę towaru szczegółową czy też ogólną, natomiast przy zgłoszeniu ogólnem (§ 48 pkt. 6 przep. wyk. do prawa celenego) strona z reguły uiszcza jedynie dodatkową opłatę manipulacyjną (akcydencję), odpowiedzialności zaś karno-skarbowej podlega tylko w wypadkach ujawnienia, że podanie w fakturze nazwy towaru nieprawidłowej nastąpiło przy jej, strony, udziale.

4. Faktury na towary, objęte poz. 393—402 taryfy celnej, z dopisaną szczegółową chemiczną nazwą towaru mogą być przez urzędy celne honorowane, o ile dopisek ten będzie potwierdzony podkisem zgłaszającego towar do odprawy celnej.

5. Gdy produkty, objęte poz. 393—402 taryfy celnej, są zgłaszane do odprawy w sposób szczegółowy, bez dołączenia faktury, takie zgłoszenia należy zwracać stronie w trybie § 40 przepisów wykonawczych do prawa celnego, jako nieodpowiadające wymaganiom uwagi do poz. 393—402 taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

661.

OKÓLNIK T. 105 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 14960/2/36

wsprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 814 t. c.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Perganim roślinny i papier pergaminowy, objęte poz. 814 taryfy celnej, posiadając wspól-

ne cechy (prawie jednakową przezroczystość, nieprzepuszczalność terpentyny i tłuszczów), nie mogą być rozróżniane na podstawie ich zewnętrznego wyglądu, ponieważ zezwnętznie prawie się nie różnią; okoliczność, że papiery pergaminowe są zwykle nieco cieńsze od pergaminów roślinnych nie może być wystarczającym wskaźnikiem do ich rozróżniania;

istotna różnica pomiędzy obydwoma rodzajami wymienionego powyżej papieru polega na ich niejednakowej wewnętrznej strukturze, mianowicie na różnej spoistości włókien, która jest wynikiem stosowania różnych sposobów przy fabrykacji tych papierów.

Pergamin roślinny otrzymuje się przez działanie na papier nieklejony kwasu siarkowego określonej mocy i temperatury, który następnie zobojętnia się amonjakiem i odmywa wodą; powyższy zabieg chemiczny sprawia to, że poszczególne włókna masy papierowej wiążą się do tego stopnia ściśle, że tworzą jednolitą masę i nie mogą być mechanicznie rozdzielone.

Papier pergaminowy wyrabia się z celulozy, którą obciąża się siarczanem glinu, lub innemi związkami mineralnemi i dodaje substancyj klejących; otrzymana masa podlega bardzo drobnemu mieleniu i silnemu kalandrowaniu (walcowaniu), które to operacje powodują powstanie w otrzymanym papierze właściwości nieprzepuszczania tłuszczów. Papier pergaminowy nie jest poddawany żadnym specjalnym zabiegom chemicznym i w przewieństwie do pergaminu roślinnego może być rojdzielony na włókna.

Celem zdecydowania czy ma się do czynienia z pergaminem roślinnym, czy też papierem pergaminowym należy badany papier poddać działaniu gorącej wody przez zanurzenie w niej; po wyjęciu z wody pergamin roślinny wykazuje cechy materjału wodoodpornego, gdyż pozostaje mocnym, sprężystym i traci tylko pewną część swej pierwotnej wytrzymałości na rozerwanie i jeżeli był dobrze pergaminowany, to w miejscu rozdarcia go, niezależnie od tego czy jest on mokry, czy też suchy nie można zaobserwować żadnych włókien, zaś przy pergaminowaniu mniej silnem jedynie włókna nieliczne i krótkie;

papier pergaminowy poddany powyższej próbie staje się miękkim i traci prawie całkowicie swą wytrzymałość na rozerwanie; przy powolnym rozciąganiu go w stanie mokrym powierzchnia, podlegająca rozciąganiu, staje się jaśniejsza od ogólnego tła papieru i już na niej można zauważyć włóknistą budowę tego papieru; zaś przy rozerwaniu go widać w miejscu rozerwania całkiem wyraźnie bardzo liczne i długie włókna.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

662.

OKÓLNIK T. 106 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 16229/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy tkanin, wykonanych z szenilli i dzianin).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Jeżeli w skład tkanin oprócz przędzy wchodzą jeszcze zamiast nitek wątku lub osnowy wyroby włókiennicze w formie pasków, wstążek, taśm i t. p., wykonanych uprzednio z szenilli i dzianiny, to takie tkaniny, jako niewymienione w taryfie celnej przywozowej, należy na zasadzie art. 4 rozporządzenia o taryfie celnej, clić w następujący sposób:

I. tkaniny, wykonane całkowicie lub częściowo z szenilli, należy traktować narówni z welwetem, pluszem lub aksamitem i clić w zależności od pochodzenia runi (dodatkowa osnowa lub wątek) wg. pozycyj, obejmujących odpowiednie welwety, plusze lub aksamity.

II. tkaniny, wykonane całkowicie lub częściowo z pasków zwijanych lub niezwijanych dzianin, należy traktować narówni z materjałami metrowemi dzianemi i clić w zależności od wagi 1 m^2 całej tkaniny i podstawowego surowca dzianych pasków.

Przykład I: tkanina wykonana jest z przędzy lnianej i szenilli o runi ze sztucznego jedwabiu, przyczem szenilla utworzyła na powierzchni tej tkaniny wzory, taki wyrób podlega ocleniu według poz. 578 punkt 2.

Przykład II: tkanina wykonana jest z przędzy bawełnianej i z pasków rolowanych dzianiny wełnianej barwionej, przyczem 1 m^2 całego wyrobu włókienniczego waży powyżej 500 g. Taki towar podlega ocleniu według poz. 681 punkt 2 lit. a.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

663.

OKÓLNIK T. 107 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 16747/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 654, 655, 656 i 704).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Punkt 5 uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej postanawia, że nici z metali nieszlachetnych, niepokryte metalami szlachetnemi, a także nici z przędzy włóknistej, owinięte lub skręcone z nićmi metalowemi niepozłacanemi i nieposrebrzanemi, wchodzące wskład tkanin, wyrobów dzianych, i t. p., nie wpływają na taryfikację tych wyrobów, o ile sama taryfa nie postanawia inaczej.

W związku z powyższem, Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 610 z r. 1933) wyjaśnia co następuje:

Pod pojęciem „szych" bez bliższego określenia czy prawdziwy, czy nieprawdziwy, spotykanem w niektórych punktach i pozycjach, objętych działem VIII taryfy celnej, należy rozumieć tylko szych prawdziwy, nici z metali szlachetnych, a także wszelkie nici owinięte lub skręcone z szlachetnemi metalami oraz przędzę szychową t. j. nitkę z materjału włóknistego owiniętą lub skręconą z nitką metalową posrebrzaną lub pozłacaną.

Wobec powyższego tylko takie wyroby włókiennicze z szychu nieprawdziwego należy uważać za szychowe, które są wyraźnie przewidziane w poszczególnych pozycjach, jak to ma miejsce naprzykład w lit. „a" p. 4 poz. 704 taryfy celnej, wymieniającej wyroby szmuklerskie i plecione osobno niewymienione z szychu nieprawdziwego.

Zarazem nadmienia się, że tkane paski, taśmy, wstążki i t. p. wyroby, w których skład wchodzi szych prawdziwy w ilości 10% i wyżej lub nitki z metali szlachetnych w ilości wyżej podanej, należy clić narówni z tkaninami według poz. poz. 654, 655 lub 656 zależnie od jakości.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia, jak również końcowy ustęp okólnika z dn. 31 marca 1936 r. L. D. IV. 6786/2/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 9) 1936 r. poz. 294) tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

664.

OKÓLNIK T. 108 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 16871/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy wyrobów ceramicznych).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Pozycje grupy 60 taryfy celnej obejmują między innemi wyrobami ceramicznemi również wyroby kamionkowe, porcelanowe oraz ze zwykłej gliny garncarskiej.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 610 z r. 1933 r.), Ministerstwo Skarbu podaje poniżej niektóre dane, pozwalające na odróżnianie wymienionych wyrobów:

1) Wyroby kamionkowe produkuje się z glin ceramicznych plastycznych, zawierających topniki w stanie naturalnym. Wyroby te wypala się w temperaturze przy której następuje całkowite lub częściowe zlanie się masy, co powoduje, że skorupa tych wyrobów jest niewsiąkliwa, względnie mało wsiąkliwą.

Przy użyciu lupy na przełomie wyrobów kamionkowych widoczne są kryształy. Im więcej masa jest stopioną, tem większą ilość kryształów daje się zaobserwować. Wyroby kamionkowe w stanie naturalnym (niebarwione) są koloru białego, szarego, żółtego lub bronzowego i nie mają własności przeświecania.

2) Do wyrobu porcelany używa się gliny kaolinowej, skalenia i kwarcu, które stapia się w temperaturze powodującej całkowite zlanie się masy. Wskutek takiego stopienia skorupa wyrobów porcelanowych jest zeszkliwiona, absolutnie niewsiąkliwa, przeświecająca.

Wyroby porcelanowe w stanie naturalnym są koloru białego.

Przeświecanie porcelany jest tą cechą, dzięki której w praktyce odróżnia się wyroby porcelanowe od kamionkowych.

3) Wyroby fajansowe otrzymuje się z glin plastycznych z domieszką gliny kaolinowej oraz związków wapnia jako topników. Wyroby te są wypalane w temperaturze niepowodującej zlania się masy, wskutek czego otrzymuje się skorupę porowatą, chciwie chłonącą wodę, nieposiadającą kryształów. Fajans na przełomie posiada barwę szarą, rzadziej białą (lepsze gatunki).

4) Wyroby z gliny zwykłej są wypalane w niskiej temperaturze. Skorupa ich jest wsiąkliwa, lecz w mniejszym stopniu niż fajansowa. Wskutek obecności w glinie zwykłej tlenków

żelaza wyroby gliniane bywają koloru żółtego, czerwonego lub bronzowego.

Powyższe wyroby ceramiczne często (fajansowe prawie zawsze) są pokryte glazurą (polewą), chroniącą je przed zabrudzeniem, względnie nasiąknięciem.

Badanie cech wyrobów ceramicznych najlepiej przeprowadzać na przełomie tych wyrobów.

Dyrekto Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

665.

OKÓLNIK T. 109 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 17946/2/36

ws prawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 618).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Etaminą nazywa się taka tkanina, która jest wyrobiona na ciężkiem krośnie tkackiem, zaopatrzonem w specjalne nicielnice, za pośrednictwem których otrzymuje tkanina charakterystyczny splot — tak zwany „splot gazowy". Splot gazowy powstaje w ten sposób, iż nitki osnowy, zgrupowane razem po dwie, trzy lub więcej, owijają się wzajemnie, tworząc rodzaj oczek, przez które przechodzą nitki wątku, utrzymujące te poszczególne grupki nitek osnowy w tym stanie oczkowego owijania się.

Spotyka się również i takie tkaniny, które posiadają częściowo splot gazowy i częściowo splot płócienny lub wogóle odmienny od splotu gazowego. Takie tkaniny, jako niewymienione w taryfie celnej przywozowej, należy traktować, na podstawie art. 4 rozp. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz, U. R. P. Nr. 85, poz. 732 z r. 1932), narówni z etaminami.

Wszystkie wyżej przytoczone tkaniny podlegają ocleniu według poz. 618 taryfy celnej niezależnie od tego, czy są surowe, bielone, barwione, drukowane, kolorowo-tkane, wzroczysto tkane.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

666.

OKÓLNIK T. 110 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 18032/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 590).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Odpadki włókiennicze pochodzenia zwierzęcego, jak również wełna wtórna (pochodna) i mieszanka włókien zwierzęcych z włóknami roślinnemi, wszystko objęte poz. 590 taryfy celnej, wtedy należy traktować jako towar jednolicie barwny, gdy masa włókien, stanowiąca te towary, składa się z włókien jednego koloru, jednakowego odcienia, lub też z mieszaniny włókien jednokolorowych o różnych odcieniach, lecz zewnętrznie wytwarzających w całości jednolitą barwę.

Jeżeli towary, objęta poz. 590 taryfy celnej, nadchodzą z zagranicy nie jako mieszanina różnokolorowych włókien, lecz jako masa włókien ułożona warstwami, każda innego koloru, i warstwy te z łatwością można posegregować według kolorów, to towary takie należy traktować, jako jednolicie barwne.

Natomiast towary z poz. 590 taryfy celnej, w których różnokolorowość poszczególnych włókien tworzących towar wyraźnie uzewnętrznia się, należy traktować jako towary niejednolicie barwne.

Jako towary niejednolicie barwne z poz. 590 taryfy celnej należy również traktować wymienione tam towary o barhie naturalnej (surowe) i clić je narówni z bielonemi, chociażby tworzyły masę włókien jednakowego koloru i odcienia.

Pozatem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż p. 2 poz. 590 taryfy celnej obejmuje zarówno czystą wełnę pochodną (wtórną), jak również i mieszankę włókien pochodzenia zwierzęcego i roślinnego, powstałą przez szarpanie razem skrawków, szmat i t. p. wełnianych, półwełnianych z bawełnianemi, lnianemi, konopnemi i t. d. Punkt 3 poz. 590 taryfy celnej obejmuje takie towary które powstały nie drogą szarpania, lecz zwykłego mieszania włókien ze zwierząt wełnodajnych z włóknami roślinnemi.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

667.

OKÓLNIK T. 111 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 18289/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1127).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Tak zwaną „Licę wysokiej częstotliwości" t. j. przewodnik używany w radjotechnice do wyrobu cewek należy clić według poz. 1127 p. 5 taryfy celnej, jako przewdnik radjowy z szychu, o ile druciki z których jest wykonany odpowiadają pojęciu szychu ustalonemu w uwadze 1 i 2 do poz. 1268 taryfy celnej.

Lica wysokiej częstotliwości stanowi izolowany jedwabiem skręt cienkich drucików miedzianych ciągnionych pokrytych każdy z osobna emalją.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

668.

OKÓLNIK T. 113 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 18508/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 490).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 610 z r. 193) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Terpinhydrat, stanowiący prawie bezwonny, krystaliczny produkt o punkcie topliwości 116—117°, należy clić jako przetwór chemiczny osobno niewymieniony, według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Terpinhydrat nie należy idenfikować z hydroterpiną, wymienioną w poz. 349 taryfy celnej, która jest cieczą i która stanowi mieszaninę dekaliny z olejami terpentynowemi,

2) Produkt w postaci gęstej oleistej cieczy koloru brunatnego, stanowiący kondensat białka z kwasami tłuszczowemi, znany w handlu pod nazwą „Lamepon", należy clić, jako produkt chemiczny organiczny osobno niewymieniony, według poz. p. 2 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Deparmentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

669.

OKÓLNIK T. 114 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 18573/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy tkanin wzorzysto-tkanych).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 p. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Za tkaniny wzorzysto-tkane, zgodnie z punktem 8 uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej, należy uważać takie tkaniny, chociażby jednolicie barwne, których powierzchnia posiada wzory w formie figur, kwiatów, pasków i t. p., powstałe wskutek zastosowania przy tkaniu różnego rodzaju splotu nitek osnowy i wątku.

Natomiast tkaniny posiadające pewien deseń w formie pasków lub krążków, powstały wskutek zastosowania przy tkaniu różnej grubości nitek (przędzy), czy to w osnowie, czy też w wątku, lecz o jednakowym na całej powierzchni splocie, należy traktować jako tkaniny nie wzorzysto-tkane.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

670.

OKÓLNIK T. 115 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 18574/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 1983, 1114, 1138, 1171 i 1173).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Aparaty, znane w handlu pod nazwą „Express", „Perfecta" i t. p., do naparzania kawy, herbaty i t. p. napojów, składające się z kociołka do wytwarzania pary, ogrzewanego paliwem gazowem lub płynnem, i urządzeń do naparzania, należy clić jako aparaty osobno niewymienione według odpowiednich punktów i liter pozycji 1083 taryfy celnej.

Takież aparaty ogrzewane zapomocą prądu elektrycznego należy clić według poz. 1114 taryfy celnej.

2) Podwozia samochodowe ciężarowe z nadbudowaną budką dla kierowcy należy clić według poz. 1138 taryfy celnej jako podwozia.

3) Cło od wagi za mechanimy w zegarach, przewidziane poz. 1173 p. 4 lit. „b" taryfy celnej, należy obliczać od wagi samego mechanizmu zegarowego bez wagi szafki, o ile mechanizmy te dają się wyjąć z szafek bez pomocy narzędzi.

W wypadku, gdy wyjęcie mechanizmu z szafki zegarowej bez pomocy narzędzi jest niemożliwe, a strona nie dostarczy dowodów stwierdzających wagę mechanizmów, wagę tę należy ustalać przez wyważenie mechanizmu łącznie z szafką.

Machanizmy zegarowe, nawet nadchodzące jednocześnie z przynależnemi do nich szafkami, lecz opakowane osobno, należy clić według odpowiednich liter i punktów pozycji 1171 taryfy celnej, szafki zaś drewniane — według poz. 775, szafki inne — według materjału i stopnia obrobienia.

Z dniem ogłoszenia nieniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

671.

OKÓLNIK T. 116 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 lipca 1936 r.

L. D. IV. 18741/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 592).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Jako wełnę czesaną, przewidzianą w poz. 592 p. 1 taryfy celnej, należy traktować wełnę, która została poddana procesowi czesania na maszynach włókienniczych zwanych czesarkami.

Wełnę czesaną otrzymuje się przeważnie w formie rolowanych (okrągłych) taśm, w których włókna wełny są mniej więcej jednakowej długości i ułożone są względem siebie równolegle oraz pozbawione wszelkich zanieczyszczeń.

Przy dalszej przeróbce wełny czesanej na niedoprzęd i przędzę zostają resztki wyżej wymienionych taśm o różnej długości, które nazywają się końcami wełny czesankowej. Jeżeli te końce wełny czesanej posiadają długość 50 cm. i mniej, to podlegają cłu według poz. 590 p. 1 taryfy celnej, o ile jednak długość końców wełny czesanej przewyższa 50 cm. wtedy takie końce podlegają cłu według poz. 592 p. 1 taryfy celnej, a nie według poz. 594 p. 1, jak to mylnie zaznaczono w uwadze do poz. 590 p. 1 taryfy celnej (błąd maszynowy).

Zastępca Dyrektora Departamentu:

672.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 lipca 1936 r.

L. D. IV. 15710/3/36

w sprawie przywozu roślin leczniczych.

Do

Dyrekcji Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie oraz do podległych tym Dyrekcjom Urzędów Celnych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przywóz z zagranicy używanych w lecznictwie roślin i ich części z poz. 89 taryfy celnej przywozowej, z wy-

jątkiem roślin trujących objętych okólnikiem z dnia 27 października 1933 r. L. D. IV. 28534/2/33 (Mon. Pol. Nr. 287 z 15 grudnia 1933 r. poz. 312), może się odbywać bez zaświadczeń Wojewódzkiej Władzy Administracji Ogólnej, przewidzianych w § 24 p. III — 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia dotychczasowe uchyla się.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

673.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 lipca 1936 r.

L. D. IV. 15233/1/36

w sprawie dochowania warunków specjalnych zastrzeżonych w pozwoleniach przywozu.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku ze stosowaniem pozwoleń przywozu, zawierających warunki specjalne, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż pozwolenie przywozu z klauzulą „ważne tylko przy transporcie drogą morską przez porty polskiego obszaru celnego" nie może być stosowane do towarów, które nadeszły inną drogą, gdyż byłoby to naruszeniem przepisów § 4 ust. 1 rozporządzenia o warunkach udzielania pozwoleń na przywóz (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 281 z roku 1936), chyba, że towar nadszedł do polskiego obszaru celnego w przesyłce pocztowej lub lotniczej, gdyż w tych wypadkach warunki pozwolenia przywozu co do sposobu przewozu towaru uważać należy za nieistniejące, a to zgodnie z § 14 ust. 2 okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 16979/3/35 w brzmieniu ustalonem okólnikiem L. D. IV. 33698/3/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 36, poz. 834 z 1935 r.).

W razie, gdy towar nadszedł do polskiego obszaru celnego zwykłą drogą lądową, chociażby nawet do portu polskiego obszaru celnego, następnie zaś towar ten został przekazany do innego urzędu celnego jako przesyłka lotnicza, wówczas warunek zawarty w pozwoleniu co do sposobu przewozu towaru utrzymuje się w mocy i wobec tego pozwolenie przywozu z klauzulą jak wyżej, nie może być honorowane, bowiem z jednej strony, chociaż towar nadszedł do portu polskiego obszaru celnego, to jednakże nie drogą morską, co jest istotną częścią warunku, a z drugiej strony postanowienia powołanego wyżej okólnika L. D. IV. 33698/3/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 36, poz. 834) nie mogą mieć zastosowania wobec faktu, iż towar nie nadszedł z zagranicy, jako przesyłka pocztowa lub lotnicza.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Kurnatowski.*

674.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 sierpnia 1936 r.

L. D. IV. 19049/2/36

w sprawie zmiany okólnika z dnia 27 czerwca 1936 r. L. D. IV. 15059/2/36.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 27 czerwca 1936 r. L. D. IV. 15059/2/36 w sprawie pozbawiania włosa surowych skór futrzanych koźlęcych i kozich (poz. 522 p. 1 i 528 p. 2 lit. „a" tar. celnej przywozowej) w celu doprowadzenia ich do stanu skór surowych z poz. 492 taryfy celnej przywozowej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 18 z 1936 r., poz. 557) skreśla się przepis punktu ósmego.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Kurnatowski.*

675.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 sierpnia 1936 r.

L. D. V. 23239/2/36

w sprawie opodatkowania spółdzielni podatkiem dochodowym.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 3 kwietnia 1936 r. L. Rej. 7258/34.

Według art. 10 p. 6 ustawy o podatku dochodowym podlegają odliczeniu od ogólnego dochodu sumy nadwyżek bilansowych, pochodzące z obrotów z członkami. Chodzi więc o ustalenie, czy pojęcie obrotu z art. 10 p. 6 ustawy o podatku dochodowym pokrywa się z pojęciem obrotu z art. 5 ustawy o podatku przemysłowym poz. 110/1932 r. Dz. Ust. Gdyby podzielić ten pogląd, wówczas nie korzystały-

by z ulgi, przewidzianej w art. 10 p. 6 ustawy o podatku dochodowym, te wszystkie spółdzielnie, których podstawowa działalność polega na skupie od członków spółdzielni wytwarzanych przez nich produktów celem odsprzedaży ich bądź w stanie niezmienionym bądź też po przerobieniu (np. skup zboża, jaj oraz ich odsprzedaż, skup mleka i odsprzedaż wyrobionego masła) także niečłonkom spółdzielni. Powyższa forma spółdzielczości ma szerokie zastosowanie w rolnictwie. Ponieważ przepisy art. 10 p. 6 ustawy o podatku dochodowym nie dają podstawy do wniosku, by zamiarem ustawodawcy było wyłączyć od ulgi tę formę spółdzielczości zwłaszcza, gdy się zważy, że ta forma z natury rzeczy nie dawałaby żadnych nadwyżek bilansowych z obrotów, ograniczających się do skupu, ponieważ następnie i gospodarczo nie dałoby się uzasadnić wyłączenie tego rodzaju spółdzielczości z pod działania ulgi — należało dojść do wniosku, że w przypadkach, gdy podstawową działalnością spółdzielni jest ułatwienie członkom spółdzielni zbytu wytwarzanych przez nich produktów w drodze ich skupu, a następnie odsprzedaży, dla ustalania wzajemnego stosunku obrotów z członkami i niečłonkami w rozumieniu art. 10 p. 6 ustawy o podatku dochodowym nie mogą być miarodajne kryterja obrotu z art. 5 ustawy o podatku przemysłowym, lecz wzajemny stosunek tranzakcyj dokonanych w zakresie podstawowej działalności spółdzielni z jej członkami i niečłonkami. Z uwagi na powyższe, w związku z zarzutem odwołania, iż suma 809.621,81 zł, jako uzyskana z eksportu jaj, skupionych u członków spółdzielni, winna być uznana za pochodzącą z obrotu z członkami, było obowiązkiem władzy pozwanej ustalić w prawidłowem postępowaniu stan faktyczny, miarodajny w myśl powyższych wywodów dla rozstrzygnięcia sprawy. Od tego rodzaju rozpatrzenia zarzutu odwołania nie uwalniał władzy pozwanej fakt wykazania w księgach handlowych spółdzielni sumy 809.621,81 zł jako uzyskanej z obrotu z niečłonkami.

— — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Za Naczelnika Wydziału:

(—) *S. Kowalik,*
Radca.

676.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 sierpnia 1936 r.

Nr. D. V. 23237/2/36

wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 29 maja 1936 r. L. Rej. 3294/34

w sprawie potrącania należności wątpliwych przy wymiarze podatku dochodowego.

Skarżąca Spółka oddała komisową sprzedaż swego drzewa firmie „Wschód" w Katowicach. W styczniu 1932 firma ta zerwała umowę, powołując się na nieoddawanie jej wbrew warunkom umowy całości drzewa do sprzedaży i zażądała od skarżącej odszkodowania w kwocie 120.000 dolarów. W odpowiedzi na to przyjęła skarżąca do wiadomości zerwanie umowy, odmówiła uznania odszkodowania i ze swej strony zażądała odszkodowania z powodu niedostatecznej ilościowo sprzedaży drzewa skarżącej przez „Wschód". Odszkodowanie to obliczył członek zarządu skarżącej Spółki, nadleśniczy Thalman, na 68.595 dol., biorąc za podstawę straty, poniesione wskutek spadku cen drzewa, skutkiem zbyt długiego składowania drzewa, skutkiem utrudnień eksploatacyjnych, oraz odsetki od tych wszystkich pozycji. Obliczenie to nosi datę 29 stycznia 1932. Na zasadzie obliczenia z dnia 1 lutego 1932, podpisanego przez tegoż Thalmana, zaksięgowano pod datą 31 grudnia 1931 i wprowadzono do bilansu zamknięcia na ten dzień pretensję do firmy „Wschód", oszacowaną na 302.600 zł biorąc pod uwagę—wedle brzmienia tego obliczenia — że pretensja ta nie jest uznana i dopiero drogą procesu będzie musiała być dochodzona. Księgowanie to obniżyło stratę bilansową Spółki za rok operacyjny 1931 do kwoty 69.993 zł 23 gr.

Przy wymiarze podatku dochodowego na rok 1932, opartym na bilansie zamknięcia na 31 grudnia 1931, doliczono do podstawy wymiaru różnice między obliczonem przez Thalmana odszkodowaniem a zaksięgowaną częścią tegoż. Odwołania władza pozwana nie uwzględniła, powołując się w motywach zaskarżonej decyzji na nieudowodnienie przez skarżącą, mimo wezwania władzy, że pretensja ta w dniu bilansu nie miała pełnej wartości.

Na zarzuty skargi rozważył Najwyższy Trybunał Administracyjny, co następuje:

Oszacowanie wątpliwych wierzytelności do bilansu należy w zasadzie do swobodnego uznania przedsiębiorcy, który ma obowiązek dokonania tego oszacowania z należytą staranością przy wzięciu pod uwagę wszelkich okoliczności, mających wpływ na istnienie, wysokość i ściągalność pretensji, a istniejących w dacie bilansu. W niniejszym wypadku chodzi

o pretensję odszkodowawczą, podniesioną przeciw kontrahentowi skarżącej w związku z zerwaniem przez tego kontrahenta umowy i żądaniem przez niego wysokiego odszkodowania. Pretensję tę obliczyły organa skarżącej i przedstawiły stronie przeciwnej w wysokości 68.595 dol., ustalając równocześnie dla swych celów wewnętrznych jej wartość na dzień bilansowy na 302.600 zł i uzasadniając to obliczenie brakiem uznania pretensji przez stronę przeciwną i potrzebą dochodzenia tej pretensji w drodze sporu. Pretensji wzajemnej, zgłoszonej przez kontrahenta, nie zaksięgowano.

W tym stanie rzeczy i w związku z treścią przedłożonej przez skarżącą korespondencji żądanie przez władzę udowodnienia, że pretensja w dacie bilansu nie miała wyższej wartości, niż przyjęto do bilansu, było bezprzedmiotowe, skoro pretensja opiera się wyłącznie na jednostronnem obliczeniu już po dacie bilansu przez organa skarżącej, jest przez stronę przeciwną zaprzeczona i skutkiem tego przed ustaleniem jej istnienia i wysokości przez sąd, któryby oczywiście musiał rozstrzygnąć zarazem kwestję wzajemnej pretensji strony przeciwnej, przedstawia się jako w miarodajnym momencie wątpliwa co do swego istnienia i wartości i niedająca się w żaden realny i konkretny sposób na ten moment udowodnić. Nie wchodząc więc w poruszoną w skardze kwestję, czy pretensja ta nawet w wysokości, przyjętej do bilansu, nadawała się do zaksięgowania i zamieszczenia w aktywach bilansu, ile że ta kwestja jest dla sprawy obojętna — Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał, że władza pozwana nie miała w przepisach art. 21, 6, 8 i 13 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411/25 Dz. Ust.) podstawy do doliczenia spornej różnicy, będącej w swej istocie nadwyżką zgłoszonej przez skarżącą wzajemnej pretensji odszkodowawczej nad równocześnie przez skarżącą w granicach jej swobodnego uznania oszacowaną wartość tej wątpliwej i nieuznanej przez drugą stronę pretensji.

Z tych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylił zaskarżone orzeczenie jako niezgodne z ustawą i zarządził w myśl art. 95 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 27 października 1932 poz. 806 Dz. Ust. zwrot opłaty.

— — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 23237/2/36

Warszawa, dn. 4 sierpnia 1936 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *S. Kowalik*,
Radca.

677.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 sierpnia 1936 r.

L. D. V. 23502/2/36

w sprawie podatku dochodowego od zarobków robotników sezonowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu zezwala, by przy wypłacaniu wynagrodzeń robotników sezonowych, zatrudnionych na robotach publicznych oraz w przemyśle budowlanym, nie potrącano podatku dochodowego, o ile wynagrodzenia te, obliczone w stosunku rocznym, nie przekraczają kwoty zł 2.500.

Za robotników budowlanych w rozumieniu niniejszego zarządzenia uważać należy robotników żelbetonowych, murarzy, cieśli i pomoc budowlaną tylko wówczas, jeżeli charakter ich zatrudnienia jest sezonowy, a więc jeżeli nie są to robotnicy zatrudnieni przy robotach budowlanych, prowadzonych przez cały rok na terenie zakładów pracy przemysłu włókienniczego, metalowego czy innych, z istoty swej produkcji, pracujących cały rok.

Niedobrane z tego tytułu kwoty podatku dochodowego Ministerstwo Skarbu umarza na zasadzie art. 123 § 1 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 14, poz. 134).

Ulga powyższa ma zastosowanie z dniem ogłoszenia niniejszego zarządzenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

678.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 lipca 1936 r.

L. D. VI. 7368/4/36

w sprawie tablic alkoholometrycznych.

Do
wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz do rejonów kontroli skarbowej.

W związku z postanowieniem punktów 9 i 13 załącznika B. do § 57 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. o wykonaniu ustawy o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) Ministerstwo Skarbu wprowadza z dniem 1 września 1936 r. do użytku w zakładach Państwowego Monopolu Spirytusowego „Tablice alkoholometryczne do wyznaczania mocy spirytu-

su i ilości alkoholu w spirytusie" (Główny Urząd Miar — wydanie 1936 r.).

Równocześnie tracą ważność wszelkie dotychczas używane tablice redukcyjne („Tablice redukcyjne Nr. III do obliczania prawdziwej ilości wyskoku" — wydanie 1919 r., Tablice redukcyjne do oznaczania prawdziwej mocy i objętości spirytusu przy normalnej ciepłocie 12° Reomiura" wydanie 1925 r. i inne).

W związku z tem, nawiązując do zarządzenia z dnia 12 marca 1936 r. L. D. VI. 1579/4/36, równocześnie zarządza się przesłanie izbom skarbowym zapotrzebowanych ilości tablic.

Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych poinformują o wydaniu nowych tablic przedsiębiorstwa, o których mowa w punktach 9 i 13 załącznika B do § 57 powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu o wykonaniu ustawy o monopolu spirytusowym, aby zaopatrzyły się we właściwe tablice alkoholometryczne. Tablice te można nabywać w Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, Warszawa, Leszno 1, po cenie 7,50 zł za egzemplarz bez kosztów opakowania i porta.

Kierownik Departamentu:
(—) *Zubrzycki.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 5 sierpnia 1936 r. Nr. 180, poz. 338).

679.

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ.

OKÓLNIK Nr. 25

z dnia 27 lipca 1936 r.

o uprawnieniach zakładów ubezpieczeń w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi.

1) Zakłady ubezpieczeń, uprawiające **ubezpieczenia transportowe,** mogą — bez każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej — nabywać dewizy i za pośrednictwem banków dewizowych przekazywać zagranicę dewizy te lub krajowe środki płatnicze na pokrycie szkody transportowej do wysokości zł 5.000.— lub równowartości tej sumy oraz — na udzielenie gwarancji w związku ze szkodą transportową do wysokości zł 25.000.— lub równowartości tej sumy. W razie udzielenia gwarancji zakład winien po zlikwidowaniu szkody ściągnąć spowrotem do kraju przekazaną kwotę gwarancji lub jej niezużytą część.

Przekazywanie sum wyższych wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej, której w każdym wypadku Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń przedstawiać będzie w najkrótszej drodze swą opinję.

2) Zakłady ubezpieczeń, uprawiające **reasekurację bierną,** są uprawnione — bez każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej — do przekazywania na rachunki zablokowane zagranicznych reasekuratorów—w myśl art. 12 dekretu Prezydenta R. P. z 26.IV. 1936 r., Dz. U. Nr. 32, poz. 239 — sald należnych reasekuratorom.

3) Zakłady ubezpieczeń, które uprawiają **reasekurację bierną** z reasekuratorem zagranicznym **na zasadzie wzajemności,** to znaczy, że otrzymują od tego reasekuratora interes zagraniczny do reasekuracji czynnej, mogą — bez każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej — wyrównywać wzajemne należności drogą kompensaty, ale tylko w granicach należności od zagranicznego cedenta. Wszelka nadwyżka sald z reasekuracji biernej nad saldami z reasekuracji czynnej podlega przepisom, zawartym w punkcie 2-im niniejszej uchwały.

4) **Zagraniczni reasekuratorzy** mogą — bez każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej — ze swoich należności u towarzystw krajowych dokonywać przelewów na pokrycie swoich zobowiązań reasekuracyjnych wobec innych zakładów ubezpieczeń, mających siedzibę w Polsce, oraz — dokonywać przelewów na rachunki zablokowane innych zagranicznych reasekuratorów.

Wszelka inna dyspozycja należnościami zagranicznego reasekuratora u towarzystw krajowych — poza wyżej wymienionemi — wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej, której Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń każdorazowo przedstawiać będzie swą opinję.

5) Zakłady ubezpieczeń, uprawiające **reasekurację czynną,** mogą swobodnie dysponować swojemi należnościami u cedentów zagranicznych z tem, że w instytucjach kredytowych zagranicą będą mogły trzymać należności w granicach 25% rocznego przypisu składek z reasekuracji czynnej, otrzymanej z zagranicy. Pozostałe sumy winny być odprowadzane do krajowych banków dewizowych.

Z należności, powstałych z reasekuracji czynnej zagranicznej, mogą zakłady ubezpieczeń regulować — bez każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej — zobowiązania, wynikające z prowadzenia reasekuracji czynnej zagranicą, jak również mogą przekazywać zagranicę na uregulowanie zobowiązań z czynnej reasekuracji krajowe i zagraniczne środki płatnicze z tem ograniczeniem, że dysponowanie powyższemi należnościami w bankach zagranicznych i przekazy uskuteczniane na ten cel za pośrednictwem banków krajowych — bez każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej — są dozwolone tylko w granicach dodatniego salda (od 1 stycznia 1936 r.) rzeczywistych wpłat i wypłat z reasekuracji czynnej zagranicznej.

6) Zezwala się zakładom ubezpieczeń na prowadzenie w dalszym ciągu księgowań w for-

mie rachunku bieżącego, o ile wynikają one ze stosunków reasekuracyjnych czy ubezpieczeniowych między zakładem a zagranicznym reasekuratorem, czy cedentem; księgowania te bowiem mają charakter ściśle buchalteryjny.

7) Kontrolę nad zakładami ubezpieczeń w zakresie uprawnień udzielonych im niniejszem zezwoleniem, Komisja Dewizowa powierza Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń, który w każdej sprawie, wymagającej oddzielnego zezwolenia, w krótkiej drodze przedstawiać będzie Komisji Dewizowej swą opinję oraz prowadzić będzie ewidencję sum, przekazanych przez zakłady ubezpieczeń zagranicę i zagranicą przez nie posiadanych.

II. W związku z powyższą uchwałą wydaje się następujące **zarządzenia wykonawcze:**

1) Dyspozycje zakładów ubezpieczeń w zakresie obrotu dewizowego, które — w myśl powyższej uchwały — mogą być wykonywane przez banki dewizowe na skutek podanego wyżej pod I. **generalnego zezwolenia** Komisji Dewizowej, będą kierowane w formie wniosku bezpośrednio do banków dewizowych lub Oddziałów Banku Polskiego. We wniosku winien Zakład Ubezpieczeń powołać się na odpowiedni dokument, uzasadniający dyspozycję (list uprawnionego, Nr. polisy, wyciąg z ksiąg, data umowy reasekuracyjnej z zaznaczeniem, czy umowa dotyczy reasekuracji czynnej czy biernej — w tym ostatnim zaś wypadku, czy dotyczy umowy obligatoryjnej, czy fakultatywnej— i inne), bez potrzeby załączania tego dokumentu, oraz na generalne zezwolenie Komisji Dewizowej.

Banki dewizowe przyjmują wnioski w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, z których jeden, po załatwieniu przekazu, przesyłają dla kontroli do Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń (Warszawa, Krakowskie Przedmieście Nr. 60), z adnotacją o uskutecznieniu przekazu.

Przekazy do krajów, z któremi obowiązują umowy rozrachunkowe, mogą być uskuteczniane tylko w ramach postanowień tych umów.

2) Dyspozycje zakładów ubezpieczeń w zakresie obrotu dewizowego, wymagające — w myśl powyższej uchwały — każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej, winny być kierowane w formie wniosku do tej Komisji przez jeden z banków dewizowych lub Oddziałów Banku Polskiego. Do wniosku zakładu winny być dołączone odpowiednie dokumenty (list uprawnionego, Nr. polisy, wyciąg z ksiąg, data umowy reasekuracyjnej, z zaznaczeniem, czy umowa dotyczy reasekuracji czynnej, czy biernej — w tym ostatnim zaś wypadku, czy dotyczy umowy obligatoryjnej, czy fakultatywnej— i inne). Bank dewizowy lub Oddział Banku Polskiego skieruje wnioski wraz z załącznikami do Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, który je niezwłocznie zaopinjuje i prześle Komisji Dewizowej do decyzji.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 26

z dnia 30 lipca 1936 r.

w sprawie: a) wysyłki zagranicę krajowych środków płatniczych, trat, papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych, b) adnotacyj na wekslach i czekach, c) kredytowania rachunków zagranicznych wolnych z tytułu inkasa weksli i czeków.

Na podstawie § 10, 11 i 15 punkt d) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. (Dz. U. Nr. 57, poz. 419) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

I. A. Komisja Dewizowa upoważnia Bank Polski i banki dewizowe do wysyłania pocztą zagranicę:

a) krajowych środków płatniczych, otrzymanych od klientów w celu zapłaty za sprowadzone z zagranicy towary, na koszty utrzymania zagranicą i na zapłatę innych zobowiązań do wysokości kwot, ustalonych w generalnych upoważnieniach, udzielonych bankom przez Komisję Dewizową, w przedmiocie rozpatrywania i załatwiania we własnym zakresie wniosków w tych sprawach (okólnik Nr. 4, 5 ust. I i 8 ust. IV). Upoważnienie to nie obejmuje wysyłania pieniędzy do krajów, z któremi obrót pieniężny może się odbywać tylko na zasadzie szczególnych przepisów (rozrachunkowych). Wysyłanie weksli i czeków, płatnych w kraju, do krajów, co do których obowiązują szczególne przepisy rozrachunkowe, oraz do W. M. Gdańska, banki mają prawo uskuteczniać w ramach kompetencji, przyznanej im dla wykonywania przekazów do tych krajów, i pod warunkiem badania zasadności przesłania pokrycia w sposób określony odnośnemi szczególnemi przepisami.

b) trat, wystawionych przez osobę zamieszkałą w kraju na cudzoziemca, przesyłanych celem zaakceptowania przez tego ostatniego, pod warunkiem, iż zwrot trat z zagranicy lub ich równowartości nastąpi na ręce banku.

c) płatnych zagranicą już zapadłych kuponów od zagranicznych papierów procentowych i dywidendowych, zagranicznych papierów procentowych i dywidendowych bez ograniczenia sumy, ponadto zagranicznych książeczek oszczędnościowych do równowartości sumy zł 10.000, przesyłanych zagranicę celem realizacji lub sprzedaży na giełdach zagranicznych, pod warunkiem, iż należność w walucie zagranicznej będzie zainkasowana przez bank dewizowy, a zleceniodawcy wypłacona w kraju równowartość w złotych.

d) krajowych środków płatniczych, papierów procentowych i dywidendowych, kuponów

od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych, na których wysłanie zagranicę uzyskał wnioskodawca za pośrednictwem banku specjalne zezwolenie Komisji Dewizowej.

B. **Urzędy Pocztowe** przyjmować będą do wysyłki krajowe i zagraniczne środki płatnicze, papiery procentowe i dywidendowe, kupony od takich papierów oraz książeczki oszczędnościowe w sposób, określony w § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r., na podstawie świadczeń Banku Polskiego, stwierdzających udzielenie na tę wysyłkę zezwolenia przez Komisję Dewizową.

Unieważnia się wyjaśnienie, zawarte w okólniku Nr. 12 ust. II, zdanie 2-gie; wysyłka trat, wystawionych przez polskiego eksportera na zagranicznego importera, jest bez zezwolenia zabroniona, o ile jej nie uskutecznia Bank Polski lub bank dewizowy.

II. Weksle i czeki, wysyłane lub wywożone zagranicę na zasadzie generalnych lub specjalnych zezwoleń Komisji Dewizowej, muszą być przed wysłaniem lub wydaniem klientowi celem wysłania zaopatrzone przez banki dewizowe lub Oddziały Banku Polskiego jedną z następujących adnotacyj:

a) „zezwolono na wysłanie zagranicę i przekazanie równowartości zagranicę w terminie . . . . Nr. rej. . . ."

b) „zezwolono na wysłanie zagranicę i zapisanie równowartości po wpływie na rachunek zagraniczny wolny. Nr. rej. . . ." w wypadkach, gdy w myśl konkretnej decyzji Komisji Dewizowej lub banku dewizowego, powziętej, w ramach jego uprawnień, zobowiązanie z weksla lub czeku, na którego wysłanie zezwolono, ma być pokryte przez przekaz pieniędzy zagranicę lub wpłatę na rachunek zagraniczny wolny. Przy umieszczaniu adnotacji wymienionej w punkcie a) należy w wykropkowanym miejscu wpisać termin, w którym przekaz może być wykonany, a więc bądź to „płatności", bądź też termin, oznaczony w decyzji Komisji Dewizowej np. „październik".

c) „zezwolono na wysłanie zagranicę i przekazanie po wpływie w drodze rozrachunku . . . . Nr. rej. . . ." w wypadkach, gdy zapłata następuje do krajów, z któremi obrót pieniężny uregulowany jest specjalnemi przepisami, a nie uzyskano specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej na zapłatę weksli przez przekaz lub wpłatę na rachunek zagraniczny wolny. W miejscu wykropkowanem należy podać konkretną umowe rozrachunkową, np. „polsko-austrjackiego".

Weksle i czeki zamienne (prolongacyjne), zaopatrzone jedną z powyższych adnotacyj, mogą być wysyłane zagranicę tylko przez Bank Polski lub banki dewizowe pod warunkiem zwrotu na ich ręce starych odcinków i skasowania na nich przed wydaniem klientowi.

d) „zezwolono na wysłanie zagranicę i zapisanie po wpływie na rachunek gdański. Nr. rej. . . ." w wypadkach , gdy zapłata następuje do W. M. Gdańska, a nie uzyskano w konkretnym wypadku specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej na zapłatę weksla przez przekaz lub wpłatę na rachunek zagraniczny wolny.

e) „zezwolono na wysłanie zagranicę. Nr. rej. . . ." we wszystkich innych wypadkach, w których przekaz, wpłata na rachunek zagraniczny wolny lub pokrycie w drodze rozrachunku będzie wymagało dodatkowego zezwolenia; w braku takiego zezwolenia równowartość zapisana będzie na rachunek zablokowany.

Przepisy powyższe o adnotacjach nie dotyczą:

1) czeków płatnych zagranicą,

2) weksli, akceptowanych przez cudzoziemców i płatnych zagranicą,

3) trat, ciągnionych przez osobę zamieszkałą w Polsce na cudzoziemca i przez tego jeszcze nie akceptowanych.

W razie, jeżeli weksle lub czeki mają być wysłane zagranicę z adnotacją podaną w pkt. a) i b), wnioski winny być składane na formularzach „E" i rozpatrywane oraz załatwiane w ten sam sposób, jak wnioski na przedaż zagranicznych środków płatniczych. Wyłączność Komisji Dewizowej dla udzielania promes dewizowych, ustanowiona w okólniku Nr. 12 z dn. 23.V.1936 r. punkt III, ust. ostatni, upada — o ile chodzi o powyższe weksle i czeki, zaopatrywane przez banki dewizowe w adnotację a) lub b) w ramach ich kompetencji, wobec czego banki dewizowe mogą załatwiać tego rodzaju wnioski w granicach kwot, do jakich uskuteczniać mogą przekazy.

Ustęp II, zdanie 1 okólnika Nr. 12 zmienia się w ten sposób, że wnioski, w tym ustępie wymienione, mogą być składane również w bankach dewizowych.

III. Kredytowanie rachunków zagranicznych wolnych w złotych z tytułu inkasa nadesłanych z zagranicy weksli i czeków może mieć miejsce tylko w następujących wypadkach, z uwzględnieniem specjalnych przepisów, regulujących obrót pieniężny z niektóremi krajami:

a) za weksle, otrzymane przez banki z zagranicy najpóźniej w dniu 27.VII. 1936 r., o ile bank stwierdził, iż wysłanie ich z Polski nastąpiło nie później, niż dnia 26.IV. 1936 r.

b) za weksle i czeki, zaopatrzone przez Bank Polski w adnotację, zezwalającą na wysłanie zagranicę, noszącą datę nie późniejszą, niż dnia 31.VII. 1936 r.

c) za weksle i czeki, zaopatrzone adnotacją Banku Polskiego lub banku dewizowego w myśl ustępu II punkt b) niniejszego okólnika.

d) za czeki, otrzymane od cudzoziemców, za które zapłata następuje z innego rachunku zagranicznego wolnego w tym samym lub innym banku dewizowym.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 27

z dnia 30 lipca 1936 r.

w sprawie wywozu zagranicę środków płatniczych, walorów i książeczek oszczędnościowych.

Na podstawie § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. Dz. U. Nr. 57, poz. 419, Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

1) Osoby, wyjeżdżające na obszar W. M. Gdańska, legitymujące się zwyczajnym dowodem osobistym, mają prawo wywieźć każdorazowo, bez zezwolenia, krajowe środki płatnicze do wysokości kwoty złotych 500 lub równowartość tej sumy w gdańskich środkach płatniczych, łącznie jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej jak zł 500, lub ich równowartość.

2) Osoby, legitymujące się paszportami zagranicznemi, ważnemi jedynie na wyjazd do Bułgarji, Jugosławji lub Węgier, mają prawo wywieźć akredytywę lub czeki turystyczne, płatne w kraju wymienionym w paszporcie, w wysokości, uwidocznionej w paszporcie w adnotacji Banku Polska Kasa Opieki w Warszawie, a to dla każdej wyjeżdżającej osoby i za każde 4 tygodnie ważności paszportu:

przy wyjeździe do Jugosławji do równowartości zł 950 — w dinarach,

przy wyjeździe do Bułgarji do równowartości zł 500 — w lewach, i

przy wyjeździe do Węgier do równowartości zł 600 — w pengö.

Ponadto osoby te mają prawo wywieźć bez osobnego zezwolenia i bez względu na wysokość akredytywy krajowe lub zagraniczne środki płatnicze równowartości zł 550 — na każdą osobę.

Wywóz wyższych sum, niż wyżej oznaczone, jest dopuszczalny za specjalnem zezwoleniem Komisji Dewizowej, stwierdzonem w paszporcie adnotacją w myśl punktu 3-go niniejszego okólnika, umieszczoną przez Bank Polska Kasa Opieki, jeśli chodzi o akredytywy lub czeki turystyczne, natomiast przez Bank Polski lub dowolny bank dewizowy, jeśli chodzi o inne środki płatnicze.

3) Osoby, które uzyskały zezwolenie Komisji Dewizowej na wywóz zagranicę oprócz kwot, oznaczonych w § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r. lub w punktach 1) i 2) niniejszego okólnika, dalszych jeszcze środków płatniczych, mogą je wywieźć w wysokości i walucie, oznaczonej w adnotacji Banku Polskiego lub banku dewizowego, umieszczonej w paszporcie zagranicznym lub przy wyjeździe do W. M. Gdańska w dowodzie osobistym, stwierdzającej udzielenie takiego zezwolenia przez Komisję Dewizową.

4) Wywóz papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych dozwolony jest tylko na podstawie zaświadczenia Banku Polskiego, stwierdzającego udzielenie na ten wywóz zezwolenia przez Komisję Dewizową.

Sprzedaż środków płatniczych przez bank dewizowy w granicach, ustalonych § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r. i punktami 1) i 2) niniejszego okólnika, należy zanotować na dokumentach, na podstawie których sprzedaży dokonano; przy sprzedaży środków płatniczych na zasadzie dowodów osobistych, kart cyrkulacyjnych lub legitymacyj związków turystycznych należy w razie braku miejsca na tych dowodach, adnotację umieszczać na kartce, dołączonej do tychże w sposób trwały i widoczny. Adnotacja powinna zawierać wyszczególnienie walut i równowartość w złotych.

Natomiast w wypadkach, gdy osoba wyjeżdżająca uzyskała specjalne zezwolenie Komisji Dewizowej na wywóz oprócz kwoty, ustalonej generalnemi przepisami, jeszcze dalszych środków płatniczych, bank dewizowy, za pośrednictwem którego zezwolenia udzielono, powinien umieścić w odnośnym dokumencie osobistym adnotację, stwierdzającą wydanie takiego zezwolenia, a zawierającą Nr. i datę decyzji Komisji Dewizowej oraz sumę i rodzaj środków płatniczych dozwolonych do wywozu.

Wszelkie adnotacje powinny być czytelne, datowane i podpisane firmowo pod pieczątką banku.

W związku z § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r. oraz powyższemi postanowieniami niniejszego okólnika ogranicza się upoważnienia na sprzedaż — bez specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej — zagranicznych środków płatniczych na wyjazd zagranicę, udzielone:

a) bankom dewizowym w okólniku Nr. 3 z dn. 27.IV. 1936 r.;

b) biurom podróży i przedsiębiorstwom, zajmującym się transportem osób, w specjalnych zezwoleniach, do wysokości kwot, ustanowionych w § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r. i w punktach 1) i 2) niniejszego okólnika.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 28

z dnia 31 lipca 1936 r.

w sprawie wykonania umowy polsko-francukiej.

W związku z wejściem w życie prowizorycznego układu handlowego polsko-francuskiego z dn. 18 lipca 1936 r. Komisja Dewizowa zarządza co następuje:

I. Unieważnia się wszelkie generalne i specjalne upoważnienia, udzielone bankom dewizowym, organizacjom, posiadającym autonomję dewizową, lub innnym osobom fizycznym i prawnym, w zakresie załatwiania we własnej kompetencji wniosków o zapłatę bez względu na

formę, w jakiej ma być uskuteczniona, (przekaz, wpłata na rachunek zagraniczny wolny, wysyłka weksli, promesa), w następujących wypadkach:

a) z tytułu należności za towary sprowadzone z Francji, Algieru, kolonji, mandatów lub protektoratów francuskich,

b) z tytułu należności za towary sprowadzone z innych krajów, jeśli zapłata następuje do Francji, Algieru, kolonji, mandatów lub protektoratów francuskich,

c) z wszelkich innych tytułów, jeśli zapłata następuje do Francji, Algieru, kolonji, mandatów lub protektoratów francuskich.

II. 1) Wnioski o zezwolenie na uregulowanie należności za towary, sprowadzone z Francji, Algieru, kolonji, mandatów lub protektoratów francuskich na podstawie pozwoleń przywozu, wydanych od dnia 20 lipca 1936 r. oraz ulg celnych, przyznanych od tegoż dnia, powinny być składane bezpośrednio do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego (Zahanu) w Warszawie lub jego delegata przy właściwych Izbach Przemysłowo - Handlowych z załączeniem wszystkich dokumentów, wymaganych w myśl okólnika Nr. 3 i Nr. 14.

2) Zahan lub jego delegat, po zbadaniu dokumentów i ostemplowaniu ich na dowód przeprowadzenia kontroli, przesyła wniosek wraz z dokumentami do banku dewizowego, wskazanego we wniosku, dołączając zaświadczenie, stwierdzające dopuszczalność regulacji należności.

3) Banki dewizowe na zasadzie zaświadczenia Zahanu lub jego delegata, stosownie do treści zaświadczenia, uprawnione są wniosek załatwić, poczem przesyłają do Zahanu w Warszawie ul. Moniuszki 10, kopję zaświadczenia z adnotacją o wykonaniu zlecenia wnioskodawcy, z dokumentami zaś postępują w myśl ogólnych przepisów. Opłatę manipulacyjną w wysokości ½% od wniosków przekazują banki dewizowe według przepisów okólnika Nr. 20 bezpośrednio na rachunek czekowy Zahanu w P. K. O. Nr. 27151.

III. 1) Wnioski o zezwolenie na uregulowanie należności za towary sprowadzone z Francji, Algieru, kolonji, mandatów i protektoratów francuskich na podstawie pozwoleń przywozu oraz ulg celnych, wydanych przed dniem 20 lipca 1936 r., dalej za towary sprowadzone z innych krajów, za które zapłata następuje do Francji, Algieru, kolonji, mandtów lub protektoartów francuskich, jak również na wypłaty z wszelkich innych tytułów, jeśli zapłata następuje do Francji, Algieru, kolonji, mandatów lub protektoratów francuskich, winny być bez względu na wysokość sumy przedstawione Komisji Dewizowej za pośrednictwem banku dewizowego.

2) Banki dewizowe obowiązane są co miesiąc przysyłać Komisji Dewizowej sprawozdania wg. załączonego wzoru z wpływów dewiz i wypłat z rachunków zagranicznych wolnych, otrzymanych z polecenia osób fizycznych lub prawnych, mających siedzibę we Francji, Algierze, kolonjach, mandatach lub protektoratach francuskich, na rachunek osób fizycznych lub prawnych, mających siedzibę w Polsce, jeśli wpływy te pochodzą z innych tytułów, niż zapłata za towary eksportowane z Polski oraz z wpływów z tytułu spłaty kredytów, udzielonych przez banki osobom fizycznym lub prawnym, mającym siedzibę we Francji, Algierze, kolonjach, mandatach lub protektoratach francuskich. Pierwsze sprawozdanie winno obejmować okres od dnia 20 do 31 lipca 1936 r. i być nadesłane do dnia 8 sierpnia 1936 r. W sprawozdaniach należy osobno podawać wpływy dewiz z tytułu pożyczek, udzielonych na okres czasu do 9 miesięcy, jeśli na spłatę pożyczki udzielona została promesa dewizowa. Wpływy, co do których pochodzenia lub tytułu zachodzą wątpliwości, należy w sprawozdaniu podać odrębnie a sprostowanie umieścić w następnym sprawozdaniu. Sumy, objęte powyższemi sprawozdaniami, muszą być również uwzględnione w zestawieniach miesięcznych w myśl okólnika Nr. 1 i Nr. 19.

3) Zahan obowiązany jest przesyłać Komisji Dewizowej w okresach kwartalnych sprawozdania co do sum, będących przedmiotem punktu b) i c) układu, a zatem nadwyżki wywozu polskiego do kolonji, mandatów i protektoratów francuskich nad przywozem z tych krajów oraz nadwyżki wywozu polskiego do Francji i Algieru nad przywozem z tych krajów.

Komisja Dewizowa.

S P R A W O Z D A N I E

w myśl okólnika Komisji Dewizowej Nr. 28 ust. III pkt. 2, za czas od .... do .... 1936 r.

Wpłynęło	od emigrantów	pożyczki	z innych tytułów	spłata kredytów	ogółem
Otrzymane dewizy	(definitywne wpływy od emigrantów dla osób zam. w Polsce)	(wpływy z pożyczek udzielonych osobom zamieszkałym w Polsce)		(spłata kredytów udzielonych przez b-ki dew. osobom zamieszkałym we Francji etc.)	
Wypłaty z rachunków zagranicznych wolnych					
Suma ogólna					

OKÓLNIK Nr. 29

z dnia 31 lipca 1936 r.

w sprawie akredytyw na Czechosłowację.

I. Komisja Dewizowa zezwala niniejszem generalnie aż do odwołania bankom dewizowym na rozpatrywanie i załatwianie we własnym zakresie wniosków klientów, udających się do Czechosłowacji w celach turystycznych i kuracyjnych, o zezwolenie na wywiezienie kwot do równowartości zł 1.000 na osobę, legitymującą się osobnym paszportem zagranicznym, lub na jeden paszport zagraniczny, ponad normę przewidzianą w § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r. Dz. U. Nr. 57, poz. 419.

Powyższe zezwolenie generalne odnosi się tylko do tych wypadków, gdy pobyt w Czechosłowacji ma trwać conajmniej 4 tygodnie; w wypadku, gdy pobyt jest przewidziany na krótszy okres czasu, może być przyznana kwota odpowiednio niższa, w stosunku zł. 250 ponad normę, przewidzianą w § 12 rozporządzenia, na jednotygodniowy pobyt.

Wywóz środków płatniczych na zasadzie niniejszego zezwolenia może być uskuteczniany wyłącznie w formie akredytywy (wysłanej pocztą lub wydanej klientowi) banku dewizowego, wystawionej w koronach czeskich na jeden z niżej wymienionych banków:

Böhmische Union-Bank, Prag

Banka Československych Legii, Praha

Anglo - Čechoslovakische und Prager Creditbank, Prag

Böhmische Escompte - Bank und Credit-Anstalt, Prag

Živnostenska Banka v Praze,

lub na oddziały i korespondentów tych banków w Czechosłowacji.

W paszportach zagranicznych bank dewizowy winien umieścić adnotację o udzieleniu zezwolenia na wywóz środków płatniczych ponad normę, w sposób przepisany w okólniku Nr. 27 pkt. 4 z powołaniem się na niniejsze zezwolenie generalne.

W wypadkach udzielenia przez banki dewizowe zezwolenia na wywóz środków płatniczych w ramach przewidzianych niniejszym okólnikiem, wywieziona być może zagranicę w pieniądzach krajowych lub zagranicznych tylko równowartość zł. 30, pozostała zaś kwota z normy przewidzianej w § 12 ust. 1 rozporządzenia tylko w postaci akredytywy na Czechosłowację.

II. Przekazy do Czechosłowacji na utrzymanie mogą być wykonywane przez banki dewizowe tylko za pośrednictwem wymienionych banków w Czechołowacji w formie akredytyw listownych lub listów kredytowych i to zarówno przy wnioskach, załatwianych we własnej kompetencji (w ramach ogólnych przepisów), jak i na podstawie specjalnych zezwoleń Komisji Dewizowej.

III. Banki dewizowe, które w myśl postanowień niniejszego okólnika będą wystawiać akredytywy na Czechosłowację, winny przysyłać Komisji Dewizowej co 10 dni, 2-go, 12-go i 22-go każdego miesiąca, zestawienia zawierające:

1) sumę otwartych akredytyw:

a) na podstawie wniosku, załatwionego przez bank dewizowy we własnej kompetencji na zasadzie niniejszego okólnika;

b) na podstawie specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej;

2) ogólną sumę wypłat z akredytyw;

3) ogólną sumę niewypłaconych jeszcze akredytyw.

Pierwsze zestawienie banki dewizowe winny nadesłać dnia 12 sierpnia b. r. Sumy objęte powyższemi zestawieniami muszą być również uwzględnione w zestawieniach miesięcznych w myśl okólnika Nr. 1 i Nr. 19.

IV. Ze względu na to, że korespondent Banku Polskiego — Narodni Banka Ceskoslovenska w Pradze — nie podjął się wypłacania akredytyw, Oddziały Banku Polskiego nie będą przyjmowały wniosków o przydział dewiz na cele, o których mowa w punkcie I i II niniejszego okólnika, lecz kierować będą klientów do banków dewizowych.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 30

z dnia 3 sierpnia 1936 r.

w sprawie zmiany okólnika Nr. 16 o obrocie pieniężnym z W. M. Gdańskiem na podstawie uchwały Komisji Dewizowej z dn. 31.VII. 1936 r.

Na skutek zawarcia pomiędzy Rządem Polskim i Senatem W. M. Gdańska porozumienia w przedmiocie uregulowania spraw, związanych z oddziaływaniem na Gdańsk polskiej gospodarki dewizowej, oraz wobec ogłoszenia na obszarze W. M. Gdańska rozporządzenia, ograniczającego nabywanie dewiz za złote polskie— Komisja Dewizowa podaje do wiadomości odchylenia od ogólnie obowiązujących przepisów dewizowych, ustanowione w stosunku do obrotów z osobami fizycznemi i prawnemi, mającemi swoją siedzibę na obszarze W. M. Gdańska.

I. Rachunki gdańskie („Daki" konta).

Rachunki zagraniczne wolne banków gdańskich.

1. Banki dewizowe oraz — na podstawie indywidualnych zezwoleń Komisji Dewizowej— również inne instytucje kredytowe mogą prowadzić specjalne rachunki złotowe pod nazwą „rachunków gdańskich" („Daki"- konta) dla osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na obszarze W. M. Gdańska.

2. Na dobro tych rachunków mogą być przyjmowane—bez ograniczenia sumy—wszelkie wpłaty w złotych bez składania wniosków; wpłacający powinien jedynie złożyć bankowi dewizowemu pisemne oświadczenie, stwierdzające ogólnie tytuł zobowiązania, n. p. „należność za towary", „zapłata odsetek", „opłata licencyjna" lub t. p. ogólne oznaczenie tytułu wpłaty. Nie należy żądać podania konkretnych danych co do towaru, ceny fakturowej i t. p.

3. Wszelkie należności, przypadające osobom zamieszkałym na obszarze W. M. Gdańska od osób zamieszkałych w Polsce, mogą być regulowane jedynie drogą wpłaty należności na „rachunki gdańskie". W szczególności podkreśla się, że nawet wydatki (jak frachty morskie, ubezpieczenia morskie i t. p.), poniesione przez firmy gdańskie (spedytorów) na rachunek polskich importerów lub eksporterów, a pokryte w Gdańsku dewizami, podlegają zapłacie na „Daki"-konta, zważywszy, że firmy gdańskie otrzymają zwrot potrzebnych im na te wydatki dewiz tak samo, jak za dostawę towarów, od „Bank von Danzig", w ramach porozumienia polsko-gdańskiego.

Zasada, wyżej wyrażona, obowiązuje również instytucje i zrzeszenia branżowe, które otrzymały autonomję dewizową. Instytucje lub zrzeszenia te regulować mogą wszelkie należności gdańskie nie inaczej, jak przez wpłatę na rachunki „Daki"; przekaz dewiz jest nawet z własnych zapasów — w ramach okólnika Nr. 6 — niedopuszczalny.

4. Wszelkie pozostałości na zagranicznych rachunkach zablokowanych osób, mających miejsce zamieszkania na obszarze W. M. Gdańska, powinny być przeniesione na specjalne rachunki gdańskie „Daki"-konta.

5. Z osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na obszarze W. M. Gdańska, rachunki zagraniczne wolne utrzymywać mogą w Polsce jedynie banki gdańskie. Wszelkie pozostałości na zagranicznych rachunkach wolnych innych osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych w Gdańsku, winny być przeniesione—na ich żądanie—bądź to na ich rachunki „Daki", bądź też na zagraniczny rachunek wolny wskazanego przez te osoby banku gdańskiego w jednym z banków dewizowych.

6. Równowartość skupionych wypłat na Gdańsk należy zapisywać na „rachunki gdańskie".

7. W granicach znajdującego się na „rachunkach gdańskich" pokrycia dozwolone są bez ograniczenia wypłaty i przelewy na rzecz osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, oraz przelewy na inne „rachunki gdańskie", prowadzone w tej samej lub innej instytucji.

Bez osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej nie są dopuszczalne — jako udzielanie cudzoziemcom kredytu — wypłaty w ciężar rachunków „Daki", dla których niema na tym rachunku pokrycia, nawet, gdyby właściciel konta zaofiarował zabezpieczenie w postaci salda kredytowego na swoim zagranicznym rachunku wolnym.

II. Weksle i czeki.

1. Wysyłka weksli i czeków do Gdańska za pośrednictwem poczty lub ich wywóz odbywać się może jedynie w ramach przepisów § 10, 11 i 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r. Dz. U. Nr. 57, poz. 419, oraz okólników Komisji Dewizowej Nr. 26 i Nr. 27 z dn. 30.VII. 1936 r.

2. Banki dewizowe lub Oddziały Banku Polskiego, udzielające zezwolenia na wysyłkę do Gdańska weksli i czeków płatnych w kraju, czynią to analogicznie, jak przy przyjmowaniu wpłat na „rachunki gdańskie", t. j. odbierając od wysyłającego jedynie pisemne oświadczenie co do tytułu, z jakiego weksel lub czek jest wysłany. Tego rodzaju weksle i czeki otrzymują adnotację, przewidzianą w okólniku Komisji Dewizowej Nr. 26 z dnia 30.VII. 1936 r. (II d) i mogą być po wpływie zapisane jedynie na „rachunki gdańskie", nawet — gdyby je z Gdańska nadesłał do inkasa bank gdański, posiadający w Polsce rachunek zagrniczny wolny.

3. Nadesłane do inkasa z Gdańska weksle i czeki, płatne w kraju, mogą być zapisane na rachunek zagraniczny wolny, jednego z banków gdańskich tylko w następujących wypadkach:

a) jeżeli bank dewizowy stwierdził bądź to na podstawie dat, umieszczonych na samym czeku lub wekslu, bądź to na podstawie innych dokumentów, że wysyłka tych weksli nastąpiła przed dniem 27.IV. 1936 r., pod warunkiem, że weksle te wróciły z Gdańska do Polski najpóźniej dnia 27.VII. 1936;

b) jeżeli weksle i czeki zostały wysłane z Polski do Gdańska w czasie od 27.IV. 1936 r. do 18.VI. 1936 r. z adnotacją Banku Polskiego.

4. W wypadkach, gdy równowartość zainkasowanych weksli i czeków zapisana została na „rachunku gdańskim" pomimo, że weksle i czeki te odpowiadały warunkom, wymienionym w punkcie 3) a) i b) do zapisania ich na rachunek zagraniczny wolny, to na żądanie zainteresowanego, o ile posiada na „rachunku gdańskim" odpowiednie pokrycie, suma inkasowana z tych weksli i czeków może być przeniesiona na rachunek wolny banku gdańskiego, wskazanego przez właściciela konta.

5. Dyskontowanie firmom gdańskim weksli wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej.

III. Walory.

1. Przywóz wszelkiego rodzaju walorów, kuponów i książeczek oszczędnościowych z Gdańska do Polski wymaga zezwolenia wg. ogólnych norm.

2. Kwoty, zainkasowane za kupony od walorów, jakie znajdowały się w dniu 26.IV. 1936 r. w przechowaniu w Polsce dla osób, zamieszka-

łych w Gdańsku, mogą być wpłacane na rachunej „Daki". To samo dotyczy kuponów od takich walorów, które po 26.IV. 1936 r. zostały przewiezione z Gdańska do Polski legalnie, t. j. za zezwoleniem Komisji Dewizowej, o ile zezwolenie to nie zawierało zastrzeżenia, że wpływ z kuponów zapisany być może jedynie na rachunek zablokowany.

3. Do znajdujących się w Polsce depozytów osób, zamieszkałych w Gdańsku, odnoszą się pozatem ogólnie obowiązujące ograniczenia, co do wykonywania dyspozycyj cudzoziemców takiemi walorami (§ 9 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r. Dz. U. Nr. 57, poz. 419).

IV. Zapłata za towary importowane z zagranicy celnej tylko tranzytem przez Gdańsk.

Inkaso należności dostawców zagranicznych przez firmy gdańskie.

Do wniosków o przydział dewiz na zapłatę towarów, sprowadzonych do Polski z poza polskiego obszaru celnego tranzytem przez Gdańsk powinny być załączone: oryginalna faktura zagranicznego dostawcy, oryginał kwitu celnego, pozwolenie przywozu oraz list przewozowy lub konosament rzeczony.

Dostarczenie kwitu celnego i listu przewozowego lub konosamentu rzeczonego może nastąpić w przypadkach i na warunkach, przewidzianych w okólniku Nr. 14 z dn. 17.VI. 1936 r., w terminie późniejszym, określonym w tym okólniku.

Przydzielone na zapłatę towarów, sprowadzonych z poza polskiego obszaru celnego, dewizy mogą być przesłane również pod adresem osoby zamieszkałej w Gdańsku, o ile ona jest uprawniona do inkasowania zapłaty na rachunek zagranicznego dostawcy.

V. Obowiązek zaofiarowania należności za eksportowane towary.

Zgodnie z § 19 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r. w wypadkach, gdy towar eksportowany z Polski do Gdańska wywożony jest z Polski za zaświadczeniem walutowem, eksporter spełni obowiązek zaofiarowania do skupu waluty eksportowej tylko wówczas, jeżeli dostarczy dewizę lub też wykaże się otrzymaniem swej należności z rachunku zagranicznego wolnego. Wykazanie się otrzymaniem zapłaty za eksportowane towary w złotych innego pochodzenia, jak n. p. z „rachunku gdańskiego" lub gotówką w Polsce, jak też drogą przesyłki lub przekazu za pośrednictwem poczty z obszaru W. M. Gdańska nie jest spełnieniem obowiązku, wynikającego z § 19 wyżej wspomnianego rozporządzenia.

Komisja Dewizowa.

Uwaga: okólniki Komisji Dewizowej Nr. 9 z dn. 9.V. 1936 r. oraz Nr. 16 z dn. 8.VI. 1936 r. przestają obowiązywać.

680.

INSTRUKCJA MINISTRA SKARBU

z dnia 8 sierpnia 1936 r.

L. D. IV. 18876/3/36

w sprawie wykonywania przez urzędy celne i placówki granicznej kontroli skarbowej przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą.

Do

Dyrekcyj Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie, wszystkich Urzędów Celnych, podległych tym Dyrekcjom Ceł oraz do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249) zostały wprowadzone ograniczenia przywozu i wywozu złota, papierów procentowych, dywidendowych oraz kuponów od tych papierów, jak również ograniczenia wywozu krajowych i zagranicznych środków płatniczych. Dekret ten jest rozwinięty przez rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 419). Celem należytego wykonania przepisów dekretu oraz rozporządzenia, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

I. Zakaz przywozu i wywozu złota (art. 6 dekretu).

1) Zakazany jest przywóz z zagranicy i wywóz zagranicę złota:

a) w monetach, zarówno stanowiących w jakimkolwiek kraju ustawowy środek płatniczy, jak i niemający nigdzie ustawowego obiegu;

b) w sztabach i w postaci odlewów niemających znamion gotowego do użytku wyrobu;

c) wstanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci.

2) Folja złota, blacha złota dla celów dentystycznych i złom złota jako przedmioty, niemające znamion gotowego do użytku wyrobu, podlegają oraniczeniom przywozowym i wywozowym.

3) Zezwoleń na przywóz i wywóz złota udziela Komisja Dewizowa.

4) Wystawiać zaświadczeń uprawniających do powrotnego wywozu bez specjalnych pozwoleń (§ 13 rozp. Ministra Skarbu) na przywiezione złoto (w tem i monety złote) nie należy nawet wówczas, gdy podróżny posiada zezwolenie na przywóz Komisji Dewizowej.

II. Zakaz przywozu i wywozu papierów wartościowych (art. 7 i 8 dekretu).

1) Zakazany jest przywóz z zagranicy i wywóz zagranicę papierów wartościowych, papierów dywidendowych oraz kuponów od tych papierów i to zarówno zagranicznych, jak i krajowych.

2) Pozwoleń na przywóz i wywóz tych papierów oraz kuponów od tych papierów udziela Komisja Dewizowa; narówni z zezwoleniami Komisji Dewizowej należy traktować zaświadczenia Banku Polskiego i jego oddziałów, stwierdzające udzielenie takiego zezwolenia przez Komisję.

3) Wystawianie zaświadczeń, uprawniających do powrotnego wywozu bez osobnych pozwoleń (§ 13 rozp. Ministra Skarbu) na wymienione papiery, nie jest dopuszczalne nawet wówczas, gdy strona posiada pozwolenie na przywóz Komisji Dewizowej.

4) Papiery procentowe, dywidendowe oraz kupony od tych papierów, nadsyłane pod adresem banków dewizowych nie mogą być wydawane bez pozwolenia Komisji Dewizowej.

5) Funkcjonarjusze polskich urzędów zagranicznych (dyplomatycznych i konsularnych) mogą przywozić bez osobnych pozwoleń obligacje pożyczek: „Pożyczka Narodowa" i „3% Pożyczka Inwestycyjna", jeżeli okażą poświadczenie urzędu zagranicznego, że obligacje te były przez nich subskrybowane i są ich własnością. To samo prawo służy funkcjonarjuszom urzędów i przedsiębiorstw państwowych, czynnych na obszarze W. M. Gdańska na podstawie analogicznych zaświadczeń Komisarza Generalnego R. P. w Gdańsku lub Polskiej Kasy Rządowej w Gdańsku.

III. Zakaz wywozu krajowych i zagranicznych środków płatniczych i książeczek oszczędnościowych (art. 8 dekretu i § 12 rozporządzenia).

1) a) Wysyłanie zagranicę środków płatniczych i książeczek oszczębnosciowych, niezależnie od wysokości sumy, oraz

b) wywóz tych środków w ruchu osobowym ponad normy, ustalone w § 12 ust. 1 — 3 rozporządzenia Ministra Skarbu — są bez pozwolenia zakazane.

2) Środkami płatniczemi, podlegającemi zakazowi wywozu w myśl art. 1 dekretu niezależnie od waluty, na którą opiewają, są:

a) pieniądze (monety, banknoty oraz wszelkie znaki pieniężne papierowe;

b) weksle i czeki (z wyjątkiem przewidzianym w ust. 9), jeżeli są podpisane, chociażby nie były wypełnione;

c) asygnaty kasowe, akredytywy, polecenia wypłaty i przekazy; są to zlecenia wypłaty pieniężnej osobie określonej lub okazicielowi, wystawione przez banki w operacjach bankowych (akredytywy), firmy handlowe w operacjach handlowych (przekazy) lub osoby prywatne (zlecenie wypłaty, asygnaty kasowe lub kwity kasowe). Środki te są wystawiane przeważnie za zwykłym papierze firmowym, a nie na blankietach (jak np. weksle i czeki).

3) Książeczki oszczędnościowe podlegają zakazowi wywozu bez względu na to, czy są krajowe, czy zagraniczne, z wyjątkiem książeczek oszczoędnościowych załogi polskich statków morskich, które są wolne od zakazu wywozu.

4) Pozwoleń na wywóz książeczek oszczędnościowych udziela Komisja Dewizowa; narówni z zezwoleniem Komisji Dewizowej należy traktować zaświadczenia Banku Polskiego lub jego oddziałów, stwierdzające udzielenie takiego zezwolenia przez Komisję.

5) Pozwoleń na wywóz środków płatniczych ponad normy dopuszczone do wywozu bez zezwoleń (§ 12 rozp. Ministra Skarbu oraz uchwały Komisji Dewizowej, wydane na podstawie ust. 1 tego parafu), udziela Komisja Dewizowa; narówni z zewoleniami Komisji Dewizowej należy traktować odnotacje banków dewizowych, umieszczane w paszportach, a przy przejeździe do W. M. Gdańska w dowodach osobistych, stwierdzające udzielenie przez Komisję Dewizową zezwolenia na wywóz oraz wysokość i rodzaj środków płatniczych, dozwolonych do wywozu.

6) Stosownie do decyzji Komisji Dewizowej, urzędnicy, wyjeżdżający zagranicę z polecenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych i zaopatrzeni w zezwolenia, wystawione przez wymienione Ministerstwo według załączonego wzoru Nr. 1, mogą wywozić zagranicę środki płatnicze, wyszczególnione w tem zezwoleniu.

7) T. zw. „kwity na złożony depozyt" i żetony, wydawane uczestnikom wycieczek zbiorowych przez linję Gdynia-Ameryka, Linje Żeglugowe S. A., jako środki płatnicze używane tylko do wewnętrznego użytku na statkach tej linji, nie podlegają przy wywozie ograniczeniom.

8) Wykazy bankowe t. zw. „Bankbooks" przywożone przez obywateli angielskich i amerykańskich, nie są książeczkami oszczędnościowemi i nie podlegają ograniczeniom przy wywozie.

9) Stosownie do uchwały Komisji Dewizowej, imienne czeki podróżnicze (travelers cheque) wystawione zagranicą a wywożone przez cudzoziemców, będących ich pierwotnymi właścicielami, mogą być wywożone bez pozwolenia Komisji Dewizowej względnie bez zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów. Ulga ta nie może być stosowana, jeżeli osoba wywożąca czek podróżniczy nie jest zgodna co do nazwiska i imienia z osobą, podpisaną na pierwszej stronie czeku, jako właściciel czeku.

IV. Wywóz środków płatniczych bez osobnych pozwoleń".

a) wskazówki ogólne.

1) Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. § 12 ustala kwotę środków płat-

niczych, dozwolonych do wywozu bez osobnych pozwoleń, w ruchu podróżnych, granicznym i turystycznym, oraz określa warunki, na jakich wywóz tych środków jest dozwolony.

2) Z prawa wywozu bez osobnych pozwoleń środków płatniczych w granicach określonych mogą korzystać **tylko osoby fizyczne, nie będące codzoziemcami,** jeżeli:

a) przekraczają granicę w miejscach do tego przeznaczonych,

b) i zgłoszą całkowitą, wywożoną kwotę środków płatniczych, organom celnym lub skarbowym, pełniącym służbę w miejscach, przeznaczonych do przekraczania granicy.

3) Cudzoziemcy nie mają prawa wywozić z Polski żadnych środków płatniczych bez pozwolenia Komisji Dewizowej lub zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów; jedynie w ruchu podróżnych (za paszportami) mogą być przepuszczane cudzoziemcom drobne kwoty do równowartości 10 zł bez pozwolenia lub zaświadczenia.

4) Pojęcie „cudzoziemiec" jest określone w art. 3 ust. 3) dekretu Prezydenta z dnia 26 kwietnia 1936 r. W myśl tego przepisu za cudzoziemca należy uważać osobę, mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę zagranicą, przyczem przepis ten nie wiąże pojęcia cudzoziemca z kwestją obywatelstwa. Z powyższego wynika, że obywatel polski, zamieszkały zagranicą, jest cudzoziemcem w rozumieniu przepisów dewizowych, natomiast obywatel Państwa obcego, zamieszkały w Polsce nie powinien być uważany za cudzoziemca w zakresie stosowania tychże przepisów.

5) Funkcjonarjusze polskich urzędów dyplomatycznych i konsularnych powinni być traktowani narówni z cudzoziemcami.

b) wywóz w ruchu podróżnych.

1) Osoby, zaopatrzone w paszporty zagraniczne, mogą wywozić zagranicę według obecnie obowiązujących przepisów środki płatnicze (krajowe i zagraniczne) o równowartości 200 zł. na jeden paszport; jeżeli osoba, wyjeżdżająca zagranicę, posiada paszport, uprawniający do wielokrotnego przekraczania granicy, wówczas nie może wywieźć w miesiącu kalendarzowym więcej, niż równowartość 200 zł.

2) Pod pojęciem „paszport zagraniczny" należy rozumieć:

a) paszport polski, wystawiony przez władze polskie **w kraju** i uprawniający do wyjazdu zagranicę; paszporty polskie, wystawione przez władze konsularne zagranicą, nie dają prawa wywozu wymienionej w ust. 1 kwoty, gdyż osoby, zaopatrzone w takie paszporty jako zamieszkałe zagranicą są cudzoziemcami w rozumieniu przepisów dewizowych;

b) paszport, wystawiony przez władze państwa obcego, uprawniający do wyjazdu zagranicę, jeżeli dany obywatel państwa obcego posiada miejsce zamieszkania w Polsce.

3) Zwolnienie powyższe jest przyznane na jeden paszport, bez względu na to, ile osób jest objętych jednym paszportem; tę samą zasadę stosuje się również do wycieczek zbiorowych, których uczestniczy nie posiadają indywidualnych paszportów, lecz jeden dowód zbiorowy.

4) Załogi statków morskich, statków rzecznych i statków powietrznych oraz obsługę wagonów sypialnych i restauracyjnych, jeżeli ta ostatnia udaje się dalej, niż do pierwszej stacji zagranicznej, należy traktować, co do wywozu ich prywatnych pieniędzy, narówni z osobami, zaopatrzonemi w paszporty zagraniczne; jeżeli wymienione osoby przekraczają granicę częściej w ciągu miesiąca kalendarzowego, mają do nich zastowanie przepisy, dotyczące osób, posiadających paszporty, uprawniające do wielokrotnego przekraczania granicy.

5) Celem prowadzenia kontroli, aby osoby posiadające paszporty uprawniające do wielokrotnego przekraczania granicy, nie wywiozły w ciągu miesiąca kalendarzowego środków płatniczych więcej ponad dopuszczalną normę 200 zł., należy takim osobom przy każdorazowym wyjeździe notować w paszporcie wywożoną ilość środków płatniczych, przeliczoną na złote polskie. Adnotacje takie należy uskuteczniać na ostatnich stronicach paszportów, a gdyby w paszporcie miejsca nie było, na osobnych kartkach, trwale dołączonych do paszportu. W miejscu złączenia kartki z paszportem należy wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci była na paszporcie, część na dołączonej karcie. Drobnych kwot, nieprzekraczających 10 zł, nie należy notować, chyba, żeby dana osoba przekraczała granicę codziennie. Podróżnych należy uprzedzać, że w wypadku, gdy podróżny daną kartkę usunie, to nie będzie mógł w danym miesiącu kalendarzowym, w którym przekracza granicę, wywieźć zagranicę bez pozwolenia żadnych środków płatniczych.

6) Za miesiąc kalendarzowy, w ciągu którego jest dozwolony wywóz środków płatniczych o równowartości 200 zł., należy uważać okres czasu od pierwszego do ostatniego dnia miesiąca.

7) Przy wycieczkach zbiorowych przewodnicy wycieczek powinni posiadać pozwolenia na wywóz walut, jeżeli ogólna kwota posiadanych przez uczestników pieniędzy, przekracza kwotę dozwoloną do wywozu bez pozwolenia (obecnie 200 zł. na jeden paszport). W pozwoleniach są wskazywane kwoty, dozwolone do wywozu na jedną osobę. Uczestniczy wycieczek zbiorowych nie mogą, poza wymienioną w pozwoleniu kwotą, wywozić zagranicę więcez pieniądzy, nawet w granicach kwoty dozwolonej do wywozu bez pozwolenia. Natomiast, jeżeli przewodnik wycieczki nie posiada pozwolenia na wywóz waluty, suma wywożo-

nych przez wszystkich uczestników pieniędzy nie może przekraczać kwoty, dozwolonej do wywozu bez pozwolenia.

8) Stosownie do § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu, Komisja Dewizowa jest władna ustanawiać odmienne normy, określające zarówno rodzaje, jak i wysokość kwoty środków płatniczych, dozwolonych do wywozu bez specjalnego zezwolenia, przy wyjeździe do niektórych krajów. Odnośne uchwały Komisji Dewizowej o tym względzie będą podawane do wiadomości urzędów celnych w drodze ogłaszania tych uchwał w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu, lub w drodze specjalnych zarządzeń.

c) wywóz w ruchu granicznym.

1) Osoby, przekraczające granicę na podstawie przepustek granicznych, kart cyrkulacyjnych i t. p. mają prawo przenieść każdorazowo zagranicę sumę, odpowiadającą równowartości 10 zł.

2) Drużyny konduktorskie kolejowe należy traktować narówni z osobami, przekraczającemi granicę na podstawie przepustek granicznych.

d) wywóz w ruchu turystycznym.

1) Osoby przekraczające granicę na podstawie przepustek turystycznych Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego i Polskiego Związku Narciarskiego, przewidzianych w konwencji turystycznej między Rzeczypospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 30 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57 poz. 333 z 1926 r.), mają prawo wywieźć zagranicę każdorazowo sumę, odpowiadającą równowartości 50 zł., łącznie jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej, jak równowartość 100 zł.

2) Celem utrzymania ewidencji, aby osoby, o których jest mowa w ust. 1 nie wywiozły w ciągu miesiąca kalendarzowego więcej środków płatniczych, niż równowartość 100 zł., należy prowadzić ewidencję według zasad ustalonych w dziale X (Ruch polsko-gdański) niniejszej instrukcji. Ewidencji takiej nie prowadzi się w stosunku do osób, przekraczających granicę na drogach turystycznych, nie będących drogami celenemi.

e) wywóz do W. M. Ggańska.

Sprawa wywozu środków płatniczych do W. M. Gdańska jest omówiona w dziale X niniejszej instrukcji.

f) przeliczanie walut obcych na walutę polską.

1) Jeżeli w adnotacjach umieszczonych w dokumentach podróży (jak np. w paszportach) przez banki dewizowe przy sprzedaży obcych walut, względnie w pokwitowaniach banków dewizowych, stwierdzających sprzedaż walut, są wskazane kursy, po jakich waluty obce zostały sprzedane, to waluty te należy przeliczać na złote polskie według kursów, wskazanych w adnotacjach lub pokwitowaniach. Jeżeli w adnotacji banku dewizowego, lub w pokwitowaniu niema wskazanego kursu, waluty obce należy przeliczać na złote polskie po kursie urzędowym.

2) Ta sama zasada przeliczania walut obcych na walutę polską według kursów, wskazanych w adnotacjach lub pokwitowaniach banków dewizowych, dotyczy również przeliczania wartości czeków podróżniczych (travelers cheque), opiewających na marki niemieckie (na tzw. registermarki). Jeżeli w adnotacjach lub pokwitowaniach banków dewizowych niema wskazanego kursu, wówczas wartość czeków należy przeliczać po kursie 1 mkn. = 1.40 zł.

3) Wyciągi z ceduły urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie są ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

V. ZAŚWIADCZENIA O PRZYWOZIE PIENIĘDZY I WALORÓW
(§ 13 rozporządzenia Ministra Skarbu).

1) Zaświadczenia, uprawniające do powrotnego wywozu środków płatniczych i książeczek oszczędnościowych **mogą być wystawiane w ruchu podróżnych i granicznym tylko cudzoziemcom** (dział IV ust. a p. 4). Wystawianie zaświadczeń tych osobom, niebędącym cudzoziemcami nie jest dopuszczalne. Zaświadczeń na drobne kwoty do równowartości 10 zł. w ruchu podróżnych (dz. IV ust. a p. 3) nie należy wystawiać.

2) Zaświadczenia mogą być wystawiane na środki płatnicze i książeczki oszczędnościowe— natomiast nie mogą być wystawiane na złoto (w tem i monety złote), papiery procentowe, dywidendowe oraz kupony od tych papierów, choćby strona posiadała zezwolenie Komisji Dewizowej na przywóz złota i papierów.

3) Zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów należy wystawiać na formularzach wedłg załączonego wzoru Nr. 2, w dwóch egzemplarzach, z których jeden otrzymuje podróżny, drugi pozostaje w urzędzie celnym (placówce granicznej kontroli skarbowej). Zaświadczenia powinny być wypełniane dokładnie według rubryk i mogą być wypisywane atramentem lub ołówkiem kopjowym; mogą być one wypełniane (przygotowane) przez samych podróżnych. Przed wystawieniem i potwierdzeniem zaświadczenia należy sprawdzić, czy podróżny posiada zadeklarowane pieniądze i walory. Czeki i weksle należy dokładnie w zaświadczeniu wyszczególniać. Róbryki niewypełnione należy przekreślić, tak, aby uniemożliwić dodatkowe wpisywanie kwot w zaświadczeniu.

4) a) Zaświadczenie o przywozie pieniędzy i walorów, uprawnia w zasadzie do wywozu bez osobnego pozwolenia w terminie **czteromiesięcznym** od daty jego wystawienia, tylko tych pieniędzy i walorów, które są wymienione w poświadczeniu, a nie ich równowartości. Jeżeli zatem wystawiono zaświadczenie na dolary, to mogą być wywiezione dolary, a nie ich

równowartość w walucie innej. Natomiast przywiezione środki płatnicze w gotówce mogą być wywożone w innych odcinkach tej samej waluty np. za przywiezione banknoty polskie można wywieść tę samą ilość złotych polskich w bilonie lub srebrze; za przywiezione dolary w odcinkach po 50 — można wywieść tę samą ilość dolarów w odcinkach inych np. po 10 lub 5. Wyjątki od powyższej zasady są przewidziane niżej w ust. b, c i d.

b) wywóz innych środków płatniczych, niż wymienione w zaświadczeniu o przywozie pieniędzy i walorów, jest dopuszczalny tylko wówczas, gdy na zaświadczeniu tem umieszczona jest adnotacja banku dewizowego, stwierdzająca zamianę przywiezionych środków płatniczych na inne środki płatnicze, np. zmienione dolary na złote lub inną walutę; wymienione dolary na czeki podróżnicze (travelers cheque) lub odwrotnie; wymienione akredytywy względnie czeki podróżnicze zamienne na czeki podróżnicze lub pieniądze. W razie stwierdzenia na zaświadczeniu przez bank dewizowy zamiany w całości lub części, cudzoziemiec ma prawo wywieść zamienione środki płatnicze w formie i wysokości wskazanych w adnotacji banku.

c) Jeżeli bank dewizowy stwierdzi na zaświadczeniu o przywozie pieniędzy i walorów, iż część przwiezionych środków płatniczych została zużyta na zapłatę eksportu lub na inne cele, wówczas cudzoziemiec ma prawo wywieść zagranicę na podstawie takiego zaświadczenia tylko pozostałą część środków płatniczych.

d) Jeżeli cudzoziemiec przywiózł środki płatnicze i książeczki oszczędnościowe i posiada nadto zaświadczenie, a część lub całość pieniędzy wpłacił na przywiezioną książeczkę, to ma prawo wywieść książeczkę na sumę wyższą o kwotę wpłaconą, natomiast o tę samą kwotę zmniejsza się suma środków płaniczych dozwolona do wywozu na podstawie tego zaświadczenia.

5) Przy wyjeździe należy sprawdzić zaświadczenie, jego termin ważności oraz, czy podróżny wywozi środki płatnicze i książeczki oszczędnościowe, wymienione w zaświadczeniu. Zaświadczenie urząd celny przy wywozie waluty zatrzymuje i stwierdza na niem wywiezienie zagranicę piniędzy i walorów; jeżeli wywóz pieniędzy i walorów nastąpił przez inny urząd celny, zatrzymane zaświadczenie należy zwrócić urzędowi celnemu, który je wystawił, przyczem urząd ten powinien przeglądnąć otrzymane zaświadczenia, celem sprawdzenia, czy nie zostały one sfałszowane. Wykorzystane zaświadczenia należy przechowywać w osobnej teczce i po 2-ch miesiącach je niszczyć, jeżeli nie zajdą okoliczności, wymagające dłuższego przechowywania zaświadczenia dla wszczętej sprawy.

6) Jeżeli cudzoziemiec posiada drobną kwotę pieniędzy (do 50 zł.), urząd celny zamiast wystawić zaświadczenie o przywozie pieniędzy i walorów, może zanotować w paszporcie przywóz pieniędzy. Adnotacja taka uprawnia do powrotnego wywozu wymienionych w niej pieniędzy narówni ze wspomnianem zaświadczeniem. Wywóz pieniędzy należy zaznaczyć w paszporcie przez przekreślenie adnotacji i napisanie „wywieziono dnia . . . . .". Powyższe adnotacje w paszportach mogą być wypisywane ręcznie lub umieszczane zapomocą stempla:

„Przywieziono dnia. . . . . pieniądze w kwocie . . . .

Pieniądze te mogą być wywiezione zagranicę w ciągu 4 miesięcy.

Urząd Celny w . . . .".

7) Zachodzą wypadki, że podróżni, zagraniczni turyści, nie wiedząc o istniejących w Polsce ograniczeniach dewizowych, nie zgłaszają w przywozie środków płatniczych i książeczek oszczędnościowych, celem uzyskania zaświadczenia i przy wyjździe napotykają z tego powodu na trudności. Celem zopobieżenia tego rodzaju wypadkom, **należy przy przejeździe zwracać uwagę cudzoziemcom na możność otrzymania zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów,** które uprawnia do powrotnego wywozu, bez osobnego pozwolenia, przywiezionych środków płatniczych i książeczek oszczędnościowych.

8) Zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów, wystawione przed dniem 1 sierpnia 1936 r. osobom, nie będącym cudzoziemcami, zachowują swą ważność w terminach w nich wskazanych.

9) Przedłużanie terminu ważności zaświadczeń o przywozie pieniędzy i walorów należy do kompetencji Ministerstwa Skarbu (Departament Obrotu Pieniężnego, Wydział Dewizowy).

VI. RUCH TRANZYTOWY PRZEZ POLSKĘ.

a) Przewóz środków płatniczych:

Celem umożliwienia osobom, jadącym tranzytem przez Polskę, wywiezienia posiadanych pieniędzy i książeczek oszczędnościowych, należy przy wjeździe wystawiać na środki płatnicze oraz książeczki oszczędnościowe zaświadczenie lub czynić adnotację według zasad, ustalonych w dziale V.

b) Przewóz złota i papierów wartościowych:

Złoto i papiery wartościowe, zakazane do przywozu, mogą być przepuszczane tylko osobom, posiadającym wizę tranzytową. Dla zapewnienia kontroli, czy przedmioty te zostaną istotnie wywiezione zagranicę, należy w paszportach notować dokładnie ilość i jakość złota, papierów wartościowych oraz kuponów od tych papierów. Urząd celny wyjściowy powinien sprawdzić, na podstawie takich adnotacyj, czy podróżny wywozi złoto oraz papiery wyszczególnione w paszporcie i uczynić o wywozie odpowiednią wzmiankę. W tym celu rzędy celne wyjściowe powinny przeglądać paszporty podróżne. W razie stwierdzenia braku złota lub papierów wartościowych, należy przeciw takiemu podróżnemu wdrożyć postępowanie karne,

chyba że podróżny wykaże się zaświadczeniem banku dewizowego, stwierdzającem, że złoto zostało sprzedane temu bankowi.

VII. TRAKTOWANIE OBSŁUGI STATKÓW POWIETRZNYCH I RZECZNYCH, WAGONÓW SYPIALNYCH I RESTAURACYJNYCH.

1) Obsługa statków powietrznych i rzecznych, wagonów sypialnych i restauracyjnych powinna być traktowana narówni z osobami, przekraczającemi granicę na podstawie paszportów zagranicznych. Obsługa zatem krajowych środków może wywieźć bez pozwolenia Komisji Dewizowej w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej środków płatniczych, jak równowartość 200 zł., obsługa zaś zagranicznych środków przewozowych nie może poza drobną kwotą do równowartości 10 zł. — wywieźć bez pozwolenia Komisji Dewizowej lub bez zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów zagranicę, żadnych środków płatniczych. Urząd celny może obsłudze zagranicznych statków powietrznych i rzecznych oraz wagonów sypialnych i restauracyjnych albo wydawać zaświadczenia według załączonego wzoru Nr. 2, albo też, jeżeli powrót następuje przez ten sam urząd celny, może prowadzić zapisek, w którym należy notować imię i nazwisko członka obsługi (konduktora), numer wozu, datę i ilość przywiezionych pieniędzy; w zapisku należy również zaznaczyć powrotny wywóz pieniędzy zagranicę.

VIII. TRAMWAJE I AUTOBUSY KRAJOWE KURSUJĄCE PRZEZ GRANICĘ PAŃSTWA.

Na obszarze Górnego Śląska kursują przez granicę celną krajowe tramwaje i autobusy. Celem otrzymania ewidencji, aby pieniądze, uzyskane ze sprzedaży biletów nie zostały wywiezione zagranicę, należy zaprowadzić w urzędzie celnym zapisek, w którym konduktorze przy każdorazowym wyjeździe i wjeździe powinni notować ilość wywiezionych i przywiezionych pieniędzy. Przy przywozie konduktor powinien wykazać się posiadaniem, conajmniej tej ilości pieniędzy, którą wywiózł zagranicę. Urząd Celny powinien sprawdzać od czasu do czasu, czy konduktor posiada istotnie zgłoszoną kwotę pieniędzy.

IX. ODPRAWA OSÓB I PRZESYŁEK DYPLOMATYCZNYCH.

1) Osoby, zaopatrzone w paszporty dyplomatyczne, podlegają przepisom o ograniczeniach obrotu pieniężnego z zagranicą. Osoby te, jeżeli wywożą środki płatnicze, ponad normę dozwoloną do wywozu bez pozwolenia, powinny posiadać: albo pozwolenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych, albo też adnotację banku dewizowego, stwierdzającą udzielenie pozwolenia na wywóz. Kontrolę tych osób należy ograniczać w zasadzie tylko do zapytania i sprawdzenia paszportu. Eewidencji wywozu pieniędzy nie należy prowadzić w paszporcie. Bagaże osób dyplomatycznych należy zwalniać również od kontroli dewizowej, chyba, żeby urząd celny miał podejrzenie uzasadnione, że dana osoba usiłuje wywieść bez pozwolenia złoto i wartości zakazane do wywozu.

2) Przesyłki urzędowe, wymienione w § 14 ust. a — c instrukcji Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie postępowania przy odprawach celnych przedmiotów, przeznaczonych dla osób, korzystających z prawa eksterytorjalności i t. d, (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 6, poz. 114) — są wolne od kontroli dewizowej.

X. RUCH POLSKO-GDAŃSKI.

a) Wywóz do W. M. Gdańska.

1) Wysokość środków płatniczych, dozwolona do wywozu bez osobnego pozwolenia do W. M. Gdańska jest określona w uchwale Komisji Dewizowej, powziętej na podstawie § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. (okólnik Komisji Dewizowej Nr. 27 z dnia 30 lipca 1936 r.).

2) Osoby, nie będące cudzoziemcami, wyjeżdżające do W. M. Gdańska, o ile legitymują się zwyczajnym dowodem osobistym, mają prawo wywieźć jednorazowo **kwotę 500 zł. lub jej równowartość w guldenach gdańskich,** nie więcej jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego jak równowartość 500 zł. Osoby te nie mają prawa wywieść do W. M. Gdanska środków płatniczych w innych walutach, jak tylko w polskiej i gdańskiej.

3) Pod pojęciem zwyczajnego dowodu osobistego należy rozumieć dowód osobisty krajowy (nieuprawniający do wyjazdu zagranicę) oraz legitymacje służbowe (urzędnicze, wojskowe, uczniowskie i t. p.), uprawniające do przekroczenia granicy polsko-gdańskiej.

4) Celem utrzymania ewidencji, aby wymienione wyżej osoby nie wywiozły w ciągu miesiąca kalendarzowego więcej środków płatniczych ponad dopuszczoną normę 500 zł. należy osobom tym wydawać karty ewidencji wywożonej waluty, według załączonego wzoru Nr. 3. O wydaniu takiej karty należy na przepustce (karcie) uczynić adnotację: „kartę ewidencyjną wywozu waluty wydano dnia . . . . . Placówka Granicznej Kontroli Skarbowej w . . . .". W karcie ewidencji wywożonej waluty należy zapisywać dzień wywozu oraz kwotę wywożonej waluty, przeliczoną na złote polskie, przyczem urzędnik rewidujący potwierdza to własnym podkisem. Zapisy należy uskuteczniać atramentem lub ołówkiem kopjowym. W wymienionej karcie nie należy zapisywać kwot 10 zł. i mniejszych oraz przy kwotach większych— końcówek groszowych. Gdy jednak jakaś osoba przekraczała granicę kilka razy dziennie i mogła w ten sposób, wioząc każdorazowo kwoty do 10 zł., wywieść w ciągu miesiąca ka-

lendarzowego więcej niż 500 zł., wówczas należy notować w kartach ewidencji, również kwoty mniejsze.

5) Przy wydawaniu wymienionych kart należy uprzedzać strony, że w razie nieprzedstawienia tej karty przy kontroli dewizowej, nie będzie mogła wywozić kwot większych ponad 5 zł. w razie zaś zgubienia karty, drugą kartę będzie mogła otrzymać dopiero w następnym miesiącu kalendarzowym, zaś do tego czasu będą przepuszczane tylko kwoty do 5 zł.

6) Jeżeli osoba nie będąca cudzoziemcem przy wyjeździe na obszar W. M. Gdańska legitymuje się paszportem zagranicznym, uprawniającym do wyjazdu zagranicę celną, to może wywieźć środki płatnicze w wysokości 500 zł., przyczem w walucie obcej (niepolskiej i niegdańskiej) może posiadać tylko równowartość do 200 zł.

7) Podróżni, przyjeżdżający na statkach i schodzących na ląd na podstawie przepustek lądowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 525 z 1934 r.), mogą korzystać przy przekraczaniu granicy z Polski do W. M. Gdańska i odwrotnie z ułatwień w zakresie prowadzenia ewidencji przewożonych środków płatniczych. Ułatwienia te ustala Izba Skarbowa w Grudziądzu w porozumieniu z Urzędem Celnym w Gdyni.

b) **Przejazd z Polski do Polski przez W. M. Gdańsk.**

1) Podróżnych jadących z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska (np. z Tczewa do Gdyni i odwrotnie), należy w zasadzie traktować narówni z osobami wyjeżdżającemi na obszar W. M. Gdańska z następującemi wyjątkami:

a) książeczki wkładkowe (oszczędnościowe) P. K. O. mogą być przewożone przez obszar W. M. Gdańska przez podróżnych zamieszkałych w kraju bez żadnych ograniczeń;

b) osoby, jadące pociągami komunikacji bezpośredniej z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska, o ile są pomieszczone w osobnych wagonach, bez prawa opuszczania wagonów na obszarze W. M. Gdańska, nie podlegają ogrniczeniom co do przewozu środków płatniczych (pieniędzy, weksli, czeków i t. p.), papierów wartościowych i książeczek oszczędnościowych.

c) podróżni przybywający do Gdyni drogą morską na podstawie zagranicznych paszportów po otrzymaniu zaświadczenia o przywozie wydanego przez Urząd Celny w Gdyni (§ 13 rozporządzenia z dnia 24 lipca 1936 r.) mają prawo przewieźć uwidocznione na zaświadczeniu o przywozie środki płatnicze i książeczki oszczędnościowe do miejscowości leżących w Polsce, o ile przejazd przez obszar W. M. Gdańska odbywają w wagonach zamkniętych (bez prawa opuszczania wagonu na obszarze W. M. Gdańska). Podróżni ci przy przejeździe przez W. M. Gdańsk mają zatem prawo zatrzymać wydane przez Urząd Celny zaświadczenie, celem wykorzystania prawa powrotnego wywozu przywiezionych z zagranicy środków płatniczych i walorów;

d) osoby, jadące w wagonach sypialnych pociągami bezpośredniej komunikacji z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska, mogą przewieźć ze sobą, bez ograniczeń co do wysokości kwoty, środki płatnicze, (pieniądze, weksle, czeki i t. p.), papiery wartościowe, oraz książeczki oszczędnościowe na następujących warunkach:

I. wszystkie posiadane środki płatnicze, papiery wartościowe i książeczki oszczędnościowe powinny być zgłoszone przez podróżnego placówce granicznej kontroli skarbowej na granicy polsko-gdańskiej, która wyda zaświadczenie, stwierdzające przewóz posiadanych kwot środków płatniczych, papierów wartościowych i książeczek oszczędnościowych;

II. podróżny jest obowiązany otrzymane zaświadczenie wraz ze środkami płatniczemi, papierami wartościowemi i książeczkami oszczędnościowemi zgłosić wejściowej placówce kontroli skarbowej po przejeździe przez obszar W. M. Gdańska, która to placówka po sprawdzeniu wyda pisemne potwierdzenie wypełnienia przez niego warunków przewozu. W razie niewypełnienia przez podróżnego warunków przewozu należy sprawę taką traktować, jako nielegalny wywóz z Polski środków płatniczych, papierów wartościowych i książeczek oszczędnościowych;

III. dokumenty przekazowe ustali Izba Skarbowa w Grudziądzu we własnym zakresie; druki te są bezpłatne.

2) a) Wywóz do obszaru W. M. Gdańska środków płatniczych i walorów na podstawie zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów w innych przypadkach, niż przewidzianych w ust. 1-c, należy traktować, jako wywóz zagranicę. Placówka kontroli skarbowej przy wyjeździe podróżnego z Polski zatrzymuje zaświadczenie urzędu celnego, podróżny zaś może uzyskać nowe zaświadczenie w placówce kontroli skarbowej po przybyciu z obszaru W. M. Gdańska i zgłoszeniu posiadanych środków płatniczych i walorów.

b) Osoby, które posiadają zezwolenie Komisji Dewizowej na wywóz złota, papierów wartościowych i książeczek oszczędnościowych a przed udaniem się zagranicę przejeżdżają z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska, i nie jadą pociągami komunikacji bezpośredniej, nie oddają placówce granicznej kontroli skarbowej zezwolenia; placówka graniczna powinna stwierdzić na zezwoleniu wywóz złota i walorów do W. M. Gdańska, pozostawiając je podróżnemu. Podróżny przy wyjeździe z Gdańska do Polski powinien zezwolenie to okazać wejściowej placówce granicznej kontroli skarbowej, która na zezwoleniu stwierdza przywóz z Gdańska do Polski złota i walorów oraz ich

ilość. Bez tej adnotacji placówki wejściowej zezwolenie przy ostatecznem wyjeździe zagranicę nie może być honorowane.

3) Osoby, odbywające podróż z Polski do Polski statkami powietrznemi, lądującemi w Gdańsku, mogą zabrać ze sobą kwoty, w wysokości norm, przysługujących im w zależności od posiadanego dokumentu podróży. Wyższe kwoty oraz wartości, niedozwolone do wywozu, mogą być przewożone pod zamknięciem przedsiębiorstwa i wydane na lotnisku w Polsce.

4) Podróżnych, jadących statkami rzecznemi z Tczewa do Gdyni i odwrotnie, traktuje się narówni z osobami, wyjeżdżającemi na obszar W. M. Gdańska. Sposób kontroli i w razie potrzeby jej uproszczenie ustala Izba Skarbowa w Grudziądzu w porozumieniu z Urzędem Celnym w Gdyni, na warunkach przez siebie określonych.

c) **Przejazd z W. M. Gdańska przez Polskę do W. M. Gdańska lub zagranicę.**

Do osób, przejeżdżających z Gdańska przez obszar Polski do Gdańska lub zagranicę, należy stosować przepisy, jak do osób przejeżdżających tranzytem przez Polskę (patrz dział VI).

d) **Ograniczenie honorowania zaświadczeń o przywozie z Gdańska waluty polskiej.**

W. M. Gdańsk, na zasadzie porozumienia z Polską w sprawach dewizowych, zakazał wywozu ze swego obszaru zagranicę celną waluty polskiej i innych środków płatniczych, opiewających na walutę polską. Zakaz ten, jak stwierdzono jest obchodzony w ten sposób, że walutę polską wywozi się z Gdańska zagranicę przez Polskę, uzyskując na granicy polsko-gdańskiej, zaświadczenie o przywozie pieniędzy i walorów, poczem środki te wywozi się zagranicę przez inny odcinek granicy na podstawie tego zaświadczenia. Wobec powyższego urzędy celne nie powinny uznawać zaświadczeń o przywozie pieniędzy i walorów, wystawionych przez placówki granicznej kontroli skarbowej na przywiezione z Gdańska złoto polskie i inne środki płatnicze, opiewające na walutę polską, honorując jednakże te zaświadczenia na inne waluty. Waluta polska i inne środki płatnicze, opiewające na walutę polską, przywiezione z Gdańska, mogą być na podstawie wspomnianych zaświadczeń wywożone spowrotem tylko do W. M. Gdańska.

XI. Przyjmowanie depozytów.

1) Należy w miarę możności unikać przyjmowania do depozytów w urzędach celnych, nadwyżek pieniędzy, złota, papierów wartościowych, na których wywóz względnie przywóz strona nie posiada ani wymaganego pozwolenia ani zaświadczenia, uprawniającego do powrotnego wywozu bez pozwolenia

2) Przyjęcie do depozytów może mieć miejsce:

a) w wywozie — gdyby strona nie miała możności zdeponowania wymienionych przedmiotów gdzieindziej, względnie odesłania ich do kraju, a powrót strony do kraju byłby dla niej utrudniony (np. ze względu na odległość, porę dnia i t. p.);

b) w przywozie — gdyby powrót strony zagranicę napotykał na trudności.

3) Pieniądze obce, papiery wartościowe, kupony od tych papierów, książeczki oszczędnościowe i złoto należy przyjmować do depozytów rzeczowych.

4) Pieniądze polskie mogą być przyjmowane, jako depozyty rzeczowe, jeżeli kwota depozytu nie przekracza 200 zł i pieniądze mają być odebrane najpóźniej w ciągu 3 dni. Kwoty złotych polskich, nieodebrane w tym terminie, jak również kwoty przekraczające granicę 200 zł, należy zarachowywać do sum depozytowych.

5) Na zdeponowane pieniądze, papiery wartościowe, książeczki oszczdnościowe i złoto należy wydawać zaświadczenia według wzoru Nr. 1 do § 22 ust. 10 przepisów wykonawczych do prawa celnego, z tem, że należy w zaświadczeniach tych skreślić ustęp dotyczący sprzedaży w drodze przetargu przedmiotów, nieodebranych w wyznaczonym terminie, jak również nie należy wyznaczać terminu do odbioru. Jeżeliby depozyty mogły być wydane tylko w godzinach urzdowych, należy zaznaczać o tem w wydawanych zaświadczeniach.

6) Złoto, papiery wartościowe i kupony od tych papierów, zdeponowane z przywozie, mogą być wywiezione zagranicę bez specjalnych pozwoleń.

7)Pozatem mają zastosowanie przepisy § 23 — 29 instrukcji rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 24 z 1922 r.). W szczególności zwraca się uwagę na przepis § 28 instrukcji, który daje możność naczelnikowi urzędu celnego odesłania depozytów rzeczowych na przechowanie do kasy urzędu skarbowego. Urzędy celne powinny wykorzystywać ten przepis w jaknajszerszym zakresie.

XII. Ruch pocztowy.

a) **Przywóz z zagranicy.**

1) Przy rewizji celnej zagranicznych przesyłek pocztowych, — zarówno paczek jak i przesyłek listowych, — dokonywanej w urzędach pocztowo-celnych na ogólnej zasadzie, funkcjonarjusze celni obowiązani są zwracać pilną uwagę na to, czy wśród przedmiotów, znajdujących się w przesyłkach, nie są zapakowane papiery wartościowe, złoto lub inne walory, objęte ograniczeniami dewizowemi.

2) Gdyby w przesyłce zostały ujawnione papiery wartościowe, złoto lub inne walory, objęte ograniczeniami dewizowemi, niewymienione w dokumentach przewozowych i deklaracjach celnych a zapakowane w sposób, wskazujący na zamiar nadawcy ukrycia ich od rewi-

zji, funkcjonarjusze celni sporządzają protokół karny w 2 egzemplarzach, podając w nim wszystkie okoliczności, towarzyszące wykryciu przestępstwa, który to protokół podpisują również uczestniczący w rewizji funkcjonarjusze pocztowi; jeden egzemplarz protokółu wraz z doniesieniem przesyła się w ciągu 24 godzin do prokuratora właściwego sądu okręgowego, papiery zaś wartościowe, złoto lub inne walory, stanowiące przedmiot przestępstwa, zatrzymuje się jako depozyt rzeczowy, złożony do dyspozycji władz sądowych.

3) Przy braku znamion chęci ukrycia papierów wartościowych, walorów względnie złota (pkt. 2), z przesyłką postępuje się tak, jak i z każdą inną przesyłką, zawierającą towary, podlegające ograniczeniom przywozowym, to znaczy żąda się od odbiorcy za pośrednictwem urzędu pocztowo-celnego dostarczenia zezwolenia Komisji Dewizowej.

b) **Wywóz zagranicę.**

1) Do przeprowadzania kontroli dewizowej listów poleconych oraz listów i paczek wartościowych, zgłaszanych do wywozu przez nadawców w stanie otwartym, powołani są przyjmujący przesyłki urzędnicy pocztowi, a to w myśl punktu 1 zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 12, poz. 411). Nie wyklucza to jednak kontroli celnej paczek wartościowych, nadawanych do wywozu w urzędach pocztowo-celnych.

2) Przy nadawaniu przez strony do wywozu w urzędach pocztowo-celnych paczek zwykłych oddziały celne poddają je odprawie wywozowej na ogólnej zasadzie, pilnując jednak, by wśród innych przedmiotów nie były wysłane środki płatnicze, złoto lub inne walory, objęte ograniczeniami dewizowemi, i w razie ich ujawnienia stosują postanowienia działu XI Instrukcji Minist. Skarbu z dnia 11 maja 1936 r.

3) Ze względu na to, że paczki zwykłe, niepodlegają należnościom celnym i ograniczeniom wywozowym, mogą być nadawane do wywozu w urzędach pocztowych poza urzędami pocztowocelnemi, urzędy celne, znajdujące się w siedzibie pocztowych urzędów wymiany, winny wzmocnić kontrolę nad temi przesyłkami, rewidując je wyrywkowo i w każdym razie rewidując te z nich, które wzbudzają najmniejsze nawet podejrzenie, iż zawierają objęte ograniczeniami środki płatnicze, inne walory lub złoto.

4) Paczki wartościowe, nadawane do wywozu poza siedzibą urzędów pocztowo-celnych, a zaopatrzone na stronie adresowej w adnotację nadawczego urzędu pocztowego „kontrola dewizowa przeprowadzona" (podpis urzędnika i odcisk datownika), mogą być poddawane kontroli pod względem celnym przez urzędy celne, znajdujące się w siedzibie pocztowych urzędów wymiany.

c) **Ruch pocztowy Polsko-Gdański.**

1) Paczki pocztowe, wywożone zagranicę przez polską pocztę via Tczew i Gdańsk 3, a poddawane kontroli celnej w Tczewie, podlegają równoczesnemu badaniu przez Urząd Celny w Tczewie pod względem dewizowym. W tym wypadku urząd celny kieruje się wymienionemi na wstępie przepisami oraz wskazówkami, zawartemi w dziale XII ust. b) niniejszej instrukcji.

2) Wykonywanie kontroli dewizowej w ruchu pocztowym Polsko-Gdańskim i to zarówno w obrocie z urzędami pocztowemi gdańskiemi, jak i w obrocie z polską pocztą w Gdańsku, należy do obowiązku kontroli skarbowej w Tczewie, sprawującej kontrolę akcyzowo-monopolową.

XIII. Wdrożenie postępowania karnego.

1) Do czasu wydania rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w myśl art. 22 dekretu, należy przy wdrożeniu postępowania karnego postępować w sposób następujący:

2) W razie wykrycia przez urząd celny przestępstwa, podlegającego ukaraniu w myśl dekretu, należy osob zatrzymać i spisać protokół na zwykłym papierze w 2-ch egzemplarzach, podając w nim wszelkie okoliczności, towarzyszące wykryciu przestępstwa. Obwinionego wraz z jednym egzemplarzem protokółu oraz doniesieniem należy odstawić w ciągu 24 godzin do prokuratora właściwego sądu okręgowego, za pośrednictwem organów policji państwowej. Urząd celny może zarządzić odstawienie obwinionego do najbliższego sądu grodzkiego, leżącego w okręgu właściwego sądu okręgowego, jeżeli siedziba sądu grodzkiego leży bliżej urzędu celnego, niż siedziba sądu okręgowego.

3) Środki płatnicze, złoto, papiery wartościowe i książeczki oszczędnościowe, stanowiące przedmiot przestępstwa karnego, należy zatrzymać, jako depozyt rzeczowy, złożony do dyspozycji władz sądowych.

XIV. Wywóz zagranicę pieniędzy zwróconych, jako zabezpieczenie celne.

Zwrot stronie zabezpieczenia celnego w odprawach warunkowych nie uprawnia jeszcze do wywozu zagranicę tej kwoty. Jeżeli zabezpieczenie celne zostało złożone przez cudzoziemca, to może być ono wywiezione albo na podstawie i w ramach zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów, albo na podstawie zezwolenia Komisji Dewizowej. Dlatego też cudzoziemcom należy wystawiać zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów również na kwotę, składaną tytułem zabezpieczenia celnego. Osoby, nie będące cudzoziemcami, mogą otrzymane zabezpieczenie celne wywieźć zagranicę w ramach przysługujących im praw albo na podstawie zezwolenia Komisji Dewizowej.

XV. Przepisy końcowe.

1) Gdzie instrukcja niniejsza zleca wykonywanie czynności urzędom celnym, to czynności te na granicy polsko-gdańskiej wykonywują placówki granicznej kontroli skarbowej. Inne organa kontroli ruchu granicznego, zwłaszcza Straż Graniczna, współdziałają z Urzędami Celnemi i Kontrolą Skarbową.

2) Organa kontrolne, przystępując do kontroli, powinny zapytać podróżnego, czy posiada złoto, środki płatnicze, względnie inne walory, objęte ograniczeniem obrotu dewizowego z zagranicą, wymieniając szczegółowo wartości, podlegające ograniczeniom w przywozie względnie wywozie.

3) Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu. Jednocześnie uchyla się:

instrukcję Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 11800/3/36 z dnia 11 maja 1936 r. w sprawie wykonywania przez urzędy celne i placówki granicznej kontroli skarbowej przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 12, poz. 412), zmienioną i uzupełnioną okólnikiem L. D. IV. 13295/3/36 z dnia 29 maja 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 14, poz. 474);

okólnik L. D. IV. 12304/3/36 z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie wykonywania przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą w związku z ruchem pocztowym (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13, poz. 439);

okólnik L. D. IV. 12223/3/36 z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie wywozu zagranicę środków płatniczych przez urzędników, wyjeżdżających z polecenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 436);

okólniki: L. D. IV. 14212/3/36 z dnia 17 czerwca 1936r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 16, poz. 522) oraz L. D. IV. 15116/3/36 z dnia 30 czerwca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 17 poz. 549), w sprawie wykonania przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą;

okólnik L. D. IV. 18733/3/36 z dnia 28 lipca 1936 r. w sprawie wywozu z W. M. Gdańska przez Polskę zagranicę waluty polskiej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 20, poz. 636).

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Kurnatowski.*

Załącznik Nr. 1 do działu III instrukcji Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 18876/3/36.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH

Nr. . .

Warszawa, dnia . . . 1936 r.

ZEZWOLENIE

Panu . . . . udziela się zezwolenia na wywóz zagranicę wymienionych niżej wartości:

. . . .
. . . .

(Pieczęć Min. Spraw Zagranicznych)

Naczelnik Wydziału:
(podpis)

Uwaga: Urząd Celny opatrzy niniejsze zezwolenie swoią pieczęcią i zwróci Komisji Dewizowej (Warszawa 20).

Urząd Celny w ....
Bureau de Douane à

Placówka Kontroli Skarbowej w..
Service du Contrôle fiscal à

Załącznik Nr 2 do działu V. instrukcji Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 18876/3/36.

ZAŚWIADCZENIE

o przywozie pieniędzy i walorów

Certificat d'importation de monnaie et des valeurs

Zaświadcza się, że pan (i)..
Il est certifié par le présent que Mr. (M-me) (imię i nazwisko — Nom et perénom)

zamieszkały (a).., posiadający (a) paszport;
domicilié (e) (kraj stałego zamieszkania — Pays du domicile) muni(e) d'un passeport, permis

przepustkę, kartę cyrkulacyjną (niepotrzebne skreślić) Nr.............................. przywiózł (zła) w dniu
d'entrée (et de sortie) ou d'un carnet de circulation portant les numéros respectifs suivants: a importé (e) ce jour en Po-
(Biffer les mots n'entrant pas en ligne de compte.)

dzisiejszym do Polski następujące pieniądze i walory:
logne des monnaies et des valeurs comme suit:

Rodzaj waluty Monnaies	Ilość — Montants	
	W cyfrach En chiffres	Słownie — En toutes lettres
Złote Zlotys		
Marki niemieckie Marks allemands		
Korony czechosłowackie Couronnes tchécoslovaques		
Dolary U. S. A. Dollars des Etats Unis		
Funty szerlingi Livres sterling		
Franki szwajcarskie Francs suisses		
Franki francuskie Francs français		
Leie rumuńskie Leis roumains		
Łaty łotewskie Lats lettoniens		

Czeki i weksle ....
Chèques et lettres de change:

Papiery wartościowe ....
Valeurs mobilières:

Zaświadczenie niniejsze jest imienne i uprawnia osobę wymienioną w zaświadczeniu do powrotnego wywozu zagranicę, bez osobnych pozwoleń, pieniędzy i walorów wyżej wyszczególnionych (a nie ich równowartości) w terminie czteromiesięcznym, licząc od dnia następnego po dniu wystawienia zaświadczenia.

Le présent certificat étant nominatif, autorise la personne y indiquée à la réexportation de la Pologne des monnaies et des valeurs, signalés ci dessus mais (non leur équivalents) sans permis spéciaux dans un délai de quatre mois, prenant cours au lendemain du jour où le présent certificat a été signé.

...., dnia .... 193...... r.
le

Pieczęć urzędu celnego, względnie placówki kontroli skarbowej

Lieu d'apposition du sceau du Bureau de Douane ou du Service du Controle fiscal.

Podpis urzędnika celnego, względnie placówki kontroli skarbowej

Signature du fonctionnaire de douane ou de Service du Contrôle fiscal.

URZĄD CELNY w ....

Placówka Granicznej Kontroli Skarbowej

w ....

Załącznik Nr. 3 do działu X instrukcji Ministerstwa Skarbu L. D. IV 78876/3/36.

KARTA

ewidencji wywozu waluty

wydano dnia .... 193...... r.

Pan (i) ....
(imię i nazwisko)

zamieszkały (a) ....
(miejsce zamieszkania)

posiadający (a): przepustkę graniczną, kartę cyrkulacyjną, dowód osobisty i t. p. ....

Nr. .... wywiózł (a) środki płatnicze w równowartości złotych polskich:

data	kwota	podpis	data	kwota	podpis

681.

OKÓLNIK T. 112 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

L. D. IV. 18371/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1085).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo wyjaśnia, co następuje:

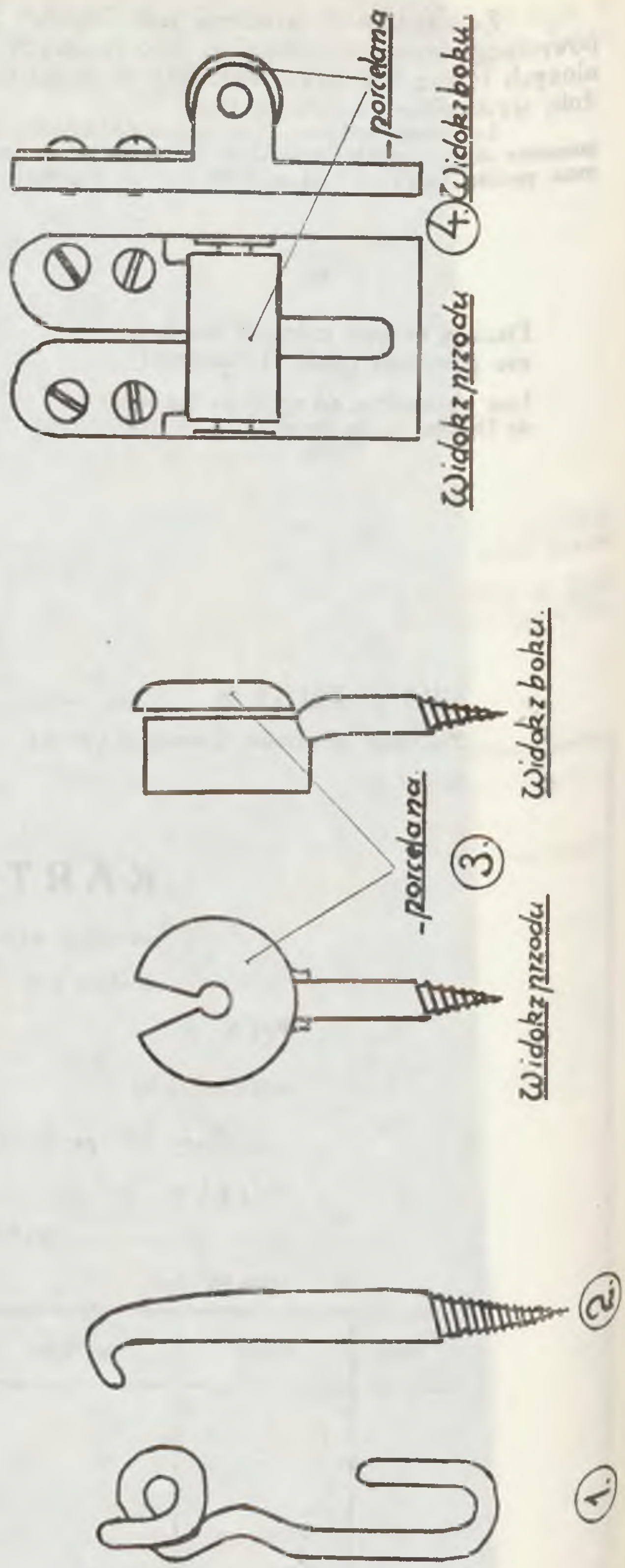
Przewodniki nitek, wymienione w punkcie 1 poz. 1085 taryfy celnej, są to drobne wymienne części maszyn włókienniczych, wykonane z żelaza lub innych metali nieszlachetnych, również z dodatkiem porcelany, emalji, szkła i t. p. materjałów, służące do nadawania i utrzymywania kierunku biegnących nitek w maszynie. Kształty przewodników nitek podane są przykładowo w załączniku.

Należy od powyższych przewodników odróżniać oczka do nicielnic (poz. 1085 p. 10 lit. „a"), które są zazwyczaj wycięte z blachy. Oczka te posiadają trzy otworki, z których dwa zewnętrzne służą do połączenia strun nicielnicowych z ramą nicielnicy, trzeci zaś do przewlekania nitki osnowy.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu.

St. Fr. Królikowski.

682.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 sierpnia 1936 r.

L. D. IV. 19517/3/36

w sprawie wywozu towarów do Rzeszy Niemieckiej poza obrotem rozrachunkowym polsko-niemieckim.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1936 r. (Dz. Urz. Miin. Skarbu Nr. 19, poz. 583) został przy wywozie do Rzeszy Niemieckiej zniesiony obowiązek przedstawiania deklaracyj o wywozie towarów poza obrotem rozrachunkowym polsko - niemieckim.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że jeżeli strona przy wywozie towarów do Rzeszy Niemieckiej nie przedstawi świadectwa rozrachunkowego, to powinna wówczas przedstawić zaświadczenie walutowe, analogicznie jak przy wywozie do innych państw clearingowych (vide § 2 okólnika Min. Skarbu L. D. IV. 12215/3/36 z dnia 15 maja 1936 r. Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 13, poz. 438).

Przytem zaznacza się, że jeżeli strona, pomimo zniesienia obowiązku, przedstawi jednak wspomnianą deklarację, to należy ją stronie stronie zwrócić a w każdym razie nie należy jej potwierdzać i przesyłać do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Kurnatowski.*

683.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 sierpnia 1936 r.

L. D. IV. 17219/3/36

w sprawie świadectw pochodzenia, przedkładanych przy stosowaniu zniżek celnych lub zwolnień od cła.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Warunkiem stosowania zniżek celnych lub zwolnień od cła, przewidzianych w umowach handlowych i w myśl treści umów, uzależnionych od pozwoleń Ministerstwa Skarbu, jest przedstawienie nietylko pozwolenia, ale również i należycie wystawionego świadectwa pochodzenia, choćby nawet pozwolenie nie zastrzegało wyraźnie tego. Świadectwa pochodzenia powinny zawierać pełną wizę konsularną, o ile wiza konsularna jest wymagana. Jeżeli zatem przy stosowaniu tych zniżek przedstawi świadectwo pochodzenia z wizą, w której zaznaczono, że „nie dotyczy zniżek celnych", wówczas należy pobierać opłatę konsularną do pełnej jej wysokości, stosownie do § 20 okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. w sprawie stwierdzania pochodzenia i przychodzenia towarów przy odprawach celnych (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 15, poz. 361).

W przypadkach natomiast, gdy pozwolenie Ministerstwa Skarbu na zastosowanie autonomicznych zniżek celnych lub zezwoleń od cła, wydane na podstawie rozporządzeń, przewidzianych w art. 23 ust. 1-a prawa celnego względnie na podstawie postanowień taryfy celnej przywozowej uzależnia stosowanie danej zniżki od przedstawienia świadectwa pochodzenia, wówczas wystarcza świadectwo pochodzenia z niepełną wizą konsularną, przyczem opłaty konsularnej do pełnej jej wysokości nie należy pobierać.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Kurnatowski.*

684.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 sierpnia 1936 r.

L. D. IV. 19370/3/36

w sprawie wywozu w ruchu podróżnych środków płatniczych do Bułgarji, Jugosławji i Węgier.

Do

Dyrekcyj Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie, wszystkich Urzędów Celnych podległych tym Dyrekcjom oraz do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości co następuje:

Komisja Dewizowa, na podstawie § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 419), postanowiła, że osoby, legitymujące się paszportami **ważności jedynie na wyjazd do Bułgarji, Jugosławji lub Węgier,** mają prawo wywieźć akredytywy lub czeki turystyczne, płatne w kraju wymienionym w paszporcie w wysokości uwidocznionej w paszporcie w adnotacji Banku: Polska Kasa Opieki w Warszawie. Ponadto każda z tych osób ma prawo wywieźć, niezależnie od akredytyw lub czeków, środki płatnicze do równowartości 50 zł.

Wspomniane czeki i akredytywy będą wystawiane przez Bank: Polska Kasa Opieki w Warszawie.

Uchwała Komisji Dewizowej w tym względzie jest zawarta w okólniku Komisji Nr. 27 z dnia 30 lipca 1936 r. W okólniku tym jest mowa o kwotach maksymalnych, na jakie mogą być wydawane akredytywy i czeki na jedną osobę i na każde 4 tygodnie pobytu; kwoty te są dla urzędników celnych tylko orjentacyjne, natomiast dla urzędów są miarodajne adnotacje Banku, umieszczone w paszportach, wskazujące wysokość kwoty, na jaką zostały akredytywy i czeki wystawione.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Kurnatowski.*

685.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 sierpnia 1936 r.

L. D. V. 32937/3/36

w sprawie spłaty należności podatku gruntowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Uwzględniając trudne położenie rolników, Ministerstwo Skarbu, celem ułatwienia im spłaty należności podatku gruntowego za 1936 rok, zarządza co następuje:

I.

Płatnikom państwowego podatku gruntowego, którzy opłacają go z ulgą (degresją), a którzy wpłacili w terminie do dnia 30 kwietnia 1936 r. lub od których zainkasowano do dnia 30 maja 1936 r. względnie w terminach przedłużonego przez Izby Skarbowe inkasa (Dz. Min. Sk. Nr. 10/36, poz. 332) sumy odpowiadające połowie całorocznej należności wymierzonego im podatku gruntowego, lecz już po potrąceniu degresji i sumy większe, przyznaje się prawo wpłacenia do dnia 30 listopada 1936 r. pozostałej należności podatku gruntowego bez odsetek za zwłokę. Tym zaś płatnikom, którzy do wymienionych wyżej terminów nie wpłacili nic lub mniej niż połowę całorocznej należności wymierzonego im podatku gruntowego, lecz już po potrąceniu degresji, a którzy do dnia 1 października 1936 r. wpłacą lub dopłacą do wysokości połowy całorocznej należności wymierzonego im podatku gruntowego, lecz już po potrąceniu degresji, darowuje się odsetki za zwłokę od sum wpłaconych lub dopłaconych i przyznaje się prawo wpłacenia do dnia 30 listopada 1936 r., pozostałej należności podatku gruntowego bez odsetek za zwłokę.

Ta sam ulga, zgodnie z art. 123 § 3 Ordynacji Podatkowej, stosuje się również do dodatku na rzecz związków samorządu terytorjalnego do podatku gruntowego. Od płatników, którzy nie dokonają wpłat w terminach wyżej wymienionych i zalegać będą w opłacie podatku gruntowego za 1936 rok, pobierane będą odsetki za zwłokę od ustawowych terminów płatności.

II.

Płatnikom państwowego podatku gruntowego, którzy wpłacą do dnia 30 kwietnia 1937 r. całoroczną należność podatku gruntowego za 1937 rok, przyznaje się 10% bonifikaty od sumy wpłaconej przedterminowo, t. j. od należności II raty podatku gruntowego. Natomiast płatnikom, którzy w tym samym terminie wpłacą I ratę podatku gruntowego za 1937 rok i ponadto część II raty, przyznaje się 5% bonifikaty od wpłaconej przedterminowo części II raty.

Niedopłacone sumy (bonifikaty) Ministerstwo Skarbu umarza na podstawie art. 123 Ordynacji Podatkowej. Urzędy skarbowe odpiszą je w księgach bierczych z powołaniem się na niniejsze zarządzenie.

III.

Urzędy skarbowe zawiadomią o powyższem zarządzeniu urzędy gminne i dopilnują, aby to bezpośrednio i przez sołtysów podały do wiadomości zainteresowanych treść niniejszego zarządzenia.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

Ministerstwo Skarbu podaje niniejszem do wiadomości, iż z dniem 15 sierpnia 1936 roku siedziba rejonu kontroli skarbowej na powiat opatowski, w okręgu Izby Skarbowej w Kielcach ustalona została w Ostrowcu, siedziba zaś rejonu kontroli skarbowej na powiat chrzanowski w okręgu Izby Skarbowej w Krakowie, w Trzebini.

W związku z tem ulega odpowiedniej zmianie załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 sierpnia 1933 r. (Monitor Polski Nr. 209, poz. 234).

Komunikat

w sprawie zaginięcia kwitarjusza sekwestratorskiego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej we Lwowie zaginął kwitariusz serii „R" Nr. 245401—245500 z niezużytemi kwitami od Nr. 245405 do 245500, które to kwity były opatrzone pieczęcią Urzędu Skarbowego w Zaleszczykach pieczątką „Zaleszczyki" — „Władysław Maison, poborca skarbowy".

Komunikat

W sierpniu płatne są następujące podatki:

1) do 5 sierpnia — podatek od energji elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w czasie od 16 — 31 lipca b. r., do 20 sierpnia — tenże podatek, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15 dni sierpnia 1936 r.;

2) do 7 sierpnia — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w lipcu 1936 r.;

3) do 15 sierpnia — zaliczka kwartalna (za II kwartał) na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1936;

4) do 25 sierpnia — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1936, w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w lipcu, przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia — a z innych przedsiębiorstw przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji oraz przemysłowe I — V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe.

Ponadto płatne są w sierpniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

dnia 10 sierpnia 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,78	89,35
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,32½	5,29½
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,31	5,28
Floreny holenderskie	100 Fl.	361,72	360,00
Franki francuskie	100 Fr.	35,08	34,92
Franki szwajcarskie	100 Fr.	173,62	172,78
Funty angielskie	1 Ł.	26,78	26,62
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho - słow.	100 K.	20,10	19,70
Korony duńskie	100 K.	119,54	118,70
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	134,58	133,60
Korony szwedzkie	100 K.	138,03	137,05
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	36,00	34,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,80	11,60
Marki niemieckie	100 Mk.	142,00	138,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austrjackie	100 Szyl.	99,00	98,00

WALUTY	Za	Tranzakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	361,00	361,72	360,28
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,98	212,92
Bruksela	100 Blg.	89,60	89,78	89,42
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,80	11,74
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	119,54	118,96
Londyn	1 Ł.	26,71	26,78	26,64
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Medjolan	100 Lir.	—	42,00	41,80
Montreal	1 Dol.	—	5,31$^{1}/_{4}$	5,28$^{3}/_{4}$
Nowy Jork	1 Dol.	5.31$^{5}/_{8}$	5,32$^{7}/_{8}$	5,30$^{3}/_{8}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,31$^{3}/_{4}$	5,33	5,30$^{1}/_{2}$
Oslo	100 K.	134.25	134,58	133,92
Paryż	100 Fr.	35,01	35.08	34,94
Praga	100 K.	21,97	22,01	21,93
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofja	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	137,70	138,03	137,37
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	173,28	173,62	172,94
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	150,00	145,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 Zł.